

ALFRED HITCHCOCK
and The Three Investigators in
The MYSTERY of
THE FIERY EYE

Vụ Bí Ẩn Con Mắt Lửa

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Gợi bạn đọc giả...](#)

[1. MỘT VỤ ĐIỀU TRA DÀNH CHO BA THÁM TỬ TRẺ](#)

[2. BẮT ĐẦU RẮC RỐI](#)

[3. BỨC THÔNG điệp TỪ THẾ GIỚI BÊN KIA](#)

[4. CỨU](#)

[5. BA CHẤM XUẤT HIỆN](#)

[6. NHỮNG SUY LUẬN KỶ LẠ](#)

[7. RIA ĐEN](#)

[8. VỤ BÍ ẨN RỐI RẮM THÊM](#)

[9. TRẠM TIẾP ÂM MA](#)

[10. MẶC BẦY](#)

[11. ĐÔI MẶT VỚI NGUY HIỂM](#)

[12. RƠI VÀO TAY BỌN CƯỚP](#)

[13. NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU CỦA OCTAVE](#)

[14. MỘT BẤT NGỜ THÚ VỊ](#)

[15. Ý NGHĨA CỦA BỨC THÔNG điệp](#)

[16. CHIẾN THẮNG VÀ... THẤT BẠI](#)

[17. CON MẮT LỬA](#)

[18. ALFRED HITCHCOCK GIẢI THÍCH](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

Chào các bạn độc giả! Hôm nay, tôi rất vui mừng được giới thiệu với các bạn về một cuộc phiêu lưu bí ẩn mới, một lần nữa đã tập hợp chúng tôi lại với nhau. Ba Thám Tử Trẻ và tôi. Câu chuyện thật là lạ lùng, các bạn à! Ba nhân vật chính sẽ phải đối phó với một nhân vật đáng sợ, đến từ Ấn Độ xa xôi. Ba bạn sẽ phải giải nghĩa một bức di chúc kỳ quặc và dò tìm theo dấu vết một gia tài di chúc hoang đường. Thôi, chẳng lẽ ngay từ đầu tôi lại kể hết cho các bạn nghe, đúng không? Các bạn chỉ cần biết rằng nếu các bạn thích bí ẩn, nguy hiểm và các tình thế bí kịch, thì các bạn sẽ được toại nguyện.

Những bạn đã quen biết chúng tôi rồi chỉ việc lao đến chương thứ nhất và bắt đầu đọc ngay quyển sách này. Đối với những bạn còn lại, tôi xin nói rõ Ba Thám Tử Trẻ tên là Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy. Danh thiếp của ba thám tử có đề “Điều tra đủ loại” bằng chữ to. Mà có thể nói rằng ba thám tử tư xoay sở rất tài... Trong những cuộc điều tra trước, Ba Thám Tử Trẻ đã thám hiểm một lâu đài đầy ma, đã phải đối phó với một xác ướp thì thầm, một con két cà lăm, một con ma xanh. Tóm lại, ba bạn này đã trải qua những cảm xúc mạnh trước khi giải được các vụ bí ẩn đưa đến với mình.

Hannibal Jones có nhiều khả năng quan sát và suy luận đáng kinh ngạc. Peter Crentch là một lực sĩ thực thụ. Bob Andy, một cậu bé đặc biệt cẩn thận, lo về lưu trữ và nghiên cứu. Cả ba hợp thành một ê kíp xuất sắc.

Ba Thám Tử Trẻ sống tại thành phố nhỏ Rocky, ở Californie, trên bờ Thái Bình Dương và chỉ cách Hollywood, kinh đô điện ảnh lừng lẫy, có vài kilômét. Bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ nằm trong lòng Thiên Đường Đồ Cổ, một kho bãi đồ đạc linh tinh do Titus và Mathilda Jones, chú thím của Hannibal, quản lý.

Ôi! mà tôi đã nói cho các bạn nhiều quá, nếu các bạn muốn biết nhiều hơn thì mới các bạn đọc tiếp.

ALFRED HITCHCOCK

1. MỘT VỤ ĐIỀU TRA DÀNH CHO BA THÁM TỬ TRẺ

Ngày hôm đó, ngoài sân kho bãi Thiên Đường Đồ Cổ, mọi người đang bận làm việc tất bật. Thím Mathilda Jones, đã giao việc cho Hannibal, Peter và Bob. Ba bạn đang dỡ hàng xuống từ chiếc xe tải lớn nhất của Thiên Đường. Xe chất đầy những thứ hỗn tạp mà ông Titus Jones đã mua được trong một chuyến đi mới đây.

- Hannibal! Đột nhiên thím Jones la lên. Cháu có thấy mấy cái tượng dưới tấm bạt cuối xe không? Các cháu hãy thận trọng mang xuống xe và đặt xếp hàng có thứ tự trên cái bàn đằng kia.

Thím Mathilda đang nói đến một số hình những danh nhân bằng thạch cao được đặt trên những cái bao tuốt ở cuối xe. Thật ra, đó không phải là những bức tượng mà là tượng bán thân, như thường thấy trong trường học và thư viện, đặt trên một cái đế hoặc cái bàn chân quỳ.

Hannibal, Bob và Peter leo lên xe và nhìn mấy cái tượng bán thân. Theo ý ba bạn, có lẽ những cái đầu này không đáng giá bao nhiêu. Có tất cả mười ba cái, cùng với một lớp bụi làm cho màu có vẻ xám hơn trắng. Tên của mỗi danh nhân được ghi ở dưới bức tượng.

Hannibal đọc lớn tiếng vài tên:

- Jules César, Octave, Dante, Homère, Francis Bacon, Shakespeare...

- Auguste xứ Ba Lan - đến lượt Bob đọc - Mình chưa bao giờ nghe nói đến ông này.

- Luther, Bismark! Peter đọc tiếp. Nữ hoàng Victoria! Còn đây là Washington, Franklin và Lincoln.

- Thôi - Peter ngắt lời - Vậy ta hãy bắt đầu cho ngài Washington xuống trước!

Peter cúi xuống để cầm tượng bán thân của vĩ nhân.

- Ô là là! Cậu la lên. Nặng quá!

- Nhẹ tay thôi, Peter ơi! Bà Jones căn dặn. Bức tượng này có giá trị... Thím nghĩ dễ bán được năm đô-la mỗi bức đấy.

- Khoan đã! Hannibal ngăn lại - Mình sẽ xuống, rồi cậu chuyển Washington cho mình.

Peter quỳ xuống và cho vĩ nhân trượt vào tay đang giang ra của Hannibal. Hannibal không ngờ một bức tượng bán thân đơn giản bằng thạch cao lại có thể nặng đến thế. Cậu gần như đi loạng choạng dưới trọng lượng của nó. Rồi Hannibal vội vàng ra bàn đặt bức tượng bán thân của vị tổng thống Hoa Kỳ đầu tiên. Sau đó cậu lau mồ hôi trán.

- Thím Mathilda ơi, Hannibal thở dài. Có lẽ phải chờ anh Hans và anh Konrad về giúp khiêng mấy bức tượng bán thân này xuống. Nặng quá. Sợ Peter và cháu làm rớt mất.

- Phải, cháu nói đúng - Bà Jones thừa nhận vì bà đã theo dõi mọi động tác của hai cậu. Mỗi bộ tượng này trị giá năm đôla, thím không quên đâu. Được rồi, Hannibal à. Các cháu được tự do. Các cháu muốn chơi gì tùy hay chơi cái câu lạc bộ, chẳng hạn!

Trước đây, ba bạn đã thành lập một câu lạc bộ với mục đích là giải các câu đố vui và bài toán bí ẩn. Nhưng câu lạc bộ đã biến mất từ lâu, nhường chỗ cho một nhóm điều tra, và các thành viên của nhóm đã từ bỏ các câu đố vui để làm rõ những vụ bí ẩn rất cụ thể. Ba cậu tự xưng là "Ba Thám Tử Trẻ" và rất thành công trong cái nghề mới này.

Đúng lúc ba bạn định bước về bộ tham mưu, xe tải thứ nhì của Thiên Đường Đồ Cổ, xe nhỏ nhất, chạy qua cổng và vào sân. Konrad đang lái xe. Ngồi bên cạnh anh là Titus Jones, một người đàn ông nhỏ có bộ ria to tướng. Hans, em trai của Konrad, ngồi ở phía sau, cùng với hàng.

Xe dừng lại, chú Titus nhảy xuống đất. Ba thám tử thấy xe chất đầy những mannequin mà xưa kia các thợ may và các bà nội trợ thường dùng. Đó là những đồ vật kỳ lạ, có hình thù gần giống thân thể phụ nữ, nhưng chỉ có một cái cây ở giữa thay cho hai chân và không có đầu.

Bà Jones nhảy phốc ra khỏi ghế:

- Anh Titus! Bà la lên với một giọng giận dữ. Bộ anh điên rồi sao? Ta sẽ làm gì với những thằng mannequin mà hiện không còn ai dùng nữa?

- Ôi! Ông Jones bình tĩnh trả lời. Thế nào cũng tìm được cách dùng!

Chồng của bà Mathilda là một nhà buôn đồ cổ kỳ quặc. Ông mua bất cứ thứ gì, miễn ông thấy thích là được, không cần biết có bán lại được hay không. Điều kỳ lạ là ông không bao giờ bị tồn đọng. Thường ông bán lại tất cả có lời.

- Hannibal, ông Titus nói với cháu mình, cháu hãy nặn óc và thử tìm cho chú công dụng cho những thằng mannequin này!

- Thì, Hannibal trả lời ngay, có thể dùng làm bia đỡ tên cho một câu lạc bộ bắn cung.

- Hừm... cũng được... Thử tìm nữa xem!... A! Các cháu đã bắt đầu khiêng bộ tượng bán thân tuyệt đẹp của chú xuống rồi đó hả? Đẹp chứ hả?

- Lúc đầu, bà Jones thú nhận, em tự hỏi không biết làm thế nào tống đi mấy bức tượng này nổi! Nhưng giờ em đã biết rồi! Em sẽ bán là đồ vật trang trí ngoài vườn! Nếu đặt mấy bức tượng này trên một cái đế hình trụ, giữa các bụi cây hoặc bồn hoa, trông hay lắm!

- Anh tin em, Mathilda à. Em luôn có sáng kiến hay... Hans! Konrad! Các anh dỡ hàng ra khỏi xe cho xong nhé! Và nhớ cẩn thận lúc khiêng mấy bức tượng bán thân.

Nói xong, ông Jones vào bóng mát ngồi, lấy ống điếu ra và theo dõi nhân viên làm việc.

Ba thám tử lợi dụng cơ hội chuồn vào xưởng sửa vật của Hannibal.

- Thoát! Peter thở dài. Mình tưởng thím cậu sẽ bắt bọn mình làm việc suốt cả ngày chứ, Babal à!

- Thím đã làm thế nếu không sợ chúng ta làm vỡ mấy bức tượng bán thân. Hannibal đáp.

- Bọn mình sẽ làm gì đây? Bob hỏi. Bọn mình đâu có vụ bí ẩn nào để giải đâu và...

Đúng giây phút đó, một cái bóng đèn nhỏ cháy lên, ngay phía trên máy in.

- Coi chừng! Hannibal kêu lên. Một cú điện thoại. Có thể một ai đó có vụ bí ẩn giới thiệu với chúng ta...

Peter đã lao tới. Cậu dịch chuyển một tấm lưới sắt che giấu lối vào Đường Hàm số Hai - là một cái ống ximăng - rồi chui vào bên trong. Bob và Hannibal đi theo. Đến đầu bên kia, Peter nâng một cánh cửa sập mở vào sàn xe lán. Ba cậu leo vào bộ tham mưu.

Điện thoại tiếp tục reng. Hannibal nhắc ống nghe.

- Alô! Hannibal Jones đây.

- Xin chờ máy! Giọng nữ trả lời.

Nhờ một thiết bị tài tình, làm khuếch đại âm thanh. Peter và Bob theo dõi được cuộc nói

chuyện. Chẳng bao lâu, tiếp theo giọng nữ là một giọng nam:

- Alô! Tôi Alfred Hitchcock đây!

Alfred Hitchcock! Khi ông Hitchcock gọi Ba Thám Tử Trẻ, thì đó thường là để giới thiệu cho ba bạn một vụ bí ẩn để làm sáng tỏ.

- Chào Hannibal! - Bậc thầy của loại phim hồi hộp nói tiếp. Hy vọng hiện cậu không bận lắm chứ. Có một cậu bé cần giúp đỡ; cậu và hai bạn cậu có thể giúp được.

- Chúng cháu sẽ cố gắng hết sức, thưa bác - Hannibal hứa - Chuyện gì vậy ạ!

- Có người đã để lại cho cậu bé một gia tài quý giá - ông Hitchcock giải thích - Nhưng rất tiếc, cậu này không hề biết mình được hưởng gia tài cái gì, cũng như không biết địa điểm lấy món gia tài. Hẹn các cậu sáng mai có mặt tại văn phòng tôi lúc mười giờ. Cậu bé này sẽ có mặt và sẽ tự kể cho các cậu toàn bộ câu chuyện.

2. BẮT ĐẦU RẮC RỐI

- Hay tuyệt! Peter la lớn sau khi Hannibal gác máy xuống. Vậy là bác Hitchcock có một vụ bí ẩn cho bọn mình.

- Một cậu bé đã được thừa hưởng gia tài mà bạn ấy không biết phải lấy ở đâu, Bob nhíu mày nói khẽ. Các cậu có thấy là khá kỳ lạ không?

- Theo ý mình, đây là một vụ khá hấp dẫn! Hannibal nói.

- Bọn mình sẽ cần xe để đi Hollywood - Peter nói, nhưng xe tải thì không được! Xe tải không được lịch sự lắm!

- Để mình điện thoại đến hãng thuê xe Gelbert - Hannibal vừa tuyên bố vừa quay số, để xin chiếc Rolls Royce và bác tài Warrington cho sáng mai.

Trước đây, nhờ trúng giải nhất của một cuộc thi, Hannibal được thưởng một món quà khá độc đáo: quyền được sử dụng suốt ba mươi ngày một chiếc xe Rolls Royce mạ vàng, do một tài xế tên Warrington lái. Chiếc xe này đã giúp ba thám tử rất nhiều trong những cuộc điều tra trước đây. Thật vậy, nam Califonie chiếm một diện tích khá rộng lớn và chỉ có thể đi lại được bằng xe ô tô mà thôi. Thỉnh thoảng, ba bạn dùng chiếc xe tải nhỏ của chú Titus, nhờ anh Hans lái. Nhưng để đến gặp ông Alfred Hitchcock, là một người quan trọng, cần phải có một chiếc xe đẳng hoàng hơn.

- Alô! Hannibal nói trong điện thoại. Làm ơn cho tôi nói chuyện với giám đốc ạ?... Xin chào bác Gelbert. Cháu là Hannibal Jones đây. Cháu cần xe Rolls cho ngày mai, chín giờ rưỡi sáng.

- Rất tiếc, anh bạn trẻ à! Ông Gelbert trả lời trước sự ngạc nhiên của Hannibal. Không thể làm theo yêu cầu của cậu được. Ba mươi ngày đã trôi qua rồi.

- Khủng khiếp quá! Peter thốt lên. Tháng mà bọn mình được hưởng quyền sử dụng chiếc xe Rolls đã trôi qua trong lúc bọn mình bận đấu tranh chống lại "con ma ngựa gỗ"[1] ở miền Đông.

Nhưng Hannibal đã trả lời ông Gelbert trong máy.

- Theo tính toán của cháu - Hannibal nói, còn lâu lắm mới hết hạn ba mươi ngày.

- Bác Gelbert nói đúng - Bob thì thầm - Thời hạn của tụi mình đã qua rồi.

Bằng cử chỉ bàn tay, Hannibal buộc hai bạn mình phải im lặng. Giọng nói của ông giám đốc hãng thuê xe vang lên nữa:

- Anh bạn trẻ ơi, có lẽ anh lầm rồi đó.

- Cháu lại nghĩ - Hannibal trình trọng nói, rằng có sự hiểu lầm giữa chúng ta, thưa bác Gelbert. Khoảng hai mươi phút nữa, cháu sẽ có mặt tại văn phòng bác để nói chuyện.

- Không có gì phải nói chuyện cả. Một tháng đã trôi qua, thế thôi. Nếu thích thì cậu cứ đến, nhưng sẽ không giúp ích được gì đâu.

- Cảm ơn bác. Cháu đến ngay.

Hannibal gác máy lại, rồi quay sang hai bạn.

- Lấy xe đạp, đi nhanh đến đó!

- Nhưng bác ấy nói đúng mà! Peter phản đối, lúc bỏ trong Đường Hàm số 2 theo "Sếp". Ba mươi ngày là ba mươi ngày.

- Không phải lúc nào cũng vậy. Hannibal nói khẽ với một giọng đầy bí ẩn. Các cậu cứ để mình nói rồi sẽ thấy!

- Bọn mình tin cậu, Bob tuyên bố. Nhưng dù sao, mình vẫn nghĩ rằng sẽ phí thời gian vô ích.

Hannibal không trả lời. Ba thám tử leo lên xe đạp và đạp nhanh trên con đường ven biển dẫn đến trung tâm thành phố Rocky, cách Thiên Đường Đồ Cổ khoảng một kilômét. Phía bên trái, mặt nước xanh của Thái Bình Dương óng ánh. Phía bên phải là những ngọn núi Santa Monica, màu nâu sẫm và như răng cưa.

Hãng thuê xe nằm ở một góc đường. Ba Thám Tử Trẻ bỏ xe đạp ở ngoài. Hannibal bước vào trước. Bob và Peter hơi miễn cưỡng bước theo. Ba bạn được đưa vào phòng giám đốc. Ông Gelbert, một người đàn ông mặt đỏ, nhú mày nhìn ba cậu.

- Sao? Ông nói - Hannibal, cậu đã thắng cuộc thi của chúng tôi, và do đó được quyền sử dụng xe Rolls trong vòng ba mươi ngày. Không hiểu cái gì làm cho cậu nghĩ rằng cậu có thể sử dụng được nữa. Chẳng lẽ cậu không biết đếm à?

- Dạ biết chứ, thưa bác, Hannibal lịch sự đáp. Thậm chí cháu đã ghi vào sổ cẩn thận.

Nói xong, Hannibal rút ra từ trong túi một quyển sổ nhỏ và một phong bì. Từ phong bì, cậu rút ra một tờ giấy: đó là thông báo về cuộc thi mà Hannibal đã thắng! Nội dung ghi như sau:

"Bạn có muốn được quyền tự do sử dụng một chiếc xe Rolls có tài xế trong suốt ba mươi ngày,

mỗi ngày hai mươi bốn tiếng không?... Bạn hãy đoán số hạt đậu chứa trong cái hũ chung ngoài cửa kính hãng thuê xe Gelbert”

- Hừm! Ông Gelbert kêu lên sau khi đọc qua. Ý cậu muốn nói gì? Cậu đã được quyền sử dụng chiếc xe Rolls trong suốt ba mươi ngày, khi cậu cần, và nếu tôi không lầm, mỗi ngày bằng hai mươi bốn tiếng.

- Cháu muốn xin bác nghiên cứu nội dung này kỹ hơn, Hannibal nói. Văn bản nói rằng người thắng cuộc thi sẽ được quyền sử dụng xe Rolls trong suốt ba mươi ngày, mỗi ngày bằng hai mươi bốn tiếng.

- Đúng, ông Gelbert sáng giọng thừa nhận. Và cậu đã có được xe trong ba mươi ngày. Và, tôi xin nói lại, mỗi ngày gồm hai mươi bốn tiếng. Ai cũng biết điều đó.

- Phải. Ai cũng biết rằng một ngày gồm hai mươi bốn tiếng.. Vậy tại sao lại nói rõ ra ở đây. Sao không viết đơn giản: “Bạn có muốn được quyền tự do sử dụng một chiếc xe Rolls trong suốt ba mươi ngày không?”

- Thì... ờ ờ... tôi muốn cho bản thông báo... ờ ờ... được hấp dẫn hơn.

- Có thể, nhưng theo cách viết, cháu đã hiểu rằng người thắng cuộc thi sẽ được quyền dùng chiếc xe trong ba mươi lần hai mươi bốn tiếng. Mà theo tính toán của cháu - Hannibal mở sổ ra đọc những gì ghi trong đó - Tụi cháu mới dùng xe có bảy mươi tiếng bốn mươi lăm phút, tức là ba ngày, năm giờ và bốn mươi lăm phút. Vậy là tụi cháu còn được sử dụng thêm hai mươi sáu ngày nữa. Hai mươi sáu ngày, mỗi ngày hai mươi bốn tiếng!

Peter và Bob không dám tin vào tai mình. Hai câu nghĩ rằng không thể nào Hannibal đúng được. Nhưng cách trình bày sự việc của Hannibal đầy sức thuyết phục! Đúng là thông báo được soạn không hay!

Rõ ràng, Ông Gelbert nuốt nước miếng khó khăn. Mặt ông đã trở nên quá đỏ. Cuối cùng ông nói chuyện lại được và phần nộ:

- Cậu nói hết sức vô lý! Ông la lên. Cách lý luận của cậu vô lý. Tôi không muốn nói thế... Tôi không thể nào có ý định cam kết cho mượn xe Rolls...

Ông gần như nghẹt thở. Hannibal lợi dụng để nhận xét dẹt dẹt:

- Vì vậy mà thể hiện ý định của mình bằng những từ ngữ thật rõ ràng là một việc rất hệ trọng, Hannibal nói bằng một giọng thông thái. Trong trường hợp này, bác đã làm cho người ta hiểu rằng...

- Không có gì hết! Ông Gelbert gần như hét lên. Tôi không làm cho người ta hiểu gì hết! Chính cậu đã... Nhưng dù sao, nếu cậu tưởng rằng cậu sẽ được sử dụng xe tốt nhất của tôi và tài xế tốt nhất của tôi một cách thoải mái như thế, thì chắc là cậu điên rồi! Tôi không cần biết những gì cậu tưởng tượng là cậu đọc được trong những hàng chữ thông báo này. Tôi đã nêu một thời hạn ba mươi ngày, thế thôi. Thời hạn đã qua! Như thế thôi, chứ không thể khác được.

Bob cảm thấy cần xen vào:

- Nhưng tụi cháu đã đi vắng suốt một tuần lễ, thưa bác Gelbert - Bob cố gắng phân trần. Trong suốt thời gian đó, tụi cháu không hề dùng xe của bác lần nào. Bác có thể cho tụi cháu gỡ lại tuần này! Như vậy thì hay quá.

Ông Gelbert há miệng hét lên.

- Không!

Rồi ông đột ngột dừng lại, gật đầu, dường như nghĩ lại.

- Thì, ông nói với giọng dịu hơn, tôi có thể chấp nhận nhượng bộ. Với điều kiện là các cậu hứa không được đến quấy rầy tôi nữa, tôi cho phép các cậu mượn chiếc Rolls thêm hai lần nữa. Nhưng chỉ hai lần thôi, các cậu hiểu chứ! Và sau đó... không bao giờ nữa! Đồng ý không?

Hannibal thở dài thật kêu. Hannibal rất ghét bị thất bại! Mà Hannibal đã kiên quyết chiến thắng trong cuộc đấu khẩu với ông giám đốc hãng thuê xe. Hannibal biết sử dụng lý lẽ rất khéo mà! Phải, Hannibal đã thật sự dự tính mình sẽ được sử dụng chiếc xe Rolls thêm nhiều lần nữa.

Dù sao, tất cả những gì Hannibal vừa mới nói với ông Gelbert hoàn toàn lô gíc. Khi nói rõ “ba mươi ngày, mỗi ngày hai mươi bốn tiếng”, thì tức là ba mươi lần hai mươi bốn tiếng. Nhưng đúng là người lớn hiểm khi lô gíc và hợp lý. Thật đáng tiếc!

Hannibal thở dài lần thứ nhì rồi đành chấp nhận.

- Đồng ý! Hannibal trả lời. Vậy tụi cháu sẽ sử dụng xe thêm hai lần nữa. Và một trong hai lần đó sẽ là sáng mai chín giờ rưỡi, nếu bác đồng ý.

- Được, cậu à.

- Cảm ơn bác Gelbert.

Xong thám tử trưởng quay sang hai bạn.

- Đi thôi, các cậu ơi!

Peter và Bob im lặng bước theo. Cả ba lấy xe đạp và đạp nhanh về nhà.

- Cũng vậy thôi! Một hồi sau Peter nói. Không biết bọn mình sẽ làm thế nào khi không còn xe Rolls nữa.. Nếu bọn mình còn những vụ bí ẩn khác phải giải quyết, thì không hiểu bọn mình sẽ làm thế nào để đi lại trong vùng mà không có xe nhanh.

- Chúng ta sẽ phải làm việc cật lực hơn ở xưởng. Hannibal tuyên bố. Như vậy, thím Mathilda sẽ cho chúng ta mượn xe tải và anh Hans thường xuyên hơn.

- Nhưng phần lớn thời gian, anh Hans bận hết. Hoặc là xe tải bị bận. Cậu biết không Babal, mình nghĩ không có xe, là hết đời Ba Thám Tử Trẻ rồi đó.

- Ta không nên bi quan trước như thế, - Hannibal hùng hồn trả lời. Để bắt đầu, ta có thể sử dụng xe Rolls được thêm hai lần nữa. Sau đó, có thể một điều gì đó sẽ xảy ra. Mình mong gặp bác Alfred Hitchcock quá! Mình tin chắc bác ấy có một vụ bí ẩn tuyệt hay cho chúng ta!

3. BỨC THÔNG điệp TỪ THẾ GIỚI BÊN KIA

Alfred Hitchcock nói với Ba Thám Tử Trẻ:

- Đây là cậu bé người Anh mà tôi đã nói. Bạn này tên là Auguste August, một cái tên khá độc đáo! Auguste ơi, tôi xin giới thiệu với cậu, Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy. Ba bạn này đã làm rõ nhiều vụ rất bí ẩn. Tôi nghĩ họ hoàn toàn có khả năng giúp đỡ cậu.

Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi trong phòng làm việc sang trọng của ông Alfred Hitchcock, ở Hollywood. Bậc thầy của loại phim toát mồ hôi lạnh giới thiệu với ba thám tử một cậu bé cao ốm - cao hơn và ốm hơn Peter - có một mái tóc vàng khá dài. Cậu bé đeo kính và mỉm cười thân thiện khi bắt tay ba thám tử.

- Rất vui được làm quen với các cậu. Cậu bé nói. Cứ gọi mình là Gus! Như thế đơn giản hơn.

Gus ngồi xuống và nói tiếp:

- Hết sức hy vọng rằng các cậu sẽ giúp được mình, bởi vì mình bị rắc rối vô cùng, hay có thể nói là mình phải đối phó với một bài toán nát óc dễ sợ! Các cậu biết không, ông của mình, là Horatio August, vừa mới mất. Luật sư của ông đã gửi đến mình một tờ giấy, dường như là không đầu không đuôi. Chưa thấy bức di chúc nào lạ lùng như vậy. Thật ra, mình không hiểu gì hết.

- Cả tôi cũng vậy! Ông Hitchcock thú nhận. Dường như bức thông điệp này không có nghĩa. Tuy nhiên, Horatio August có vẻ tin tưởng rằng cháu mình sẽ hiểu ra. Anh bạn August à, cậu hãy đưa tờ giấy cho các bạn này xem!

Gus lấy ra khỏi túi một cái bóp, từ đó cậu rút ra một tờ giấy được gấp cẩn thận làm bốn và viết đầy chữ li ti.

Bob và Peter đứng dậy để đọc qua vai Hannibal. Bức thông điệp từ thế giới bên kia nói như sau:

Gửi Auguste August, cháu của ông!

AUGUSTUS NOMEN TUUM EST, ET AUGUSTUS FAMA TUA, ET IN AUGUSTO FORTUNA TUA. Cháu đừng để cho một núi khó khăn cản đường cháu; bóng của sự ra đời của cháu vừa đánh dấu một sự khởi đầu và một sự kết thúc.

Cháu hãy đào thật sâu! Ý nghĩa những lời của ông chỉ dành riêng cho cháu. Ông không dám nói rõ hơn, sợ kẻ khác tìm ra cái mà chỉ mình cháu phải tìm thấy. Cái đó là của ông, ông đã trả giá để có được nó; ông sở hữu nó và ông chưa phải chịu sự nguyên rửa của nó.

Dù sao, năm mươi năm đã trôi qua, và sau một nửa thế kỷ, lời nguyên rửa này phải chấm dứt. Tuy nhiên, vật đó không thể bị cưỡng đoạt và cũng không thể bị lấy cắp. Vật đó phải được mua, được cho hoặc được tìm thấy. Nếu không, lời nguyên rửa sẽ lại có hiệu lực.

Cháu hãy chú ý. Thời gian là thiết yếu.

Cùng với gia tài này, ông gửi cháu lòng thương yêu ông dành cho cháu.

HIRATIO AUGUST

Ba bạn nhìn nhau.

- Đúng là một bức thư khó hiểu! Bob huýt sáo khẽ.

- Đối với mình, giống y như tiếng Tàu! Peter lầm bầm. Chuyện nguyên rủa này là gì vậy?

- Bức thông điệp muốn nói đến một ai đó hoặc một cái gì đó có thể gây hại... Bob thử diễn giải.

Hannibal đưa tờ giấy ra ánh sáng để xem có dòng chữ bí mật nào ẩn giấu trong hình in bóng hay một chỗ nào không.

- Sáng kiến hay! Ông Hitchcock nói thay cho câu bình luận. Chính tôi cũng đã xem kỹ tờ giấy này rồi. Tôi không thấy dấu vết mực bí mật hay thứ gì khác. Tôi có đưa cho các chuyên gia trường quay phim, mà họ cũng chẳng tìm thấy gì hết. Luật sư chuyển bức thông điệp cho August khẳng định chính mắt ông ta thấy ông August tự viết vài ngày trước khi chết. Ngay sau đó, thân chủ của ông ta đã gọi lại cho ông bức di chúc và yêu cầu gửi đúng người đúng lúc. Rõ ràng bức thông điệp có một ý nghĩa rõ ràng, nhưng không hiểu ý nghĩa nào?

- Thật ra, Hannibal nói khẽ - Nói theo một cách, thì nội dung này rất trong sáng.

- Sao cậu nói hay thế! Peter thốt lên. Đối với mình, nó trong sáng y như Thái Bình Dương vào một đêm có sương mù.

Không trả lời Peter, Hannibal tập trung vào nội dung bí ẩn.

- Bắt đầu, Hannibal tuyên bố - Rõ ràng là ông August muốn gửi cho cháu mình một bức thông điệp mà không ai khác có thể hiểu được. Ông Horatio August đã giấu một cái gì đó suốt khoảng năm chục năm. Vật đó có giá trị. Ông Horatio không dám gửi trực tiếp cho cháu ông, vì sợ kẻ trộm. Mình xin lập lại, tất cả những cái này là rõ ràng.

- Hừm... phải, Peter đồng tình. Nhưng phần nội dung còn lại vẫn rất mờ mịt.

- Có thể là, Hannibal nói tiếp, một số từ ngữ có ý nghĩa, còn một số khác chỉ có mặt ở đó để đánh lạc hướng những tên trộm có thể lùng tìm báu vật bí ẩn. Xem nào, ta hãy xem từ đầu... Câu đầu tiên viết bằng tiếng La tinh và bằng chữ hoa. "AUGUSTUS NOMEN TUUM EST" dịch ra là "Tên người là Auguste".

- Đúng, cậu bé người Anh ngắt lời. Ngoài ra, "ET AUGUSTUS FAMA TUA" có nghĩa là "Và danh tiếng người thật uy nghi", điều này cũng đúng... Thật vậy, việc tên mình là Auguste August đã làm cho bạn bè cùng lớp chọc ghẹo mình suốt mấy năm học liền. Chỉ vì lý do này, mình đã là học sinh danh tiếng nhất trường.

- Nhưng còn "ET IN AUGUSTO FORTUNA TUA" có nghĩa là gì? Bob hỏi. "Gia tài người nằm vào Auguste" hả?

- Đúng là phần cuối của câu tiếng La tinh này có vấn đề, Hannibal thừa nhận. Có thể "IN AUGUSTO" là viết tắt của "IN AUGUSTO MENSE", tức là "vào tháng tám". Nhưng nếu ông Horatio thật sự muốn nói rằng Gus sẽ tìm thấy gia tài mình vào tháng tám, sao ông không nói rõ hơn? Mà đúng là ông đã viết "IN AUGUSTO FORTUNA TUA"... "Gia tài người nằm vào Auguste"!

- Thật là mơ hồ, ông Hitchcock thở dài.

- Xin báo - Gus nói, rằng sinh nhật mình rơi đúng vào tháng tám. Thật ra, hai ngày nữa mình sẽ

được thêm một tuổi. Chính xác là ngày sáu tháng tám. Chính vì vậy mà ba mình đặt tên cho mình là Auguste, theo tháng La Mã. Nhưng mình không hiểu tại sao sinh nhật mình có liên quan đến chuyện di chúc này. Nhưng, ông mình có đề cập đến sự ra đời của mình trong phần tiếp theo của bức thông điệp.

Hannibal suy nghĩ về vấn đề Gus vừa nói.

- Lạ thật, - Cuối cùng cậu nói khẽ. Nếu chỉ còn hai ngày nữa là tới sinh nhật cậu, thì có thể điều này giải thích cho lời căn dặn trong bức thông điệp: "Cháu hãy chú ý. Thời gian là thiết yếu."

- Nếu chỉ có hai ngày để tìm ra ý nghĩa của mấy câu nói bí ẩn này - Peter lăm băm, thì bọn mình thất bại rồi. Cần ít nhất cũng hai năm mới hiểu ra được một điều gì đó.

- Cậu đừng bi quan như vậy! Bob phản đối. Mình tin Hannibal. Hannibal vừa mới nghiên cứu vấn đề.

Thám tử trưởng tiếp tục xem xét cẩn thận tờ giấy.

- Ta hãy chuyển qua câu thứ hai, Hannibal nói: "Cháu đừng để cho một núi khó khăn cản đường cháu; bóng của sự ra đời của cháu vừa đánh dấu một sự khởi đầu và một sự kết thúc". Đường như phần nửa câu thứ nhất khuyên Gus đừng có nản lòng và hãy kiên trì bất chấp các khó khăn. Nhưng còn phần nửa sau của câu, mình không hiểu gì hết.

- Không biết có giúp ích gì được cho các cậu không - Gus tuyên bố, nhưng đúng là có cái bóng đen liên quan đến sự ra đời của mình. Các cậu biết không, mẹ mình đã chết khi sinh ra mình. Nên có thể nói là việc mình sinh ra vừa là một sự khởi đầu vừa là một sự kết thúc... Sự khởi đầu cuộc sống của chính mình và sự kết thúc cuộc đời của mẹ mình. Có lẽ ý ông Horatio nói đến chuyện này.

- Có thể, Hannibal lăm băm. Nhưng mình không hiểu phần này ráp vào chỗ nào trong bộ ghép hình... Thôi xem phần tiếp theo!... Đây là một câu có vẻ rõ hơn. "Cháu hãy đào thật sâu ý nghĩa những lời của ông chỉ dành riêng cho cháu". Có nghĩa là bức thông điệp là gởi cho Gus và Gus không được bỏ cuộc khi chưa thử mọi cách! Câu tiếp theo sau cung cấp thêm một giải thích: "Ông không dám nói rõ hơn, sợ kẻ khác tìm ra cái mà chỉ mình cháu phải tìm thấy". Đây không có gì bí mật hết!

- Đúng, Alfred Hitchcock nói. Nhưng cậu nghĩ sao về câu tiếp: "Cái đó là của ông, ông đã trả giá để có được nó; ông sở hữu nó và ông chưa phải chịu sự nguyên rủa của nó".

- Ông Horatio August ngụ ý rằng ông sở hữu hợp pháp vật bí ẩn đó và ông hoàn toàn có quyền để lại gia tài cho Gus - Hannibal trả lời - Đồng thời, ông cho chúng ta biết rằng có một lời nguyên rủa liên quan đến vật này, mà không cho ta biết lý do.

Rồi Hannibal đọc lớn tiếng:

- Dù sao, năm mươi năm đã trôi qua, và sau một nửa thế kỷ, lời nguyên rủa này phải chấm dứt. Tuy nhiên, vật đó không thể bị cưỡng đoạt và cũng không thể bị lấy cắp. Nếu không, lời nguyên rủa sẽ lại có hiệu lực.

Rồi Hannibal nhìn Peter và Bob.

- Thám tử phó cùng lưu trữ và nghiên cứu, Hannibal nói, phần thông điệp này dành cho các cậu phân tích. Các cậu quen với những chuyện như thế này.

- Mình nghĩ, Peter nói, rằng ông Horatio đã sở hữu vật này trong ít nhất năm mươi năm và ông cho rằng một nửa thế kỷ là đủ để giải lời nguyền khỏi nó!

- Không hẳn! Bob vội vàng nói thêm. Chắc là vật đó vẫn còn nguy hiểm, bởi vì ông Horatio nói rõ thêm: "Vật đó phải được mua, được cho hoặc được tìm thấy. Nếu không, lời nguyền rửa sẽ lại có hiệu lực". Mà khúc cuối, ông Horatio còn căn dặn thêm: "Cháu hãy chú ý". Như thế ông kêu Gus phải cẩn thận khi cầm cái vật không tên. Và ông còn nói thêm: "Thời gian là thiết yếu", có lẽ để nói với Gus rằng phải làm nhanh nhưng thận trọng.

- Rồi đến câu cuối cùng, Hannibal kết luận. "Cùng với gia tài này, ông gởi cháu lòng thương yêu ông dành cho cháu". Câu này hoàn toàn rõ ràng. Thế là ta đã xem xét tỉ mỉ bức thông điệp từ đầu đến cuối... và ta cũng không biết được gì nhiều hơn so với lúc ban đầu.

- Cậu nói quá đúng! Peter thốt lên.

- Mình nghĩ, Hannibal nói tiếp, rằng ta nên tìm hiểu thêm về Horatio August. Gus ơi, ông của cậu trông như thế nào?

- Thật ra, mình không biết - Cậu bé người Anh thú nhận. Mình chưa bao giờ gặp ông trong đời. Ông là nhân vật bí ẩn của gia đình. Trước khi mình sinh ra, khi ông còn rất trẻ, ông đã lên một tàu hàng đi về Ấn Độ Dương. Gia đình có nhận được vài bức thư của ông, rồi bật tin luôn. Người ta tưởng ông đi trên một chiếc tàu đã bị đắm. Cho nên ba và mình rất ngạc nhiên khi nhận được thư của một luật sư Mỹ báo những tin kỳ lạ: ông Horatio đã sống một thời gian rất lâu ở đây, tại Hollywood, và vừa mới mất. Ông đã để lại chỉ thị để người ta chuyển bức thông điệp này đến cho mình.

- Rồi cậu đã rời Anh Quốc ngay sau khi nhận được bức thông điệp này hả? Hannibal hỏi.

- Đúng hơn là ngay sau khi mình đi được, Gus thở dài. Nghĩa là mình không đi ngay! Các cậu biết không, ba và mình không giàu có gì. Mình sang đây trên một chiếc tàu chở hàng nhỏ, mất mấy tuần lễ. Để nói cho rõ, bức thông điệp đến tay mình được hai tháng nay rồi!

- Nhưng chắc là vừa mới đến Hoa Kỳ, cậu đến ngay chỗ luật sư của ông Horatio chứ?

Gus lắc đầu.

- Mình gọi điện thoại đến, nhưng ông luật sư đi công tác và mình chưa gặp được. Mình có hẹn với ông ấy trong ngày hôm nay. Mình không quen ai ở Mỹ hết. Ngược lại, ba mình quen nhiều với ông Hitchcock, và mình đã liên lạc với bác Hitchcock. Tất nhiên là chính bác Hitchcock đã nghĩ đến việc gọi điện thoại cho các cậu. Thật ra, từ khi tới Hoa Kỳ đến nay, mình chỉ nói chuyện với bác và các cậu.

- Trong điều kiện như thế, Hannibal tuyên bố, mình nghĩ bọn mình nên đi cùng cậu đến gặp ông luật sư kia. Ông luật sư sẽ nói cho chúng ta nghe tất cả những gì ông ấy biết về ông của cậu. Hy vọng điều này sẽ giúp bọn mình trong bước đầu cuộc điều tra.

- Giỏi lắm, Hannibal! Alfred Hitchcock tán thành. Gus à, cậu hãy tin lời tôi, cậu có thể tin tưởng ba anh bạn trẻ này! Thôi, các cậu à! Bây giờ tôi phải làm việc tiếp và để cho các cậu lao đi tìm dấu vết kho báu!

Chiếc Rolls Royce vẫn chờ ở ngoài. Đó là một chiếc xe kiểu xưa, to tướng và uy nghi, vỏ xe màu đen bóng láng. Tất cả các bộ phận kim loại đều được mạ vàng. Warrington, bác tài người Anh trang nghiêm và không thể chê vào đâu được, mở cửa xe cho bốn bạn trẻ.

Gus rút ra khỏi túi thư của ông luật sư. Ông này tên là Henry Wiggins và ở trong khu cổ xưa nhất của thành phố. Một lúc sau, xe Rolls chạy trên đường phố Hollywood.

Gus lợi dụng để đặt ra với ba bạn mới hàng ngàn câu hỏi về kinh đô điện ảnh. Chẳng bao lâu, Warrington quẹo xe vào một lối đi chật hẹp dẫn đến một ngôi nhà kiểu xưa.

- Hừm! Hannibal nói khế khi bước xuống xe. Vậy là văn phòng của ông Wiggins ở đây!

Phía trên nút chuông, có một tấm bảng nhỏ đề:

*Henry Wiggins, luật sư
Xin bấm chuông, rồi vào nhà.*

Hannibal bấm nút. Có tiếng chuông vang lên đâu đó bên trong nhà. Khi đó, tuân theo chỉ thị ghi trên tấm bảng, thám tử trưởng đẩy cửa, bước vào, cùng ba bạn. Bốn bạn bước vào một phòng khách được biến thành văn phòng luật sư. Trong phòng có một bàn làm việc đồ sộ, nhiều kệ có sách luật và nhiều tập hồ sơ gắn trên tường. Một trong các tập hồ sơ đó bị mở toang. Một số lượng rất nhiều những tờ giấy bị rải đầy trên bàn làm việc. Một chiếc ghế xoay, ngã trên sàn nhà, làm tăng thêm vẻ lộn xộn bất thường của gian phòng. Còn ông Wiggins, thì không thấy đâu hết.

- Có chuyện đã xảy ra ở đây! Hannibal la lên ngay. Rõ ràng là có bi kịch!

Nói xong, Hannibal la hét thật lớn:

- Ông Wiggins! Ông Wiggins ơi! Ông đang ở đâu?

Hannibal ngưng la và tất cả lắng tai dò xét bầu im lặng.

Đột nhiên có tiếng nói phá vỡ im lặng, một tiếng nói rất yếu dường từ xa vang đến:

- Cứu! Giọng ấy nói. Cứu! Nghẹt thở! Nhanh! Giải thoát cho tôi!

4. CỨU

- Cứu! Giọng nói lặp lại, thật yếu. Tôi không thở được nữa!

- Đằng kia! Peter chỉ vào cái tủ có cánh cửa hiện lên bên tường đối diện, giữa hai hàng kệ. Tủ này có chốt ngoài, loại tự động khóa cửa tủ lại khi đẩy. Peter xoay chốt. Cánh cửa mở ra.

Khi đó, bốn cậu nhìn thấy một người đàn ông nhỏ ngồi dưới đất, dưới đáy tủ. Ông đang thở hổn hển. Kính của ông bị tuột ra khỏi mũi, và còn treo tòn teng bên tai phải. Nút cà vạt thì bị lệch lên cao. Mái tóc trắng dựng thẳng bù xù trên đầu ông.

- Rất cảm ơn! Các cháu đã nghe thấy tiếng chú! Người đàn ông đáng thương nói nhỏ. Các cháu làm ơn giúp chú ngồi dậy nhé?

Bob và Peter giúp ông đứng dậy. Hannibal dựng cái ghế lên, nét mặt cậu thể hiện vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Rất lạ! Cậu nói thật khế.

Ông Wiggins được dẫn trở về bàn làm việc. Ông ngồi sụp xuống ghế và thở dài. Bàn tay run rẩy của ông sửa lại nút cà vạt và đeo kính lên.

- Các cháu đến thật là đúng lúc, ông nói. Thêm một chút nữa là chú bị nghẹt thở mất trong cái tủ kia.

Rồi ông nhìn khách, chớp mắt:

- À mà các cháu là ai vậy? Ông hỏi. Trông các cháu còn quá trẻ để làm thân chủ.

- Thừa chú, cháu tên là Auguste August, - cậu bé Anh trả lời. Cháu có hẹn với chú hôm nay.

- A! Phải, luật sư gật đầu. Còn các cháu kia là bạn hả?

- Xin phép chú cho tụi cháu tự giới thiệu - Hannibal vừa nói vừa rút ra khỏi túi một tấm danh thiếp và đưa cho luật sư. Ông đọc:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

- Các cháu là thám tử à? Ông hỏi ngạc nhiên.

- Phải, Gus giải thích. Các bạn sẽ giúp cháu làm rõ câu đố trong bức thông điệp bí ẩn mà ông Horatio gửi cho cháu.

- Ồ! Tôi hiểu!

Mí mắt luật sư chớp chớp. Rồi ông cúi xuống tấm danh thiếp để nghiên cứu tỉ mỉ.

- Miếng carton này khá ra vẻ đấy, anh bạn trẻ à - ông nói với Hannibal. Nhưng chú có thể hỏi ba dấu chấm hỏi biểu thị cái gì không?

- Những dấu chấm hỏi này, Hannibal trả lời, là biểu tượng của những điều chưa biết, của những vấn đề chưa có câu giải đáp và của những vụ bí ẩn chưa được làm rõ. Mà mục đích của tụi cháu chính là làm sáng tỏ tất cả những bí ẩn xuất hiện trên đường đi của chúng cháu. Thành ra cuối cùng, dấu chấm hỏi cũng là biểu tượng của Ba Thám Tử Trẻ!

- Chú hiểu! Chú hiểu! Luật sư khẽ lập đi lập lại. Chương trình của các cháu có vẻ hơi tham vọng. Nhưng, chú thích gặp những chàng thanh niên tự tin vào chính mình và tự tin vào tài năng của mình... À, mà quên mất! Chú sắp quên chú là nạn nhân của một vụ cướp!

Ông Wiggins nhảy phốc dậy rồi nhìn xung quanh. Ánh nhìn ông gặp phải tập hồ sơ mở toang.

- Tài liệu mật! Ông la lên. Tên khốn kiếp đã lục lạo trong đó! Không biết nó có lấy gì không?... Ồ, còn tập hồ sơ kia trên bàn chú... Chú đâu có bỏ ở đó!

Ông đọc những tờ rải trên bàn làm việc.

- Đây là hồ sơ của ông cháu, ông luật sư giải thích hơi hỗn hển. Chú làm luật sư cho ông Horatio August được gần hai chục năm rồi. Tất cả những giấy tờ có liên quan đến việc của ông nằm trong hộp này. Không hiểu ai có thể quan tâm đến... Bức thông điệp! Bức thông điệp! Mất rồi!

Ông ngờ ngác nói với Gus.

- Gã đàn ông tấn công chú đã lấy bản sao bức thông điệp của ông cháu. Chính chú cũng không quan tâm nhiều đến nội dung văn bản đó, nhưng trái lại, dường như ông của cháu coi như việc này là rất nghiêm túc. Cho nên, chú có chép lại, phòng trường hợp bản gốc bị mất. Tất nhiên là chú tưởng tờ giấy hết sức an toàn trong tập hồ sơ này. Vậy là chú lầm! Người ta đã lấy cắp của chú mất rồi!

- Xin phép chú, Hannibal lịch sự ngắt lời, chú có thể kể cho tụi cháu nghe chuyện đã xảy ra với chú không ạ?

Ông luật sư cất tập giấy tờ vào tủ hồ sơ gần tường, rồi khóa lại. Sau đó ông ngồi xuống bắt đầu kể lại.

Ông đang ngồi ở bàn làm việc nghiên cứu giấy tờ, thì cửa đột ngột mở ra. Khi ngẩng đầu lên, ông nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng trung bình, có bộ ria đen và đeo mắt kính dày. Trước khi ông Wiggins kịp mở miệng, kẻ lạ thò tay ra búng mắt kiếng ông rơi xuống khỏi mũi. Luật sư không thể tự vệ được nữa! Ông không thấy đường! Kẻ tấn công tóm lấy ông, kéo ra khỏi ghế, lôi qua phòng bên, nhốt vào tủ có khóa tự động. Khi hoàn hồn, ông Wiggins vừa giông cửa vừa kêu cứu. Nhưng, ông hiểu ra rằng vị khách không mời mà đến đã đi. Một lần nữa, ông lại vật lộn với cánh cửa và kêu cứu. Sau đó, ông hiểu ra rằng khi giãy dụa như vậy, ông chỉ làm phí không khí mà thôi.

- Khi đó, chú ngồi xuống đất - ông kể, và chú chờ đợi hy vọng có người sẽ đến cứu. Chú biết rồi sẽ đến lúc hết khí để thở. Cũng may là các cháu đã đến!

- Chú bị tấn công vào lúc mấy giờ ạ? Hannibal hỏi.

- Chú cũng không biết nữa, ông Wiggins trả lời. Xem nào để chú tính...

Ông Wiggins nhìn đồng hồ đeo tay.

- Bây giờ là...

Ông dừng lại và thốt lên một tiếng. Kim đồng hồ dừng ở 9 giờ 17, trong khi bây giờ gần 11 giờ.

- Có nghĩa là kẻ đó đã có được khoảng hai tiếng để chạy trốn. Hannibal nhận xét. Bây giờ hẳn có thể ở bất cứ nơi nào. Chú có để ý thấy gì đặc biệt về kẻ đó không ạ? Một chi tiết có thể giúp tụi cháu tìm lại dấu vết hẳn hoặc nhận dạng hẳn?

- Rất tiếc. Hẳn đến bất ngờ quá. Chú chỉ kịp nhìn thấy bộ ria, cặp kính và ánh nhìn sáng lên kỳ lạ sau kính.

- Bản mô tả này không giúp được gì nhiều! Peter thở dài.

- Rất tiếc là không, Hannibal nói thêm. Chú có bị lấy cắp gì khác không ạ?

Luật sư nhìn quanh phòng.

- Đường như, ông nói, kẻ đó đi thẳng đến tập hồ sơ. Rồi sau khi hắn tìm thấy cái hắn cần, hắn đã chuẩn ngay.

- Hừm... Hannibal kêu. Có nghĩa là hắn biết chính xác hắn muốn gì. Tất nhiên là hắn dễ dàng tìm ra hồ sơ của ông Horatio August, bởi vì chú xếp hồ sơ theo thứ tự ABC. Nhưng có điều làm cháu thắc mắc. Làm thế nào hắn biết được bức thông điệp?

Mi mắt ông Wiggins lại chớp chớp.

- Chú cũng không hiểu nữa, ông nói.

- Khi thân chủ của chú viết bức thông điệp kỳ lạ này, có phải là chỉ có một mình chú có mặt ở đó không ạ?

Ông Wiggins lắc đầu.

- Không. Ở đó còn có một cặp vợ chồng gia nhân. Một ông già và vợ ông. Họ ở đó từ mấy năm rồi. Họ tên là Jackson. Bà ấy dọn dẹp, làm vệ sinh trong nhà. Ông già thì cắt cỏ và chăm lo vườn tược. Khi chủ nhà mất, cả hai ông bà đi San Francisco... Nói lại về cái ngày mà ông August viết bức thư này... Thì ông bà Jackson cũng có mặt tại đó, ra vào phòng liên tục. Có thể có người nghe thân chủ của chú nói rằng bức thông điệp hết sức quan trọng và chú phải gửi cho cháu của ông ngay sau khi ông mất.

- Trong trường hợp đó, Peter gợi ý, có thể họ đã nói cho một người khác. Kẻ đó đã đoán có thể chú sẽ làm một bản sao bức thông điệp. Sau đó, kẻ đó đến đây lấy cắp tờ giấy.

- Ai cũng nghĩ ông August có giấu một kho báu đâu đó - Luật sư tuyên bố. Một ai đó nghe nói về bức thông điệp bí mật rất có thể nghĩ rằng tờ giấy chỉ chỗ lấy kho báu. Thật ra, lúc mất, ông August rất nghèo. Nhà của ông bị cầm cố, chủ nhân mới sắp nhận ngôi nhà. Thậm chí chú đã phải bán đấu giá bộ đồ gỗ trong nhà để thanh toán vài món nợ mà ông chưa trả xong.

- Tuy nhiên, Gus nói, bức thông điệp nói rằng ông để lại cho cháu một vật quý giá mà ông đã giấu đi... vật đó dường như lại nguy hiểm nữa.

- Đúng, ông Wiggins đồng tình và lấy mắt kính ra chùi. Chính chú cũng nhận ra rằng ông ấy có một bí mật không muốn nói cho chú. Đôi khi ông ấy lại nói với chú: "Anh Henry à, có những chuyện trong quá khứ của tôi tốt hơn hết là anh không nên biết. Trong đó có chuyện tên thật của tôi, tên tôi không phải là Harry Weston. Và cả chuyện... ôi, nhưng nói tiếp để làm gì! Xin anh chỉ nhớ cho một điều: nếu một ngày nào đó, anh gặp một người đàn ông da ngăm đen, có ba chấm đen xăm trên trán, lông vàng gần đây, thì có nghĩa là sắp có chuyện ấu dâm!" Phải, thật ra, ông Weston... ý tôi nói ông August là một con người khá kỳ quặc. Kỳ quặc, nhưng rất dễ thương. Tất nhiên là chú không bao giờ tìm cách phát hiện bất cứ bí mật nào của ông ấy.

- Xin chú cho cháu hỏi! Hannibal kích động lên nói. Có phải là lúc còn sống, ông August tự xưng là ông Weston không ạ?

- Phải. Toàn bộ thời gian ông ấy sống ở đây, tại Hollywood, ông ấy được biết với tên là Harry Weston. Chỉ đến lúc cuối, khi ông biết ông sắp chết, ông mới tiết lộ tên thật, đồng thời cho biết tên và địa chỉ của cháu trai ông.

Hannibal nhìn sang bộ hồ sơ gần tường, thấy mở lúc vào. Hồ sơ có nhãn là A-C!

- Xin lỗi chú Wiggins - Thám tử trưởng nói, nhưng cháu để ý chú đặt tập hồ sơ trong ngăn ghi

chữ A. Chắc là chú xếp theo tên “August”. Như vậy có nghĩa là có lẽ khi chú biết tên thật của thân chủ, đồng thời là bạn của chú, thì chú chuyển giấy tờ hồ sơ Weston vào một hồ sơ mới tên August phải không ạ?

- Phải, dĩ nhiên. Trong nghề chúng tôi, phải luôn thật tỉ mỉ.

- Vậy thì người đàn ông tấn công chú, đáng lẽ phải tìm hồ sơ tên Weston chứ?

- Đúng... ông Wiggins thắc mắc nói. Trừ phi ông bà Jackson nghe chú nói tên thật của thân chủ... Nhưng... nhớ ra rồi!... Chú có cái này cho các cháu xem.

Ông mở hồ sơ ghi chữ A lấy một mẫu giấy ra,. Đó là bài báo.

- Bài báo này - Luật sư giải thích, được cắt ra từ một tờ báo Los Angeles. Một nhà báo đã nghi ngờ có một bí mật trong đời ông Weston. Nhà báo đó đến quấy chú. Anh ta hỏi tới tấp... Nên, vì ông August đã mất, chú không thấy phiền gì khi tiết lộ tên thật của ông ấy, cũng như ít chuyện chú biết về cuộc đời ông ấy. Tất cả nằm ở đây, in giấy trắng mực đen, cho nên bất cứ ai đều có thể biết tin này được. Phần tiếp theo dễ hiểu ra thôi.

Hannibal cầm lấy tờ giấy. Tất cả xúm lại để đọc bài báo. Tựa đề như sau:
“Cái chết của một nhân vật bí ẩn trong một ngôi nhà hoang vắng, dưới đáy Vực hẻm Mặt Đồng Hồ”.

Hannibal đọc qua bài báo nhanh chóng. Bài này nói rằng ông Horatio August, được biết nhiều hơn với cái tên Harry Weston, đã đến Hollywood ở cách đây hai mươi năm, sau khi sống một thời gian dài ở Ấn Độ. Dường như lúc đó, ông có một gia tài rất lớn, được tích lũy trong thời trai trẻ đầy sóng gió của ông, có lẽ trong những cuộc buôn bán ở vùng Ấn Độ Dương.

Ông đã mua một ngôi nhà lớn, trong Vực hẻm Mặt Đồng Hồ, ở vùng cao hẻo lánh, phía bắc Hollywood. Ông đã sống tại đó, khá lặng lẽ, cùng một cặp vợ chồng gia nhân. Ông không kết bạn với ai hết, chỉ giải trí bằng cách sưu tập những chiếc đồng hồ cổ và sách cổ, nhất là những tác phẩm bằng tiếng la tinh. Ông cũng sưu tập các tác phẩm của Ngài Arthur Conan Doyle, gần như tất cả những ấn bản mà ông tìm được. Thời xưa, khi còn nhỏ, ông đã từng gặp được tác giả danh tiếng truyện trinh thám và hết sức khâm phục nhân vật chính, cũng không kém lòng danh, Sherlock Holmes.

Vậy là Horatio August đã sống suốt quãng đời còn lại dưới cái tên giả Harry Weston. Ông đã mất sau khi bệnh một thời gian ngắn: ông không chịu vào bệnh viện. Thật vậy, một trong những ước vọng của ông là được chết trên giường mình. Định mệnh làm cho ông được toại nguyện.

Nhân vật kỳ lạ này là một người đàn ông cao lớn, có mái tóc trắng dày. Ông không bao giờ cho phép người ta chụp hình ông. Những người bà con duy nhất của ông mà người ta biết sống ở Anh Quốc. Khi ông chết, bác sĩ ký giấy chứng tử đã phát hiện trên thân thể ông nhiều vết sẹo, chứng cứ của những vết thương cũ: có lẽ là những cú dao đâm thời phiêu lưu lúc trẻ.

Người ta không biết gì khác về quá khứ bí ẩn của ông.

- Trời đất! Peter thốt lên. Đúng là một nhân vật kỳ bí!

- Cú dao đâm! Gus lập lại. Chắc là thời thanh niên của ông đầy sóng gió! Không biết ông có buôn lậu không nữa!

Bob tin tưởng nói:

- Rõ ràng là ông trốn tránh một ai đó! Lúc ban đầu, dường như ông lẩn trốn tại chính Ấn Độ. Sau đó, ông sợ bị phát hiện và sang Mỹ để trốn ở cuối Vực hẻm Mặt Đồng Hồ. Có thể ông tự nhủ rằng Hollywood và Los Angeles đầy đầy những người kỳ quặc, nên ông sẽ không bị để ý.

- Dù sao - Hannibal tuyên bố, ông đã bình yên chết đi trên giường mình. Nhưng nếu tham vọng của ông là như thế, thì gần như chắc chắn ông sợ những hành động bạo lực từ phía một ai đó... và, như chính chúng ta có thể nghĩ, là từ phía một nhân vật nước da sẫm có xăm hình ba chấm trên trán.

- Khoan đã! Gus đột nhiên hào hứng la lên... Mình vừa nhớ ra... một chuyện xảy ra cách đây khoảng một chục năm, khi mình còn nhỏ...

Gus nhíu mày lại để cố gắng tập trung trí nhớ.

- Một tối, khi mình đã vào giường ngủ... Ba mình nói chuyện với một ai đó... Một hồi sau, ba mình nói lớn tiếng. Mình nghe được lời ba. Ba nói: "Tôi nói lại với anh là tôi không biết chú tôi ở đâu. Theo tôi biết, ông chú này đã chết từ lâu rồi. Nhưng nếu chú còn sống, tôi không thể nào cho anh biết chú tôi sống ở đâu. Cả nếu anh cho tôi một triệu bảng Anh, tôi cũng không tài nào cung cấp thông tin cho anh!"

Nghe vậy, mình tỉnh dậy hẳn. Mình ra khỏi giường và bước ra thềm cửa. Từ trên cao, mình nhìn xuống được phòng khách ở tầng trệt. Mình thấy ba và một người ngoại quốc đứng ngay chính giữa phòng khách. Người ngoại quốc thì thầm một cái gì đó mà mình không hiểu. Ba mình trả lời: "Tôi tin là điều này hết sức quan trọng đối với anh, nhưng tôi biết làm sao đây? Tôi chưa bao giờ nghe nói đến Con Mắt Lửa. Và tôi không có tin gì của ông chú tôi từ mấy thế kỷ nay. Bây giờ, xin anh đừng nói nữa. Mời anh ra về!"

Ba mình nói rất dứt khoát. Khi đó, người ngoại quốc cúi chào ba mình. Sau đó, ông ta ra lấy nón và găng tay. Đột nhiên, ông ta ông ta ngược mắt lên và nhìn thấy mình. Nhưng ông làm như không thấy và cúi chào một lần nữa. Ba mình chưa bao giờ nói về chuyến viếng thăm của người đàn ông này trước mặt mình. Phần mình, mình không dám hỏi, vì mình biết ba sẽ mắng mình nếu biết mình ra khỏi giường để nghe. Tuy nhiên...

Gus hạ thấp giọng xuống, y như sắp tiết lộ một điều hết sức hệ trọng.

- Người đối thoại với ba mình là một người đàn ông có màu da sẫm... và có xăm hình ba chấm đó là gì. Chỉ ngày hôm sau mình mới hiểu ra đó là hình xăm!

- Bắt đầu rõ hơn một chút rồi! Bob kêu lên. Gã đàn ông ấy... Ba chấm, muốn biết xem ông của cậu đang trốn ở đâu, Gus à!

- Có lẽ vì vậy mà ông Horatio không bao giờ báo tin cho gia đình mình! Gus thở dài. Ông không muốn để lộ bí mật chỗ trốn!

- Con Mắt Lửa! Hannibal nói khế. Chú Wiggins ơi... ông Horatio có bao giờ đề cập đến Con Mắt Lửa trước mặt chú không ạ?

- Không, anh bạn trẻ à. Chú quen biết ông Horatio hai mươi năm nay và chưa bao giờ nghe ông nói đến. Tất cả những gì chú biết, về ông bạn bí ẩn được ghi lại trong bài báo mà cháu mới đọc. Bây giờ, chú hối hận là chú đã cung cấp những thông tin này cho báo chí. Nhưng lúc đó, chú thấy những thông tin đó vô hại... Chú phải nói thêm một điều nữa... Lúc cuối cùng, ông Horatio luôn luôn ở trạng thái cảnh giác. Dường như ông cứ nơm nớp lo sợ mình bị kẻ thù bao vây. Ông trở nên đa nghi hơn bao giờ hết. Phải... thậm chí ông nghi ngờ chính chú đây nữa kìa! Nên chú sẽ hoàn toàn không ngạc nhiên nếu ông Horatio đã giấu một vật có giá, không cho kẻ thù lấy được, cuối cùng ông gởi bức thông điệp này cho anh bạn trẻ Auguste August đây để cho cậu ấy

tìm lại được kho báu.

- Cháu hiểu - Hannibal dăm chiêu nói khẽ- Tụi cháu đến để hỏi chú về thân chủ của chú. Mà tất cả những gì chú có thể cho tụi cháu biết, tụi cháu đã đọc trong bài báo này rồi. Có lẽ tụi cháu sẽ tiếp tục cuộc điều tra bằng cách ghé qua ngôi nhà ở Vực hẻm Mặt Đồng Hồ. Có thể tại chỗ tụi cháu sẽ tìm thấy một chỉ dẫn đáng quan tâm nào đó.

- Chú không hiểu các cháu có thể tìm thấy gì ở đó, ông Wiggins vừa gật đầu vừa nói. Bây giờ, ngôi nhà hoàn toàn vắng vẻ. Với tư cách là người được giao quyền thi hành di chúc của ông Horatio, chú đã bán bộ đồ gỗ và sách của ông để thanh toán nợ, như chú đã giải thích lúc này. Ba bốn ngày nữa, người có quyền cầm cố ngôi nhà sẽ đến đập nhà. Người đó dự tính xây những căn biệt thự hiện đại trên khu đất đó.

- Không sao, Hannibal vẫn nói. Tụi cháu rất muốn tham quan ngôi nhà đó.

- Nếu cháu muốn, ông Wiggins trả lời, chú có thể cho phép... và thậm chí giao cho cháu chìa khóa nhà. Tuy nhiên, chú xin nói lại, chú không hiểu cháu hy vọng tìm thấy gì trong một ngôi nhà trống không. Có thể còn có một vài quyển sách... ít nhất là hôm qua vẫn còn. Và tất nhiên là mấy bức tượng... hay đúng hơn là mấy bức tượng bán thân. Mấy cái đầu bằng thạch cao, của những danh nhân. À! Chú nhớ rồi! Không, các cháu sẽ không thấy những bức tượng bán thân ấy nữa! Chú đã bán hết cả lô tượng cho người mua bán đồ cũ với giá vài đôla...

Bức tượng bán thân! Hannibal giật nảy mình, y như mới bị con ong đâm phía sau lưng. Tượng bán thân bằng thạch cao từ một ngôi nhà cũ! Ừa! Chắc là những bức tượng mà chú Titus đã mua hôm qua: César, Washington, Lincoln...

- Thừa chú Wiggins - Hannibal nhanh nhẹn nói, bây giờ xin phép chú tụi cháu phải đi ngay. Cám ơn chú đã cung cấp thông tin cho tụi cháu. Đường như cháu bắt đầu hiểu bức thông điệp rồi. Xin lỗi chú. Tụi cháu vội lắm ạ!

Nói xong, Hannibal xoay gót ra cửa. Không hiểu gì, Peter, Bob và Gus đi theo bạn ra ngoài. Chiếc xe Rolls Royce đang chờ: Chú Warrington đang trân trọng đánh bóng các bộ phận trang trí mạ vàng của xe.

- Chú Warrington ơi! Hannibal ra lệnh khi cả bọn chui vào xe. Xin chú nhanh lên, về nhà! Tụi cháu vội lắm.

- Vâng, thưa cậu Jones! Bác tài mẩu mực đáp.

Chú Warrington chạy nhanh ra con đường ven biển với tốc độ nhanh nhất được phép.

- Trời ơi, Hannibal, cậu bị làm sao vậy? Peter nói. Trông cậu hồi hã y như có lửa đang cháy ở đâu không bằng.

- Lửa là không chính xác - Hannibal nói với một giọng đầy bí ẩn. Đúng ra là Con Mắt Lửa!

- Mình không hiểu - Peter nhú mày lăm lăm. Ý cậu nói sao?

Nhưng Bob tưởng mình đã hiểu.

- Babal! Bob la lên, cậu đã thật sự khám phá ra vụ bí ẩn của bức thông điệp hã? Đúng không?

Hannibal gật đầu, cố gắng làm ra vẻ khiêm tốn, nhưng không thành công.
Gus há miệng nhìn Hannibal.

- Làm sao được! Gus thốt lên. Cậu nghĩ cậu đã thật sự giải ra bài toán à?

- Mình không nghĩ - Thám tử trưởng nói. Mình đã tìm ra được lời giải trong việc ông của cậu khâm phục những câu chuyện mà Sherlock Holmes là nhân vật chính... và cả trong những bức tượng bán thân bằng thạch cao mà chú Wiggins đã nêu.

- Mình vẫn chưa hiểu, Peter thú nhận. Sherlock Holmes... những bức tượng bán thân bằng thạch cao... mình không thấy mối quan hệ giữa chúng và bức thông điệp.

- Mình sẽ giải thích chi tiết cho các cậu sau - Hannibal tuyên bố. Tạm thời, các cậu hãy nhớ lại vài từ của câu tiếng la tinh trong bức thông điệp từ thế giới bên kia... Những từ báo cho Gus biết rằng gia tài của Gus nằm "IN AUGUSTO", tức trong Auguste!

Peter tròn mắt:

- Thì sao? Peter không hiểu nổi.

- Thì sao? Gus hỏi theo.

Chỉ có mình Bob dường như hiểu ý nghĩ của Hannibal, hay đúng hơn là theo được dòng suy nghĩ của Hannibal.

- Mấy bức tượng bán thân của các danh nhân - Bob kích động nói khề. Washington, Lincoln và những người khác... Peter à, cần suy nghĩ đi! Một trong những cái đầu đó là của Auguste xứ Ba Lan!

- Và gia tài người nằm vào Auguste! Hay đúng hơn nằm trong Auguste! Gus la lên và nhảy trên ghế vì vui mừng. Augustus! Auguste! Hannibal, vậy cậu nghĩ là kho báu do ông mình để lại được giấu trong một bức tượng bán thân hình Auguste xứ Ba Lan hả?

- Mình gần như chắc chắn! Hannibal khẳng định. Tất cả khớp với nhau một cách tuyệt vời. Cậu hãy nhớ lại những điều chú Wiggins tiết lộ cho chúng ta lúc nãy. Ông của cậu, ông Horatio August, thích giải trí bằng cách đọc tiểu thuyết có Sherlock Holmes là nhân vật chính. Một trong các cuộc phiêu lưu của nhà thám tử lừng danh có tựa đề là Sáu Napoléon. Nói về một vật giấu bên trong bức tượng bán thân của Napoléon. Có thể câu chuyện này làm cho ông August nảy ra ý giấu Con Mắt Lửa ở một chỗ mà không ai nghĩ đến... tức là trong một bức tượng bán thân bằng thạch cao không có giá trị. Ông đã chọn tượng Auguste bởi vì tên trùng với tên ông và cũng trùng với tên cậu, Gus à! Ông tin chắc rằng ba cậu và cậu sẽ nghĩ ra ngay!

- Hy vọng cậu đã đoán đúng, Hannibal à! Gus hăng hái nói.

- Một chút nữa sẽ biết - Thám tử trưởng tin tưởng nói. Tất nhiên là chúng ta sẽ phải bắt đầu bằng cách mua bức tượng bán thân đó và trả cho thím Mathilda năm đôla. Sau đó, chúng ta sẽ có quyền đập cái đầu của Auguste thân mến ra!

Xe chưa dừng lại hẳn, bốn bạn ào xuống và lao đến văn phòng.

Bỗng Hannibal đứng lại đột ngột đến nỗi ba bạn còn lại vấp vào Hannibal. Cả bốn mất thăng bằng và té nhào xuống đất.

Khi ngồi dậy, Peter và Bob hiểu ra điều gì đã kích hãm sự nhiệt tình của Hannibal...

Trên cái bàn, nơi sáng nay mười ba bức tượng thạch cao vẫn còn xếp hàng nay chỉ còn có năm.

Và năm tượng đó là: Washington, Franklin, Lincoln, Francis Bacon và Jules César.

Tượng Auguste xứ Ba Lan đã biến mất!

5. BA CHẤM XUẤT HIỆN

- Bức tượng... bức tượng bán thân của Auguste không còn nữa! Bob nói khề cho Gus rõ.

Ba thám tử đứng lặng một hồi, im lặng và buồn rầu, ngắm nhìn năm bức tượng còn lại. Ngay phía trên bàn bày những cái đầu bằng thạch cao, bà Jones đã ghim một tấm bảng trên tường văn phòng, ghi những dòng chữ như sau:

“Để trang trí vườn một cách độc đáo! Chỉ có năm đôla thôi!”

Hannibal nuốt nước miếng và gọi thím, thím Mathilda đang xếp giấy tờ phía sau cửa kính văn phòng.

- Thím Mathilda ơi! Mấy bức tượng bán thân kia đâu rồi?

Bà Jones cất xong một tờ giấy, đứng dậy, rồi bước ra trả lời cháu.

- Mấy bức tượng bán thân hả? Bà hỏi. Tất nhiên là thím bán rồi. Hôm nay là thứ bảy mà, cháu cũng biết là thứ bảy khách đông lắm. Người ta thích đi dạo và sẵn lòng mua những thứ hơi lạ mắt.

Hannibal gật đầu chậm chậm. Đúng vậy. Thiên Đường Đồ Cổ là một chỗ rất danh tiếng, nơi có thể mua bất cứ cái gì.

- Thím đã không làm - Bà Mathilda Jones mãi nguyên nói tiếp, khi nghĩ là khách sẽ thích mua mấy bức tượng cũ đó. Trong một cái nhà hiện đại, thì tượng trông không đúng chỗ chút nào. Nhưng tượng có thể trang trí cho một khu vườn, nếu đặt lên cái đế. Dù sao, khách thích mấy bức tượng. Thím đã bán được hết tám cái, mỗi cái năm đôla. Chú Titus mua giá rẻ, nên ta lời cũng khá.

- Cháu không nghĩ... (và giọng Hannibal không hề lộ tia hy vọng nào)... Cháu nghĩ có lẽ thím không ghi lại tên và địa chỉ của khách mua, phải không thím Mathilda?

- Trời đất! Bà Jones kêu lên. Tại sao thím phải làm thế? Khách đã mua mấy bức tượng, khách đã trả tiền, rồi khách đi về. Vậy thôi!

- Thím có nhớ những người mua không ạ? Nhất là người đã lấy Auguste xứ Ba Lan?

- Không hiểu tại sao tự nhiên cháu lại quan tâm đến những đồ cổ này - Bà Jones đáp - Hai bức tượng do một người đàn ông chạy xe đến mua. Dường như ông ấy ở phía bắc Hollywood. Hai bức nữa do một bà, lái chiếc xe màu đỏ bỏ mui được lấy. Bà ấy nói với thím là bà có biệt thự ở Malibu. Còn bốn người còn lại thím không để ý. Thím bận quá.

Hannibal thở dài.

- Cháu hiểu. Vậy... cháu cảm ơn thím... Các cậu ơi đi thôi! Ta sẽ hội ý!

Hannibal lôi các bạn vào xưởng sửa chữa vật. Tại đó, Gus mở to mắt khi thấy thám tử trưởng dịch chuyển tấm lưới che giấu lối vào Đường Hàm số Hai. Cậu bé Anh bò theo ba bạn mới trong đường ống xi măng và qua cửa sập dẫn vào bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ.

Khi Gus ngắm xong tất cả, bốn bạn ngồi thoải mái để thảo luận về vấn đề đang quan tâm.

- Sao? Peter hỏi. Bọn mình làm được đến đâu rồi? Nếu Auguste xứ Ba Lan có chứa gia tài của Gus dưới dạng này hay dạng khác, thì nó cũng đã biến mất! Có lẽ, hiện nó đang chễm chệ giữa những lùm cây trong một khu vườn. Cách thức duy nhất để lấy lại tượng là tìm ra khu vườn. Trong vùng chỉ có khoảng trăm ngàn khu vườn, bọn mình có chút cơ may tìm ra đúng khu vườn trước khi được chín mươi một tuổi!

- Các cậu đã làm được những gì có thể - Gus tuyên bố, cố che giấu nỗi thất vọng. Khi ông Jones mua, làm sao các cậu biết được rằng bộ tượng này quan trọng. Rõ ràng là bọn mình đã mất luôn tượng Auguste xứ Ba Lan. Bây giờ, có lẽ mình đã hiểu ý ông Horatio muốn nói gì khi ông khẳng định "Thời gian là thiết yếu". Ông sợ một chuyện gì đó xảy ra với các bức tượng, nếu mình không làm nhanh... và rất tiếc chuyện đó đã thật sự xảy ra!

- Có thể, Hannibal thừa nhận, là tượng Auguste đã mất hẳn đối với chúng ta, giống như cậu nghĩ. Tuy nhiên, mình nhất định không chịu thua nhanh chóng như thế. Chúng ta là thám tử. Chúng ta phải tiếp tục điều tra.

- Nhưng bằng cách nào? Bob hỏi.

- Mình cũng không biết nữa. Hannibal thú nhận. Mình sẽ phải suy nghĩ.

- Mình có sáng kiến! Bob đột ngột hét lên. Hay bọn mình thử trạm tiếp âm ma?

Gus tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Trạm tiếp âm ma hả? Gus lặp lại. Cái gì vậy? Các cậu có khả năng liên lạc với thế giới bên kia để kiểm thông tin à?

Bob mỉm cười:

- Không hẳn như vậy, Bob trả lời, nhưng cũng gần... Nào, theo cậu nghĩ, ai là người ghi nhận nhiều chuyện nhất xung quanh mình? Ý mình nói... ai hay để ý chẳng hạn như có kẻ lạ đang lảng vảng trong khu phố, hay gia đình Smith có xe hơi mới, tức là những chi tiết bất thường đại loại như vậy?

- Thì, Gus nói sau khi suy nghĩ một hồi, mình không biết...

- Tất nhiên là trẻ con! Peter giải thích. Thường người ta không chú ý đến trẻ con, trong khi trẻ con lại để ý tất cả những gì xảy ra xung quanh mình. Nếu ai đó có con mèo mới, hay con chó mới, hay ai đó bị thương, v.v... thì lúc nào cũng có một đứa trẻ biết chuyện.

- Vấn đề duy nhất - Bob nói tiếp - là liên lạc được với đủ số bạn trai và bạn gái trong vùng để tìm ra thông tin mà mình muốn. Trẻ con luôn vui mừng giúp bọn mình, trẻ con thích bí ẩn lắm, ai cũng biết như vậy!

- Nhưng làm thế nào các cậu liên lạc được với đủ số bạn trai và bạn gái để đạt được kết quả? Gus hỏi. Mình nghĩ là để tìm ra một thông tin chính xác nào đó, các cậu phải có trợ lý luôn cảnh giác khắp nơi trong thành phố và vùng xung quanh hả?

- Chính là chỗ này nên mới có trạm tiếp âm ma của bọn mình, Peter giải thích. Đó là sáng kiến của Hannibal! Một sáng kiến cực kỳ xuất sắc, nếu có thể nói thế! Cậu biết không, bọn mình có một số bạn bè không quen biết lẫn nhau. Tất cả những người bạn này cũng có bạn bè, và cứ thế. Khi bọn mình muốn có một thông tin nào đó, mỗi đứa mình gọi điện thoại cho năm bạn để báo điều mà bọn mình muốn biết. Trong trường hợp tức thời của bọn mình, bọn mình sẽ yêu cầu các bạn gọi về bộ tham mưu, nếu các bạn biết được rằng có ai đó có một bức tượng bán thân bằng thạch cao trong vườn.

- Sau đó, Bob nói tiếp, mỗi đứa bạn sẽ gọi điện thoại cho năm bạn khác, lập lại bức thông điệp; mỗi một trong năm bạn này lại gọi cho năm bạn khác nữa... Trong thời gian ngắn, toàn bộ thanh thiếu niên trong vùng sẽ biết bọn mình đang tìm điều gì... Như thế, bọn mình sẽ có hàng ngàn cộng tác viên làm việc không lấy tiền, cậu hiểu chứ?

- Trời, tuyệt hay! Gus khâm phục thốt lên. Nếu mỗi cậu gọi cho năm người bạn, thì thành mười lăm. Nếu mỗi bạn gọi thêm năm nữa, thì thành bảy mươi lăm... rồi lên đến hơn ba trăm, để đạt tới hàng ngàn!

- Hannibal ơi, Gus hỏi, cậu sẽ gọi điện thoại ngay chứ hả?

- Hôm nay là chiều thứ bảy, Hannibal trả lời. Giờ này phần lớn các bạn trẻ đều ở ngoài. Lúc hay nhất để gọi điện thoại là sau giờ ăn tối. Rất tiếc là chúng ta còn phải chờ thêm vài tiếng nữa!

- Hannibal!

Giọng của thím Mathilda vừa mới vang lên trong khoảng không phía trên bộ tham mưu.

- Hannibal! Mày trốn đâu rồi?

Thám tử trưởng vội vàng thò tay đến một cái micro trên bàn. Micro nối với một cái loa đặt trong văn phòng bà Jones. Nhờ cách bố trí tài tình này, Hannibal có thể nghe được tiếng gọi của chú thím và có thể trả lời.

- Cháu đây thưa thím Mathilda. Hannibal nói. Thím cần cháu à?

- Ô là là! thím của Hannibal kêu lên, thím không thể nào quen với việc nghe tiếng cháu qua cái máy này... Cháu đang làm gì vậy? Chắc là cháu phải bận lắm mới quên mất giờ ăn trưa!

Ăn trưa! Khi nghe cái từ thần diệu này, bốn cậu giật mình và đột nhiên phát hiện rằng mình đang đói bụng.

- Dạ phải, thưa thím Mathilda, - Hannibal đáp. Đúng là dường như cháu quên mất... Cháu hy vọng thím sẽ không giận nếu cháu dẫn thêm một thực khách?

- Ôi! Thêm một miệng ăn có là gì đâu, khi mà thím thường phải nuôi ba miệng!

Bà Jones nói đúng! Bob và Peter ăn số bữa ăn ở nhà gia đình Jones bằng số bữa tại nhà mình.

- Thím có làm một chồng bánh mì kẹp thịt và nước uống, thím Mathilda nói tiếp. Các cháu có thể ăn trưa tại văn phòng. Thím phải vào thành phố. Thím sẽ đi vắng vài giờ. Chú Titus cũng

không có ở đây. Cho nên thím giao cho cháu coi cửa hàng, Hannibal à. Cháu hãy mở mắt nhé, và cố gắng buôn bán cho tốt.

- Dạ được, thưa thím Mathilda. Thím cứ giao cho tụi cháu!

Bốn bạn bò thật nhanh trong Đường Hầm Số Hai, băng qua xưởng sửa chữa, rồi lao qua sân bãi vào văn phòng.

Ở đó, trên cái bàn lớn, thím Mathilda đang đặt một số lượng đáng sợ bánh mì kẹp thịt và nhiều chai nước cam.

- A! Các cháu đây rồi! Thím nói. Thím lấy xe tải nhỏ vào thành phố. Hans sẽ chở thím đi. Các cháu không được rời khỏi chỗ này cho đến khi thím về! Thím hy vọng cháu sẽ làm ăn được, Hannibal à.

- Cháu sẽ cố gắng, thưa thím Mathilda.

Bà Jones bỏ đi.

Bốn cậu im lặng ăn ngốn nghiêng bánh mì kẹp thịt. Khi mỗi bạn đã ăn hết hai khúc bánh và uống vài chai nước cam, tất cả bắt đầu nói chuyện lại.

- Babal ơi! Peter vừa nói vừa tấn công một khúc bánh mì thứ ba, có kẹp một lát thịt bò dày. Theo ý cậu, vật gì được giấu trong bức tượng bán thân của Auguste xứ Ba Lan?... nếu có vật gì giấu trong đó?

- Tất nhiên là cái mà Gus đã nghe ba cậu ấy gọi là Con Mắt Lửa! Hannibal trả lời. Phải, mình nghĩ Con Mắt Lửa đó được giấu trong bức tượng bán thân của Auguste.

- Nhưng Con Mắt Lửa đó là gì vậy? Bob hỏi.

- Đó là một cái gì thật nhỏ, Hannibal đáp. Nếu không, làm sao giấu trong một cái đầu bằng thạch cao được. Mặt khác, vì ông của Gus đã hết sức cẩn thận giấu vật đó và xét việc người ta thường đặt tên cho những viên đá quý thần diệu như viên Đại Mogol, viên Koh-i Noor và viên Pacha Ai Cập, mình suy ra rằng Con Mắt Lửa là một viên đá quý mà ông August đã mang về từ châu Á khi còn rất trẻ. Chính vì viên đá này mà ông đã sống phần đời còn lại ẩn trốn trong nhà ở Vực Hẻm Mặt Đồng Hồ.

- Trời! Peter thốt lên, hỗn hển. Nếu cậu không lầm..

Bob nhanh nhẹn ngắt lời bạn.

- Suyt! Bob kêu. Có khách tới!

Một chiếc Berline đen sang trọng vừa mới chạy vào sân kho bãi. Xe dừng lại ngay trước cửa văn phòng. Một tài xế đội cát kết lái xe.

Kẻ ngồi trong xe, một người đàn ông cao gầy, bước xuống xe. Ông đứng một hồi cách ngưỡng cửa vài bước, nhìn chằm chằm năm bức tượng, vẫn xếp hàng trên bàn.

Kẻ lạ đeo trên cánh tay trái một cây gậy bằng gỗ đen bóng. Ông dùng đầu gậy chạm nhẹ mỗi bức tượng bán thân, rồi lướt nhẹ các ngón tay trên mấy cái đầu thạch cao.

Sau đó, nét mặt không hài lòng, ông phỉu mấy ngón tay dính bụi, rồi quay mặt nhìn vào cửa văn

phòng.

Hannibal đã đứng dậy và đang chờ khách. Ba bạn, vẫn ngồi, nhìn người ngoại quốc. Ông mặc một bộ complet không chề vào đầu được, có nước da sẫm và mái tóc đen nháy chỉ có vài sợi tóc bạc. Một chi tiết nổi bật hơn tất cả là ba chấm nhỏ xăm trên trán. Bốn cậu thầm rùng mình...

- Xin lỗi, Ba Chấm nói bằng tiếng Anh hoàn chỉnh y như bộ complet ông đang mặc. Những cái bức tượng nhỏ thú vị này...

Ông dùng gậy chỉ năm cái tượng bán thân. Hannibal chớp mắt, với vẻ mặt khờ khạo. Hannibal đầu tiên nhìn thấy ba cái chấm và gần như phản ứng tự động. Thân hình cậu uể oải ra, nét mặt trở nên đờ đẫn, ánh nhìn lơ đãng. Nhìn cậu, người ta tưởng cậu là một thằng mập không lanh lợi.

- Dạ, thưa bác?

Hannibal nói giọng mũi, làm tăng thêm ấn tượng về một thằng cục mịch không được khôn lăm.

- Cậu còn những bức tượng khác không? Ba Chấm hỏi với một giọng lạnh lùng và khinh miệt.

- Những cái khác hả? Hannibal lập lại.

Có thể tưởng là Hannibal không hiểu tiếng Anh.

- Phải, những bức tượng bán thân khác! Ba Chấm nói rõ. Bởi vì, nếu cậu còn những cái khác, tôi muốn xem. Tôi muốn một bức tượng khác lạ hơn là Georges Washington, hay Benjamin Franklin, hay Jules César.

- Đây là tất cả những gì còn lại, - Hannibal tuyên bố. Mấy cái kia được bán đi rồi.

- Vậy là có những bức tượng khác?

Ánh nhìn quan tâm lóe lên trong cặp mắt đen của người đàn ông ngoại quốc, ông nhanh nhẹn nói thêm:

- Cậu làm ơn cho tôi biết tên đi?

- Ồ! làm sao cháu biết được? Cháu phải cố gắng nhớ lại...

Nói xong, Hannibal nhắm mắt lại, như để thực hiện một nỗ lực trí nhớ cực nhọc.

- Xem nào, Hannibal nói khẽ, đó là những cái tên rất kỳ lạ. Tên đại khái như Homère Gì Đó. Và Auguste Đầu Đó.

Peter hất cùi chỏ vào Bob và nói nhỏ vào tai bạn:

- Sao sắp lại nói ra tất cả những cái này?

- Chắc chắn Babal có cái lý của mình, Bob trả lời nhỏ. Cậu im đi và hãy lắng nghe...

Khuôn mặt thần nhiên của Ba Chấm linh hoạt lên trong chốc lát.

- Auguste! Ông nói lại. Đúng, có lẽ tôi sẽ rất thích một bức tượng bán thân Auguste. Để chúng trong vườn. Cậu nói là bán rồi à?

- Dạ phải, thưa bác.
- Tên và địa chỉ người mua? Ba Chấm hỏi bằng một giọng mệnh lệnh. Tôi có ý định mua lại cái miếng thạch cao đó!
- Ồ! Cửa hàng không có làm sổ tên, Hannibal đáp. Người mua có thể là bất cứ ai!
- Có thể... là... bất cứ... ai! Ba Chấm nói khẽ bằng một giọng lạnh như đá. Tôi hiểu. Rất đáng tiếc. Dù sao, nếu cậu vẫn lấy được tên và địa chỉ đó cho tôi, thì tôi sẽ vui lòng hậu tạ. Một số tiền thưởng rất, rất lớn. Một trăm đôla!
- Cửa hàng không làm sổ lưu tên khách mua! Hannibal lập lại bằng một giọng rên rỉ. Nhưng đôi khi người ta mang trả lại những đồ đã mua. Nếu có ai mang trả bức tượng bán thân Auguste, cháu sẽ cất riêng cho bác. Bác có thể để lại tên và địa chỉ được không ạ?
- Ý kiến xuất sắc! Ba Chấm nói, ánh mắt đen nhìn dò xét Hannibal. Tôi sẽ đưa danh thiếp cho cậu!
- Ông lại mắc cây gậy vào cánh tay trái, rồi rút một miếng giấy cứng từ túi áo ra. Sau khi viết vài chữ bằng bút chì, ông đưa cho Hannibal.
- Đây! Ông nói. Cậu nhớ gọi điện thoại cho tôi nếu Auguste xuất hiện trở lại. Cậu cũng hãy nhớ là tôi sẽ mua tượng một trăm đôla. Cậu sẽ gọi điện thoại cho tôi nhé?
- Bác cứ tin cháu, Hannibal không nhiệt tình hứa.
- Và cậu đừng nuốt lời hứa! Ba Chấm nói thêm, hàm ý đe dọa.
- Nói xong, ông hạ gậy xuống đất, và bằng một động tác nhanh nhẹn... găm một tờ báo đang nằm dưới đất. Gậy của ông là một cái gậy kiếm.
- Một tờ giấy! Ba Chấm nói. Tôi rất ghét đồ để lung tung!
- Ông huơ vũ khí về hướng Hannibal. Gus, Bob và Peter hoảng sợ nín thở. Miếng giấy báo bay phất phới trong gió, bị ghim ở đầu một cái lưỡi kiếm nhỏ và thon.
- Đầu lưỡi kiếm chỉ dừng lại cách ngực Hannibal chừng một centimét, Hannibal từ từ đưa tay lên cầm tờ giấy.
- Khi ấy, bằng một động tác đột ngột. Ba Chấm rút kiếm về, và cây gậy trở lại hình dáng ban đầu vô hại.
- Cậu sẽ còn gặp lại tôi! Người ngoại quốc tuyên bố. Và nếu Auguste trở về, nhớ báo cho tôi!
- Ông quay lưng lại, trở về xe và nhanh chóng biến đi.

6. NHỮNG SUY LUẬN KỲ LẠ

Hannibal chờ người nước ngoài biến mất rồi quay sang ba bạn. Mặt Hannibal tái xanh.

- Mình có cảm giác tên này sẽ không dễ để bị lừa đâu! Peter kêu. Mình tưởng ông ta định ghim cậu bằng mũi kiếm chứ, Babal à!

- Đó là một cách để cảnh cáo - Hannibal vừa nói khẽ vừa nuốt nước miếng. Ông ta muốn làm cho mình hiểu rằng không nên lừa ông ta.

- Mình tin chắc, rằng đó là kẻ đã đến gặp ba mình xưa kia! Gus kích động la lên. Và nếu mình có lầm, thì ông này giống y đúc kẻ kia!

- Đúng là trên trán ông ta có ba chấm xăm, Bob nhấn mạnh. Dường như ông ta cũng từ châu Á đến... Có thể là từ Ấn Độ. Mình sẽ không ngạc nhiên nếu ba cái chấm đó là biểu tượng cho một giáo phái.

Một vấn đề làm cho Peter thắc mắc:

- Tại sao, Peter hỏi thám tử trưởng, cậu đã tiết lộ cho ông ta rằng một bức tượng bán thân của Auguste xứ Ba Lan nằm trong lô tượng này? Rõ ràng là ông ta hết sức quan tâm.

Hannibal uống một hớp nước cam trước khi trả lời:

- Dường như ông ta đã biết chuyện rồi... về mấy cái bức tượng bán thân ấy. Và mình cũng muốn biết xem Auguste có ý nghĩa gì đối với ông ta không. Cậu đã nhìn thấy phản ứng của ông ta rồi. Rất có thể người đàn ông này là kẻ đã lấy cắp bản sao bức thông điệp mà ông Horatio quá cố đã để lại!

- Nhưng ông ta không có mắt kính, và cũng không có bộ râu đen. Gus nhận xét.

- Có thể ông ta đã thuê một tên vô lại nào đó để làm công việc này. Bob gợi ý. Dù sao, rõ ràng bức tượng Auguste hết sức quan trọng đối với ông ta.

- Ông ta đến đây lượm lặt thông tin, Hannibal thở dài. Nhưng mình cũng bắt chước ông ta. Mình đã thuyết phục được ông ta để lại tên và địa chỉ.

Hannibal đặt xuống bàn tấm danh thiếp mà Ba Chấm đã đưa cho. Trên có đề bằng chữ in đậm:

RAMA SIDRI RHANDUR
Pleshiwar Ấn Độ

Phía bên dưới, người đàn ông Ấn Độ đã viết nguệch ngoạc bằng bút chì tên và địa chỉ của một khách sạn ở Hollywood.

- Đúng là ông ta từ Ấn Độ đến đây! Peter la lên. Bob đã đoán đúng! Ô là là! Nếu Ba Chấm thuộc một giáo phái cuồng tín nào đó và được giao nhiệm vụ lấy lại Con Mắt Lửa, thì mình có ý kiến là bọn mình nên chịu thua vụ này. Mình có đọc một truyện, trong đó có kể cái gì đó về những người loại như thế này... những người Ấn Độ có nhiệm vụ mang trở về nước một di vật thiêng liêng. Thì những kẻ đặc biệt này có biệt tài làm cho người ta qua đời chỉ bằng cách nhìn dưới mũi người ta. Mà mình có cảm tưởng ánh nhìn của tên Rama Sidri Gì Gì đó có một tia sáng...

Hannibal ngắt lời Peter.

- Không cần thiết phải lao vào những giả thiết, Peter à. Chúng ta rất có thể nhầm lẫn. Bob ơi! Đã

đến lúc cậu phải tìm tòi nghiên cứu!

- Mình đồng ý thôi, Bob nói. Tìm tòi như thế nào?

- Cậu sẽ lục lạo trong thư viện, nơi cậu làm việc bán thời gian và cố tìm thông tin về Con Mắt Lửa và về thành phố Pleshiwar.

- Được, Bob đồng tình. Mình sẽ quay về báo cáo sau bữa ăn tối. Mình đã hứa với ba mẹ là về ăn tối ở nhà tối nay. Mình hay đi quá!

- Thôi. Sau khi ăn tối, là cũng sớm rồi. Hannibal nói. Cũng sẽ đến lúc nghĩ đến trạm tiếp âm ma. Cậu đi nhanh đi!

- Trời ơi! Gus kêu sau khi Bob đi, làm sao mình ngờ được rằng, khi nhận lời các cậu giúp mình, mình lại lôi các cậu vào một cuộc phiêu lưu như thế này! Một ai đó tấn công chú Wiggins... Ba Chấm đến tận đây đe dọa Hannibal... Vụ này nguy hiểm, rõ ràng là như thế! Mình không có quyền làm cho mạng sống các cậu bị nguy. Có lẽ tốt hơn hết là mình trở về nhà, ở Anh Quốc, và quên đi tất cả những gì có liên quan đến Con Mắt Lửa. Ngay từ bây giờ, các cậu có thể từ bỏ cuộc tìm kiếm Auguste! Còn nếu Ba Chấm và Ria Đen quay lại, thì để bọn chúng đánh nhau để tự giải quyết!

- Gus, cậu nói chuyện y như quyển sách! Peter thốt lên. Mình tán thành cậu từ A đến Z! Cậu nghĩ sao, hả Hannibal?

Nét mặt của Hannibal cung cấp câu trả lời cho Peter.

- Cuộc điều tra của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi, thám tử phó à. Hannibal sáng giọng tuyên bố. Chúng ta đã cầu xin cho có một vụ bí ẩn xuất hiện, đúng không? Thì chúng ta đã có đấy. Chẳng lẽ chúng ta lại than phiền vì quá may mắn! Mà còn nhiều chuyện kỳ lạ mà mình chưa nói cho các cậu biết.

- Chuyện gì? Cậu nói đi! Peter nói, đột nhiên quan tâm.

- Đó là suy luận của mình... Theo mình nghĩ, chú Wiggins đã tự nhốt mình vào tủ!

Khoảng im lặng ngạc nhiên tiếp theo lời tuyên bố này. Rồi Gus lập lại bằng một giọng đầy ngạc nhiên:

- Chú ấy tự nhốt mình vào tủ à? Nhưng để làm gì? Tại sao chú ấy lại hành động như thế?

- Mình không biết. Điều này cũng là một thành phần trong vụ bí ẩn.

- Cái gì làm cho cậu nghĩ rằng người đàn ông tội nghiệp đó lại tự nhốt mình? Peter hỏi. Xem nào, đúng là chú ấy bị nhốt bên trong và trông như chú ấy bị kẻ tấn công đối xử khá tồi tệ.

- Chúng ta đã bị vẻ bề ngoài đánh lừa - Hannibal tuyên bố. Thám tử phó ơi, cậu hãy suy nghĩ một chút đi! Cậu hãy vận dụng trí thông minh và lý trí của mình. Chú Wiggins khẳng định với chúng ta rằng chú ấy đã ở gần một tiếng rưỡi trong cái tủ, đúng không?

- Ừ, đúng.

- Suốt thời gian đó, chú ấy đã ngồi dưới đất và kêu cứu. Theo cậu, xét tình huống, đáng lẽ chú ấy phải bắt đầu làm gì?

- Mình biết rồi! Gus kêu. Đáng lẽ chú ấy phải đeo mắt kính trở vào mũi. Hoặc nếu trong đó tối quá, thì tháo kính ra và cất vào túi áo. Dù sao, chú ấy không thể nào để cặp mắt kính tồn ten trên một vành tai suốt một tiếng rưỡi!

- Rất đúng! Peter lầm bầm. Đáng lẽ chú ấy phải sửa lại nơ cà vạt nữa. Suy luận của cậu rất chính xác, Babal à! Ông này đã cố tình làm cho cặp kính trượt đi và xoay nơ cà vạt trệch đi!... Để làm cho bọn mình tưởng rằng ông ta đã thật sự bị tấn công!

- Cách dàn dựng đã có thể đánh lừa mình - Hannibal nói tiếp, nếu như không có một chi tiết đánh thức sự nghi ngờ của mình... Này, Peter và Gus! Các cậu lại đây... Mình đứng dậy khỏi ghế. Các cậu hãy đặt tay vào chỗ ngồi bằng gỗ... Được! Bây giờ, các cậu hãy đặt tay vào bàn... Các cậu nhận thấy điều gì?

Gus thốt lên một tiếng.

- Mình hiểu! Ghế nóng bởi vì cậu ngồi trên đó. Bàn lạnh hơn.

- Đúng rồi! Khi mình đỡ chiếc ghế xoay bị ngã trước bàn chú Wiggins, mình ngạc nhiên nhận thấy rằng có một ai đó đã ngồi trên ghế cách đây một hai phút. Khi đó, mình thấy nghi ngờ chi tiết về cặp kính và cà vạt. Mình đã tái tạo lại những gì đã xảy ra... Chú Wiggins nhìn qua cửa sổ thấy chúng ta đến. Chú ấy đã nhanh nhẹn đẩy ghế ngã, quay lui đồng hồ và làm cho quần áo mình lung tung lên. Sau đó, chú ấy lao vào tủ, kéo cửa lại phía sau lưng. Chỉ sau đó, chú ấy mới bắt đầu kêu cứu.

- Trời ơi! Nhưng cái trò này là để làm gì? Peter hỏi.

- Để chúng ta tưởng chú ấy bị lấy cắp bản sao bức thông điệp của ông Hotario, Hannibal trả lời.

- Cậu nghĩ là không hề có người đàn ông ria đen hả? Gus thốt lên.

- Đúng vậy, mình nghĩ chú Wiggins đã bịa đặt ra từ đầu đến đuôi. Theo mình, anh bạn Ba Chấm, tức Ramà Rhandur ở Ấn Độ, đã cho tiền chú luật sư để lấy được bản sao bức thông điệp bí mật. Khi đó, chú Wiggins đã bịa chuyện để che giấu tội lỗi.

- Phải, chắc cậu nói đúng. Gus gật đầu. Điều này giai thích tại sao Rhandur lại đến đây. Ông ta đã hiểu bức thông điệp đủ để nắm tầm quan trọng của mấy bức tượng bán thân.

Gus còn định nói nữa, thì chuông điện thoại reng. Hannibal nhắc ống nghe.

- Alô! Hannibal nói. Thiên Đường Đồ Cổ nghe đây!

- Tôi là bà Peterson, một giọng nữ dễ chịu đáp. Nhà tôi ở bãi Malibu. Tôi rất tiếc, nhưng tôi muốn khiếu nại! Tôi đã mua của Thiên Đường Đồ Cổ hai bức tượng bán thân, mà người bán nói là để trang trí vườn.

- Dạ đúng, Hannibal nói khẽ và tập trung nghe.

- Vì chúng bị bụi, tôi lấy vòi nước để rửa. Một bức tượng đã bắt đầu tan hủy đi ngay. Một cái tai bị rớt. Cái mũi cũng bị hư. Chồng tôi nhận thấy rằng mấy bức tượng chỉ làm bằng thạch cao tằm thường và không thể phơi ngoài mưa ngoài gió bên ngoài. Tôi nghĩ tôi có quyền đòi tiền lại!

- Dạ tất nhiên, thưa cô. Hannibal lịch sự trả lời. Chúng tôi nghĩ rằng những bức tượng bán thân này chịu được nước. Chúng tôi sẽ trả lại tiền cho cô. Cháu có thể hỏi thăm được cô đã mua

những bức tượng nào?

- Tôi cũng không biết nữa. Tượng để ở ngoài, bên trong tiền sảnh... Dường như có tượng của một Auguste gì đó. Dù sao tôi cũng sẽ mang trả lại ngày mai.

- Xin cô đừng mất công! Hannibal nhanh nhẹn đáp, ánh mắt đột nhiên sáng rõ. Tội cháu sẽ ghé qua lấy tượng chiều mai hoặc trong buổi tối. Cô làm ơn cho cháu biết địa chỉ...

Sau khi gác máy xong, Hannibal đắc thắng la lên.

- Rồi! Chúng ta đã tìm ra Auguste xứ Ba Lan. Ngay khi anh anh Hans trở về với chiếc xe tải nhỏ, chúng ta sẽ đi lấy tượng.

- Hy vọng, Peter nói, rằng từ đây đến đó Ba Chấm sẽ không xuất hiện.

7. RIA ĐEN

Trong thời gian đó, Bob đã tiến được khá nhiều. Khi bước vào thư viện thành phố Rocky, nơi Bob làm việc bán thời gian, cô Bennett, trưởng thư viện, ngẩng đầu lên.

- Ủa, Bob! Cô nói. Cô tưởng hôm nay em không làm việc!

- Dạ đúng. Em đến đây có việc riêng.

- Tiếc quá! Cô lại tưởng em đến giúp cô! Cô Bennett vừa cười vừa trả lời. Hôm nay thư viện có rất nhiều việc. Có một đồng sách phải xếp lại trên kệ. Bob, em giúp cô một tay được không?

- Dạ tất nhiên! Em sẵn lòng!

Câu bé dễ tính bắt đầu xếp lại những quyển sách thiếu nhi bày đầy trên bàn. Sau đó, cô Bennett đẩy về phía Bob một chồng sách mới trả. Bob xếp sách về chỗ. Do vẫn còn vài quyển trên bàn đọc, Bob tiến hành gom chúng lại. Đột nhiên, Bob giật mình ngạc nhiên. Tựa của quyển sách Bob vừa mới cầm lên là *Lịch sử của những viên đá quý danh tiếng*... Đó là quyển sách mà chính Bob định tham khảo.

- Có chuyện gì vậy Bob? Cô Bennett hỏi, khi nhìn thấy nét ngạc nhiên của Bob. Rắc rối hả?

- Dạ không, không... nhưng lạ quá. Em đến đây là để tìm quyển này...

- Lạ hơn nữa, cô Bennett nói, là chưa ai hỏi quyển này từ mấy năm nay và hôm nay nó lại được hỏi hai lần! Thật là ngẫu nhiên!

Bob không tin rằng đó chỉ là sự trùng hợp thuần túy.

- Chắc là cô không nhớ ai đã xem cuốn này? Bob hỏi thử.

- Tất nhiên là không. Đã có bao nhiêu là khách đến trong ngày hôm nay! Trong trí nhớ cô, lần

lộn hết.

Bob đánh liều.

- Có thể là, Bob hỏi, một người đàn ông tầm vóc trung bình, đeo kính, có ria đen không ạ?

- Đúng rồi! cô Bennett thốt. Bây giờ nghe em tả, cô hình dung rất rõ!

Cô Bennett nhú mào, như để tập trung trí nhớ cho rõ.

- Ông ta có giọng trầm, nhỏ, có lúc hơi khàn. Nhưng Bob à... làm sao em biết được?

Bob không muốn giải thích dài dòng.

- Em có nghe một người nói về ông ta. Bob nói mơ hồ. Nếu cô không cần em nữa...

Cô Bennett cảm ơn Bob. Bob vội vàng ra bàn đọc ngồi. Vậy, Bob thầm nghĩ, là Ria Đen đã đến thư viện. Điều này chỉ có thể có một ý nghĩa: hẳn cũng đang theo đúng hướng!

Bob tiến hành đọc quyển sách mình đến tìm. Sách đầy thông tin hấp dẫn về việc tìm thấy và lịch sử những viên đá quý danh tiếng nhất trên khắp thế giới. Cuối cùng, sau khi say sưa đọc qua câu chuyện ly kỳ của viên kim cương xanh danh tiếng tên Hope đã mang lại bất hạnh cho tất cả những ai sở hữu nó, Bob tìm thấy cái đang mong. Cả một chương của quyển sách được dành cho Con Mắt Lửa...

Con Mắt Lửa là một viên rubi kích cỡ bằng quả trứng bồ câu và có màu đỏ sẫm tuyệt đẹp. Không có ai biết viên rubi này đã được tìm thấy lúc nào và nơi nào. Nhưng từ mấy thế kỷ này, người ta đã biết về nó ở Trung Quốc, Ấn Độ và Tây Tạng. Nó đã trực thuộc các vị vua rajah, các hoàng đế, hoàng hậu, hoàng tử và những nhà buôn giàu có. Nó đã được bán đi nhiều lần và cũng đã thường bị ăn cắp... và các chủ nhân của nó đã bị giết chết. Nhiều lần khác, những người sở hữu nó đã bị thua trận, hoặc bị suy sụp hoặc bị những tai họa khác ập lên đầu. Ít nhất có mười lăm người đã thiệt mạng vì nó. Con Mắt Lửa có tên như thế vì nó được chạm hình con mắt. Giá trị của nó rất lớn, nhưng thấp hơn những viên đá quý danh tiếng khác, bởi vì một khuyết điểm rất nhỏ làm cho nó bị xấu đi.

Chương mà Bob vừa mới đọc kết thúc bằng một đoạn như sau:

“Dường như có một sự nguyên rủa thật sự dính liền đến một số viên đá quý. Những người sở hữu đá quý lần lượt là nạn nhân của cái bùa tai hại này: họ chết, ngã bệnh, mất gia đình hoặc mất tài sản. Đứng đầu những viên đá quý bị nguyên rủa là viên kim cương xanh Hope, đã mang lại xui xẻo cho tất cả chủ nhân của nó cho đến khi được trao tặng cho “Smithsonian Institution” ở Washington. Con Mắt Lửa cũng nổi tiếng chẳng hay ho gì. Tất cả những ai đã cầm nó trong tay đều bị khốn khổ. Cuối cùng, nó được một vị vua maharajah Ấn Độ tặng cho Đền Thờ Công Lý của một ngôi làng núi nhỏ bé: Pleshiwar.

“Trong Đền Công Lý, một nơi thiêng liêng của một giáo phái nhỏ của dân miền núi cuồng tín và hung dữ. Con Mắt Lửa được gắn vào ngay giữa trán của vị thần địa phương. Một sự mê tín dị đoan được dựng nên: viên rubi thần diệu này có khả năng phát hiện ra tội ác. Những ai bị tình nghi đã phạm tội được đưa ra trước Con Mắt Lửa. Nếu viên rubi sáng rực lên, thì đó là bằng chứng bị cáo có tội. Trái lại, nếu viên rubi không đổi màu, người đó vô tội.

“Cách đây nhiều năm, viên đá quý biến mất một cách bí ẩn. Cho đến nay người ta cũng không biết số phận của nó. Nhưng người ta biết rằng các tín đồ Đền Thờ Công Lý vẫn luôn cố gắng tìm ra dấu vết viên rubi. Theo tin đồn, viên đá quý đã bị một giáo sĩ trong đền thờ bán đi. Người

đó, do là thủ phạm của một tội ác nào đó, sợ viên đá vạch trần lỗi của ông. Mặc dù có người tin rằng nay viên đá bị nguyên rửa đang nằm dưới đáy một ngôi mồ, cùng với bộ xương của kẻ đã mua hoặc lấy cắp nó. Những người khác tin chắc rằng một ngày nào đó sẽ tìm ra được viên đá.

“Một truyền thuyết khẳng định rằng, nếu Con Mắt Lửa không bị nhìn thấy và không bị đụng chạm trong suốt năm mươi năm, nó sẽ được tẩy uế, tức là mất đi quyền lực tai hại của nó. Nhưng nó phải được mua, được cho hay là được tìm thấy, chứ không bị giật hay bị lấy cắp.

“ Nhưng, tất nhiên là cả hiện nay, nhiều nhà sưu tầm say mê sẽ không chịu phải đối phó với sự nguyên rửa của Con Mắt Lửa, nếu biết lấy nó ở chỗ nào. Mặc dù năm mươi năm đã trôi qua.

Bob huýt khê:

- Trời! Con Mắt Lửa này là một vật dễ thương mà mình không muốn đụng đến!

Cả nếu như bây giờ năm chục năm đã trôi qua (quyển sách Bob vừa mới đọc được in cách đây nhiều năm về trước), vẫn nên thận trọng. Làm sao biết được viên đá xấu còn có khả năng làm gì nữa? Tốt hơn là không mạo hiểm gì hết. Ý kiến của Bob là như thế.

Bob lo âu khép quyển sách lại. Sau đó Bob đi lấy quyển bách khoa toàn thư để tìm thông tin về Pleshiwar. Qua một đoạn ngắn, Bob biết được rằng dân cư của ngôi làng nhỏ bé này ở Ấn Độ, nằm ở một vùng núi hẻo lánh, người rất cao lớn và trông dữ tợn. Trong chiến đấu, họ rất hung hăng, họ không bao giờ tha thứ cho những kẻ đã xúc phạm mình và kiên quyết trả thù.

Bob nuốt nước miếng khó khăn. Sau khi ghi chép trên tờ giấy tất cả những thông tin liên quan đến Con Mắt Lửa và Pleshiwar, Bob bắt đầu suy nghĩ. Bob phải làm gì đây?... Gọi điện ngay lập tức cho Hannibal để báo tin?... Không! Dù sao, vẫn còn thời gian! Sắp đến giờ ăn tối và Hannibal sẽ gọi điện thoại cho trạm tiếp âm ma trễ hơn.

Bob chào cô Bennett và đạp xe về nhà. Mẹ vừa mới chuẩn bị bữa ăn tối xong. Ba đang vừa hút thuốc vừa đọc báo.

- Sao, con trai! Ba hỏi Bob. Trông con lo âu vậy. Hay con lại tìm lời giải cho những bài toán của các con? Có phải các con đang lao theo dấu vết của một chú két cà lăm mới hay một cái gì đại loại như vậy không?

- Dạ không, thưa ba. Bob trả lời. Lần này, vấn đề là phải tìm lại được một bức tượng bán thân bằng thạch cao hình Auguste xứ Ba Lan. Ba là nhà báo và ba biết hàng tá thứ, ba có biết nhân vật này không?

- Ba thừa nhận là ba không biết. Nhưng con nói đến Auguste làm ba nhớ rằng bây giờ đang là tháng tám... Con có biết nguồn gốc của danh từ này không?

Bob không biết. Ba nói cho Bob biết. Khi đó, Bob nhảy lên trời, như bị ai lấy kim đâm. Bob lao ra máy điện thoại và quay số của Thiên Đường Đồ Cổ. Thím Mathilda trả lời, Bob xin được nói chuyện với Hannibal.

- Rất tiếc, Bob à, nhưng Hannibal, Peter và Gus đã đi cùng Hans và chiếc xe tải nhỏ cách đây khoảng nửa tiếng. Có công chuyện ở Malibu.

- Không sao! Cháu đến ngay đây. Cháu sẽ chờ mọi người về. Cám ơn thím.

Bob gác máy xuống bằng một bàn tay run run. Nỗi xúc động làm cho suy nghĩ của Bob rối tung lên. Bob chuẩn bị đi, thì nghe tiếng mẹ kêu lại.

- Bob ơi! Bữa ăn tối xong rồi. Con ra bàn ăn đi! Dù cuộc phiêu lưu mới của con có là gì đi nữa, thì cũng phải chờ con ăn cho xong đã!

Bob miễn cưỡng vâng lời. Nhưng Bob không cảm thấy muốn ăn lắm. Có một điều mà thám tử trưởng cần phải được biết thật nhanh. Thôi kệ!... Trước sau gì cũng phải chờ mà...

Đúng lúc đó, Hannibal, Peter và Gus đang chạy về hướng Malibu. Khi vừa đến nơi, tất cả đi tìm ngôi nhà của bà Peterson. Chẳng bao lâu xe tải nhỏ dừng lại trước một biệt thự xinh đẹp, rộng lớn, có khu vườn.

Cùng với Peter, Hannibal đi theo lối đi giữa, băng qua tiền sảnh ngoài trời và gõ cửa.

Một phụ nữ có khuôn mặt khả ái, mặc áo đầm mùa hè ra mở cửa.

- Chào cô - Hannibal mỉm cười nói. Cháu là Hannibal Jones, cháu của chủ cửa hàng Thiên Đường Đồ Cổ. Cháu đến lấy lại mấy bức tượng thạch cao.

- Ồ, tất nhiên! Tượng chỗ này này...

Hannibal và Peter đi theo bà. Bà chủ nhà dẫn hai cậu ra một góc sân. Hai bức tượng bán thân như đang bị phạt. Một bức trông không đẹp chút nào. Như bà Peterson đã báo qua điện thoại, Auguste xứ Ba Lan bị mất một cái tai và cái mũi. Phần còn lại của khuôn mặt cũng khá tồi tệ. Francis Bacon đứng cạnh anh bạn bất hạnh của mình. Nhưng ông may mắn hơn. Ông không bị tia nước bắn trúng và ông giữ được vẻ uy nghi lẫn lớp bụi của mình.

- Cô rất tiếc là phải trả lại - bà Peterson nói tử tế, nhưng cô mua tượng chỗ cháu để làm đồ trang trí vườn, vậy mà chồng cô nói là qua một cơn mưa, tượng sẽ tan rã hết.

- Cháu rất hiểu thưa cô - Hannibal trả lời, cố nén nổi vui sướng đang dâng lên khi nhìn thấy tượng Auguste. Tiền của cô đây. Chúng cháu sẽ đẹp đi mấy bức tượng này cho cô.

Hannibal trao cho bà Peterson mười đôla mà thím Mathilda đã đưa, rồi cúi xuống ôm tượng Auguste xứ Ba Lan. Hơi hỗn hển, Hannibal khiêng ra xe. Peter đi theo, tay ôm Francis Bacon.

Hai bức tượng bán thân được đặt trên yên xe trước. Hans và Gus hết sức cẩn thận kê tượng ngay giữa hai người. Peter và Hannibal ngồi yên sau. Rồi cả bọn đặc thẳng lên đường đi về.

- Babal ơi! Peter thở dài. Cậu nghĩ Con Mắt Lửa thật sự nằm bên trong Auguste xứ Ba Lan hả?

- Rất có thể!

- Vậy thì ngay khi về đến nơi, bọn mình sẽ đập vỡ sọ ông ấy!

- Phải chờ Lưu Trữ Nghiên Cứu về, Hannibal phán. Bob sẽ quá thất vọng nếu chúng ta mổ xác ông Auguste này mà không có cậu ấy.

Trong khi đó, tại Thiên Đường Đồ Cổ, Bob ngồi trong văn phòng cùng với thím Mathilda đang nóng lòng chờ các bạn về.

Đột nhiên, một chiếc xe đen chạy vào sân. Một người đàn ông bước xuống, rồi bước về cửa văn phòng. Bob nhìn thấy trực diện người này qua kính cửa sổ, há miệng đứng sững lại.

- Ria Đen! Bob nói khẽ, chưng hửng.

Nhân vật, được Ba Thám Tử Trẻ đặt tên như thế, đến gặp thím Mathilda.

- Chào bà - Hấn nói bằng một giọng hơi khàn. Tôi rất thích những bức tượng bán thân nghệ thuật mà bà trưng bày trên cái bàn kia!

Hấn dùng ngón tay chỉ năm bức tượng bán thân xếp hàng trước văn phòng.

- Tượng của các danh nhân, đúng không?... Không biết bà còn những bức tượng khác nữa không?

- Đây là tất cả những gì còn lại trong một lô mười ba bức tượng, bà Mathilda Jones giải thích. Mà tôi lại không thể bán để làm vật trang trí ngoài vườn nữa. Thật vậy, tôi vừa mới được biết là tượng bị tan rã khi gặp nước. Thậm chí, tôi rất phiền vì có một chị khách hàng sắp trả lại hai bức tượng cho chúng tôi. Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu những người mua khác cũng làm theo...

Trông thím Mathilda thật buồn rầu. Thím thật sự xúc động khi nghĩ đến việc phải hoàn lại tiền cho những người khác nữa, ngoài bà Peterson. Thím là một con người có tấm lòng vàng, rộng lượng và tốt bụng, nhưng đồng thời lại là một nữ doanh nhân, thích làm cho tiền vô, hơn là để cho tiền ra. Vậy mà thím đành đành là sẽ kiếm lời kha khá với những bức tượng mua giá vài đôla! Thế mà bây giờ...

- Tôi hiểu! Ria Đen thông cảm nói.

Tuy nhiên, Bob nghi ngờ lòng trắc ẩn này là giả vờ. Nhưng gã đàn ông đột ngột chăm chú hơn.

- Vậy là - Ria Đen nói tiếp, có hai bức tượng sắp được trả về cho bà... và có thể còn những bức tượng khác nữa, sau này à? Hừm!... Bà biết không, tôi là nhà sưu tầm và tôi đồng ý mua giúp bà năm bức tượng theo giá ghi đây... tức là năm đôla mỗi cái. Nhưng với một điều kiện! Bà phải hứa dành cho tôi tất cả những bức tượng bán thân mà người ta sẽ mang trả bà... Tôi muốn có tất cả, bà hiểu chứ?

- Ông... ông muốn hết cả thảy à?

Mặt thím Mathilda đột nhiên sáng rõ lên. Bà không dám tin vào sự chuyển biến của dịp may. Nhưng, vì bà trung thực, bà báo trước cho vị khách bất ngờ này:

- Tôi phải nói trước cho ông... Rất có thể một số tượng bị hư hỏng do người ta thử rửa hay lau chùi.

- Không sao! Tôi chỉ xin bà một điều: giữ cho tôi tất cả những bức tượng được trả về. Và để bắt đầu, tôi mua năm cái này. Thậm chí, tôi trả tiền trước cho hai cái sắp về.

- Thống nhất! Bà Mathilda Jones kêu lên, sung sướng. Ông cứ lấy mấy bức tượng này và cứ yên tâm, tôi sẽ giao cho ông tất cả những tượng được trả về!

- Còn hai cái mà bà đang chờ?... Ria Đen hỏi thêm. Bao giờ người ta sẽ mang trả?

- Chỉ trong vài phút nữa. Cháu tôi đã đi lấy rồi!

Ria Đen lục trong túi áo, lấy ra một nắm tờ giấy bạc. Hấn đếm vài tờ, đưa cho bà Jones.

- Đây là ba mươi lăm đôla cho năm bức tượng ở đây và hai cái mà ta đang chờ. Tôi mang mấy bức đây lên xe ngay.

Bob nghe cuộc hội thoại mà thầm sôi sục trong lòng. Bob hết sức muốn cắt ngang, muốn thử bất cứ cái gì để ngăn không cho vụ giao kèo hình thành, nhưng Bob cảm thấy mình bất lực.

Bob buồn rầu tự nhủ rằng có lẽ thím sẽ không bao giờ rút lại lời hứa. Còn Hannibal thì có thể sắp về đến cùng hai bức tượng, trong đó một - có thể - lại là Auguste xứ Ba Lan!

- Nếu đúng là tượng Auguste, Bob tự nói thêm, Ria Đen sẽ đòi lấy, vì cho là của hắn, và ta sẽ không thể nào cản hắn, bởi vì hắn đã trả tiền trước rồi! Xui thật!

Bob đáng thương loay hoay trên ghế nhiều đến nỗi thím Mathilda bắt đầu lo lắng:

- Bob! Tối nay, trông cháu không bình thường. Cháu ngồi không yên. Có chuyện gì không ổn à?

Bob cố gắng:

- Dạ... cháu nghĩ... ơ ơ... Thím biết không, Gus, bạn mới của tụi cháu, rất muốn giữ một trong mấy bức tượng đó! Vì đó là tượng của nhà ông bạn ấy và cháu nghĩ Gus rất quý tượng...

- Tiếc lắm, Bob à, nhưng đáng lẽ cháu phải nói sớm hơn! Bây giờ, trễ quá rồi. Toàn bộ lô tượng thuộc về ông kia... A! Có tiếng xe. Chắc là xe tải về!

Ria Đen vừa mới đặt tượng thứ năm trên xe, thì xe tải nhỏ chạy vào sân và dừng lại trước cửa văn phòng vài mét.

Hannibal và Peter nhảy xuống xe ngay, chạy nhanh ra phía trước.

Hans chuyển hai bức tượng thạch cao ra. Peter cầm lấy Francis Bacon, còn Hannibal đón nhận Auguste xứ Ba Lan, cậu gần như ôm cái đầu thạch cao sát vào ngực một cách âu yếm.

Không cậu nào để ý đến Ria Đen, trước khi gã đàn ông bước nhanh đến.

- Hai bạn trẻ ơi, mấy bức tượng này là của tôi! Hắn tuyên bố sảng giọng.

Vừa dứt lời, hắn cầm lấy Auguste xứ Ba Lan đang trong tay Hannibal.

- Tượng này thuộc về tôi, hắn dứt khoát lập lại khi thấy cậu bé không chịu buông ra. Của tôi và nhất định tôi phải lấy cho bằng được. Đưa ngay cho tôi!

8. VỤ BÍ ẨN RỐI RẮM THÊM

Hannibal không hề có ý định thả miếng mồi của mình ra, Ria Đen kéo một bên. Hannibal kéo bên kia. Người đàn ông nổi giận:

- Buông ngay! Bức tượng này của tôi! Tôi đã mua rồi. Tôi đã trả được tiền trước để lấy được tượng.

- Hannibal, cháu đưa bức tượng cho bác! Thím Mathilda nghiêm khắc ra lệnh.

Hannibal tuyệt vọng phản đối:

- Nhưng, thím Mathilda ơi, cháu đã hứa trao tượng cho Gus!

- Rất tiếc! Trễ quá rồi! Bà Jones trả lời. Thím đã bán tượng cho bác đây rồi.

- Không thể được! Hannibal gần như hét lên. Bức tượng thạch cao này hết sức quan trọng đối với Gus! Gần như là vấn đề sống chết!

- Ôi! Thím Mathilda nhún vai trả lời. Nói dữ quá vậy! Có một bức tượng cũ xì bằng thạch cao thôi, mà lại nói đến vấn đề sống chết! Các cháu giàu trí tưởng tượng quá, các cháu à. Thôi đi nào, Hannibal ơi, cháu đừng có trẻ con nữa, cháu hãy thả bức tượng ra. Thím đã giao kèo với bác đây và thím sẽ không rút lời lại.

- Nào, đưa cho tôi cái này! Ria Đen nói thêm.

Nói xong, ông giật mạnh hơn nữa. Mà đúng giây phút đó, Hannibal, nghe lời thím, lại buông tay ra. Người đàn ông ngạc nhiên vì không còn bị cái gì níu lại hết, miễn cưỡng bước thụt lùi, vấp phải cục đá và ngã nằm dài xuống đất. Bức tượng bán thân tuột khỏi tay ông và vỡ xuống đất thành nhiều mảnh. Các cậu há miệng nhìn cảnh tượng.

Bà Jones, vẫn đứng trên ngưỡng cửa văn phòng, ở quá xa để có thể nhìn thấy rõ những gì đang xảy ra. Nhưng Hannibal, Gus, Peter và Bob ghi nhận mọi chi tiết. Đúng lúc bức tượng vỡ ra thành mảnh, một viên đá nhỏ, kích thước bằng quả trứng chim bồ câu, xuất hiện trước mắt các cậu. Trước kia nó nằm bên trong đầu Auguste.

Trong một khoảnh khắc, không ai nhúc nhích. Rồi Ria Đen vùng dậy, chạy lại chỗ viên đá nhỏ, chụp lấy bỏ vào túi.

Ông quay sang bà Mathilda Jones.

- Lỗi do tôi - Ông nói- Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Chị đừng lo. Và bây giờ xin phép chị, tôi phải đi. Tôi không cần mấy bức tượng còn lại nữa!

Ông nhảy lên xe và nhanh chóng chạy ra khỏi sân trong khi bốn bạn buồn rầu nhìn theo.

- Ông ấy đi mất rồi! Peter kêu rên. Và ông ấy mang Con Mắt Lửa đi luôn!

Rồi nhớ lại cuộc nói chuyện trước đây, Peter nói thêm.

- Vậy mà bọn mình lại nghĩ Ria Đen chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của chú Wiggins mà thôi.

- Thì chúng ta đã lầm. Hannibal thở dài.

Thân hình khá mập mạp của thám tử trưởng dường như đã mất đi phần tròn trịa. Nét mặt cậu xệ xuống. Trông Hannibal thật sự nản lòng.

Bob phát biểu:

- Ria Đen đến thư viện trước mình - Bob giải thích. Ông ta cũng tìm tư liệu về Con Mắt Lửa.

- Sự kiện diễn tiến bất ngờ quá, Hannibal dăm chiêu nói. Chúng ta vừa mới tìm thấy Con Mắt Lửa, thì lại để mất ngay. Xin lỗi Gus nhé!

- Không phải lỗi của cậu! Gus hùng hồn nói. Cậu không có điều gì đáng trách cả.

- Mình quá tin tưởng rằng Ria Đen không có thật! Hannibal bắt đầu nói.

Hannibal bị thím ngắt lời:

- Cháu biết không, Hannibal à, thím rất mừng là ông ấy chịu gánh lấy chi phí đồ vỡ!

Bà Jones nhìn đồng hồ treo tường trong văn phòng.

- Đến giờ đóng cửa rồi - Thím tuyên bố. Trừ phi các cháu muốn ở lại thêm để trò chuyện...

- Dạ phải, tụi cháu cần nói chuyện. Hannibal đồng tình.

- Vậy thì thím sẽ không đóng cổng. Biết đâu. Có thể còn một khách đến trễ. Các cháu chỉ cần mở mắt dùm thím.

- Dạ được. Thím cứ tin tụi cháu.

Bà Jones rời khỏi kho bãi đi về ngôi nhà hai tầng, nơi bà sống cùng với chồng, ngay bên cạnh.

Bốn bạn còn lại một mình ngoài sân. Các cậu lượm những mảnh tượng Auguste lên và đặt trên bàn. Sau đó các cậu xem xét kỹ hơn.

- Xem này! Hannibal vừa nói vừa chỉ một chỗ rỗng hình quả trứng. Con Mắt Lửa được giấu trong đây.

- Vậy là Ria Đen đã chiếm lấy được! Bob thở dài. Bọn mình sẽ không bao giờ nhìn thấy lại viên ruby quý báu đó.

- Có lẽ là như vậy - Hannibal thừa nhận. (Thật là hiếm khi nghe được thám tử trưởng chấp nhận khả năng thất bại). Tuy nhiên, ta hãy xem xét mọi cách thức để lấy lại được viên đá! Tất cả hãy vào trong xưởng. Bob sẽ báo cáo cho chúng ta những gì Bob đọc được.

Ba bạn bước theo Hannibal. Sau khi ngồi cho thoải mái. Hannibal, Peter và Gus lắng nghe Bob đọc những ghi chép về câu chuyện rừng rợn của viên đá và ngôi đền Pleshiwar.

- Trời ơi! Gus kêu lên, khi Bob đọc xong. Mình thấy mấy chuyện này không hay ho chút nào. Con Mắt Lửa này mang lại cái xui cho tất cả mọi người. Có lẽ bọn mình không nên quan tâm đến nó nữa. Cứ để cho những kẻ đang tìm tòi được nó!

- Cậu quên - Bob lưu ý, rằng truyền thuyết nói rằng sau năm mươi năm. Con Mắt Lửa mất đi quyền lực tai hại của nó, nếu không ai nhìn thấy hoặc chạm nó.

- Nhưng cậu đừng quên - Peter đáp, những gì cậu đã đọc được trong quyển sách của cậu! Những nhà sưu tập say mê nhất cũng không dám đụng đến sự nguyên rủa của Con Mắt Lửa, cả khi năm mươi năm đã trôi qua.

- Mình bắt đầu hiểu - Gus tuyên bố, tại sao ông Horatio đã hành động như thế! Ông đã giấu Con Mắt Lửa với ý định ngâm nó trong chỗ giấu suốt nửa thế kỷ. Và khi viên đá quý đã trở nên vô hại, ông sẽ mang đi bán. Nhưng gần cuối thời kỳ đó, ông lại cảm thấy mình sắp chết, nên ông quyết định để lại cho mình viên rubi. Mình tin chắc viên đá không có quyền lực tai hại nào hết.

- Có thể! Hannibal thở dài. Nhưng bây giờ viên đá nằm trong tay của Ria Đen. Và hiện mình không biết phải làm cách nào để lấy lại được.

- Trăm tiếp âm ma! Đột nhiên Bob la lên. Đây là lúc thông báo cho mấy ngàn trợ lý tình nguyện của bọn mình, để các bạn tìm lại Ria Đen. Và khi tìm ra hân, thì... thì...

Giọng Bob khàn đi, và cậu im luôn, bởi vì cậu không hề biết khi đó phải làm gì.

Đột nhiên, tiếng chuông vang lên. Bốn bạn giật mình.

- Chuông cồng! Bob thốt lên. Chắc là khách đó, Babal ơi!

- Trời đất! Mình quên mất rằng chúng ta phải coi cửa hàng! Hannibal kêu. Ta hãy ra xem kẻ quấy rầy này muốn gì!

Hannibal đứng dậy bước ra văn phòng của thím Mathilda. Ba bạn bước theo. Từ xa, bốn bạn có thể nhìn thấy hình bóng của vị khách, khách đã băng qua sân và đang đứng chờ ở ngưỡng cửa. Bên ngoài cổng có chiếc xe đang đậu. Người đàn ông có gậy và đang chống gậy.

- Quỷ thần! Peter kêu. Đó là Ba Chấm. Chỉ còn thiếu có mình hân!

- Đâu ai cần hân đến - Bob đứng phía sau đồng tình.

Trong khi đó, Hannibal đang mạnh dạn tiến về phía người đàn ông Ấn Độ. Ba bạn miễn cưỡng làm theo.

Nhưng ba bạn để ý thấy Babal đã thay đổi vẻ bề ngoài và lấy lại vẻ của cậu bé không lanh lợi đã tiếp Ba Chấm lần trước.

- Chào bốn bạn trẻ! Người đàn ông nói.

Ông luôn cười, nhưng nụ cười của ông không có gì là thân thiện hết.

- Các bạn biết không - Ông nói, tôi đang xem xét cái này...

Và ông dùng đầu gậy chỉ những mảnh vỡ của tượng Auguste xứ Ba Lan.

- Dường như bức tượng này là của Auguste xứ Ba Lan, ông nói... chính bức tượng mà tôi quan tâm.

Ánh mắt tinh sắc của ông dường như muốn nhìn tận đáy lòng Hannibal.

- Nếu trí nhớ tôi tốt - ông nói thêm, tôi có yêu cầu cậu gọi điện thoại cho tôi, nếu bức tượng trở về tay cậu. Có đúng không?

- Dạ đúng, thưa bác, Hannibal lấy vẻ ngốc nghếch nhất để trả lời. Nhưng có sự cố xảy ra. Tượng bị vỡ.

- Vậy à! Thế chuyện đó xảy ra như thế nào? Tôi rất muốn biết!

Bây giờ nụ cười của Ba Chấm giống như nụ cười của một con cạp sắp ăn thịt một cậu bé có nhiều thịt.

- Tôi đã đặc biệt để ý đến cái hốc nhỏ trong một mảnh thạch cao. Rõ ràng là có một cái gì đó

được giấu trong đó.

- Dạ phải, thưa bác - Hannibal nói bằng một giọng đơn điệu. Đó là một khách hàng vụng về. Ông ta làm rơi bức tượng và tượng bị vỡ ra làm nhiều mảnh. Cháu thấy khách cúi xuống lượm một cái gì đó. Nhưng cháu không thấy rõ là gì.

Hannibal không nói láo. Cậu chỉ thoáng thấy vật đó rất nhanh. Nhưng cậu tin chắc đó là Con Mắt Lửa.

- Khách hàng đó, Ba Chấm hỏi tiếp, có phải là một gã đàn ông đeo kính dày, có bộ ria đen không?

Hannibal gật đầu. Peter, Bob và Gus ngạc nhiên nhìn nhau.

- Còn, người đàn ông Ấn Độ nói tiếp, vật mà ông ta lượm có giống cái này không? Bằng một động tác đột ngột, ông lấy ra khỏi túi một vật nào đó đặt lên bàn, ngay cạnh những mảnh vụn của bức tượng. Một vật nhỏ, hình con mắt và có ánh màu đỏ...

Con Mắt Lửa!

Chính Hannibal cũng không nén nổi một tiếng thốt.

- Dạ phải, thưa bác, đúng rồi!

- Hừm!

Người đàn ông Ấn Độ chống gậy và nhìn từng cậu bé một.

- Chắc là các bạn đều đã nghe nói đến Con Mắt Lửa, phải không? Và các cậu đều biết đến lời nguyền khủng khiếp trừng phạt những ai sở hữu viên đá chú?

Trước câu hỏi thẳng thắn và đột ngột này, bốn bạn không nói được lời nào. Thật ra, tất cả đều chung hững. Các cậu tự hỏi, không hiểu làm thế nào Ba Chấm có được viên rubi, trong khi Ria Đen vừa mới ra đi sau khi bỏ viên đá vào túi?

Ba Chấm đứng thẳng người dậy.

- Tôi muốn cho các cậu xem một điều, ông nói.

Ông đưa gậy lên, bấm tay cầm... Lưỡi kiếm vụt ra khỏi đầu vũ khí. Người đàn ông Ấn Độ nhìn mũi kiếm.

- Sao tôi lãng trí quá! Ông nói khẽ. Tôi quên chùi kiếm!

Ông rút một chiếc khăn trắng ra khỏi túi và tiến hành lau chùi lưỡi kiếm. Một chất màu đỏ dính ngay vào vải.

- Máu có hại cho thép. Ba Chấm tuyên bố. Máu làm rỉ thép. Bây giờ...

Ông cúi về phía trước và đặt phần bén của lưỡi kiếm trên Con Mắt Lửa. Ông tỳ vào, rồi cầm viên đá lên đưa cho Hannibal xem.

- Mời cậu xem xét viên đá quý này, ông nói. Rồi cho tôi biết suy nghĩ của cậu.

Hannibal cầm viên đá lên bằng một bàn tay hơi run và nghiên cứu thật tỷ mỉ. Ba bạn kia cũng bước lại gần để xem, thoạt đầu không ai để ý có gì đặc biệt hết. Rồi Hannibal và Bob cùng lúc phát hiện một điều đặc biệt: lưỡi kiếm đã làm cho viên đá hơi trầy.

- Có vết xước trên đá, Hannibal nói. Cháu không hiểu. Đá rubi cứng hơn thép. Vậy là thép không thể nào làm trầy rubi được.

- À! Ba Chấm vui mừng nói. Tôi biết rằng cậu không ngốc như vẻ bề ngoài đâu. Thậm chí, tôi nghĩ cậu khá thông minh nữa kìa... thông minh đến nỗi muốn làm cho tôi tưởng ngược lại (Hannibal cắn môi). Bây giờ, mời cậu rút ra một kết luận từ những gì cậu đã quan sát được!

Hannibal im lặng, vẫn xem xét viên đá đỏ.

- Viên rubi bị trầy bởi vì đó là viên đá giả, cuối cùng Hannibal tuyên bố.

- Đúng! Người đàn ông Ấn Độ nói. Đây chỉ là một viên đá giả mô phỏng mà tôi lấy lại được của gã đàn ông rìa đen. Vẫn còn phải tìm Con Mắt Lửa thật. Và viên đá này được giấu bên trong một bức tượng Auguste, thì bắt buộc phải có một cái tượng Auguste khác trong lô tượng. Tôi nhờ các cậu tìm ra cho tôi.

Ông nhìn bốn bạn bằng ánh mắt cương sắc không thua gì viên đá rubi.

- Các cậu phải tìm ra cho tôi tượng Auguste kia - Ông nói dần rõ từng từ một. Không thôi... nhưng tôi không muốn đưa ra lời đe dọa nào. Hy vọng các cậu hiểu tôi. Các cậu hãy điện thoại cho tôi ngay khi tìm ra một điều gì đó.

Nói xong, ông nhanh nhẹn bước qua sân, leo lên xe và ra đi, bỏ lại bốn bạn sững sờ.

- Chắc... chắc là ông ta đã giết Ria Đen để lấy viên rubi, Peter nói cà lăm. Trời ơi! Làm thế nào ông ta biết được tên kia có viên rubi nhanh chóng như thế?

- Vụ bí ẩn càng rối rắm thêm, Hannibal nói với một giọng sầu não. Tại sao ông August lại giấu một viên rubi giả trong bức tượng bán thân của Auguste xứ Ba Lan? Có phải ông đã bị người ta lừa và ông tưởng mình đang giữ một viên đá quý thật? Hay là ông làm thế để đánh lạc hướng bọn trộm? Nếu vậy, ông giấu viên đá thật ở đâu? Chính chúng ta biết rõ là đâu còn Auguste nào trong lô tượng mà...

- Có chứ! Bob hăng hái nói. Thậm chí mình đang nóng lòng báo cho cậu biết những gì mình đã phát hiện về chuyện này Babal à!

Ba bạn nhìn Bob. Hannibal chớp mắt. Khi ấy, Bob giải thích:

- Mình biết thông tin này là nhờ ba mình. Ba giải thích cho mình rằng gốc từ tháng tám là *August* bằng tiếng Anh và tiếng Đức và *agosto* bằng tiếng Tây Ban Nha hay tiếng Ý... Xuất xứ từ tiếng La tinh *mensis Augustus*, nghĩa là tháng của Auguste, tháng lòng lẫy nhất trong năm. Còn Augustus, tức Auguste, là tên mà Octave lấy khi trở thành hoàng đế. Bức tượng mà bọn mình phải tìm là tượng của Octave! IN AUGUSTO FORTUNA TUA! Cậu sẽ tìm thấy gia tài của mình trong Octave - Auguste, bạn Gus à!

9. TRẠM TIẾP ÂM MA

Peter nói với một giọng cương điệu:

- Mình đề nghị bọn mình quên đi tất cả những gì liên quan đến Con Mắt Lửa. Nghe nói nó đã làm chết hết mười lăm người rồi, và mình hoàn toàn không muốn kỷ lục của nó tăng lên thành mười lăm người cộng bốn cậu con trai!

- Peter nói đúng, Gus nói. Mình không tin chắc mình còn muốn hưởng Con Mắt Lửa làm gia tài, cả nếu như chúng ta tìm ra. Đường như chủ nhân của nó phải chịu quá nhiều mạo hiểm!

- Rõ ràng là thế! Peter nói thêm. Xem Ria Đen vừa mới bị gì kia! Hắn chỉ có viên đá chưa đầy một tiếng thì... bụp! Ba Chấm cho hắn sang thế giới bên kia để gặp Auguste xứ Ba Lan!

Bob im lặng. Bob đang theo dõi Hannibal. Mà nét mặt thám tử trưởng tỏ ra rất buồn bực.

- Chúng ta chưa tìm ra được Con Mắt Lửa, Hannibal nhận xét. Do đó, mình nghĩ chúng ta không bị nguy hiểm. Đúng hơn... là chưa!

- Bọn mình hãy biểu quyết! Peter la lên. Ý kiến mình là từ bỏ việc lấy lại viên rubi. Những ai cùng ý kiến với mình hãy nói đồng ý!

- Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!

Từ đồng ý vang lên ba lần, không có chút phân vân nào. Nhưng được phát âm bởi Râu Đen, con yểng được thuần dưỡng đang đậu trong cái lồng treo lủng lẳng trên bàn làm việc của Hannibal. Thật ra, chỉ có mình con Râu Đen là biểu quyết cho Peter. Gus không nói gì vì cậu quyết định theo ý kiến chung, còn Bob, vì cậu tin tưởng Hannibal và muốn làm theo sếp. Mà có rất nhiều khả năng là Hannibal sẽ có ý định tiếp tục chiến đấu: bằng chứng là Hannibal đang mím chặt môi!

- Người chết không bao giờ nói chuyện tào lao! Râu Đen hét lên, rồi cười... một tiếng cười khá rùng rợn.

- Ô! Còn mày nữa! Câm mồm đi! Peter ra lệnh, không lịch sự lắm. Mày không có quyền biểu quyết...

Rồi Peter quay sang Hannibal.

- Thôi, thôi, được rồi! Cậu không có ý định chịu thua, phải không? Đồng ý thôi! Cậu chỉ huy mà! Vậy bây giờ bọn mình sẽ làm gì? Gọi điện thoại cho công an để báo chuyện đã xảy ra với ông Ria Đen hả?

- Chúng ta có thể giải thích gì cho công an nào? Hannibal hỏi. Thật ra, chúng ta không biết chính xác số phận của Ria Đen. Mà chúng ta cũng không hề có bằng chứng về cái chết của ông ấy. Không có bằng chứng, sẽ không ai tin chúng ta. Tất nhiên là nếu xác của người đàn ông ria đen đáng thương kia được phát hiện, thì chúng ta sẽ lên tiếng.

- Còn trong khi chờ đợi?

- Trong khi chờ đợi, chúng ta phải tìm ra bức tượng bán thân Octave và cách thức duy nhất là nhờ đến trạm tiếp âm ma. Bây giờ đã hơn bảy giờ tối rồi, có lẽ các cộng tác viên tự nguyện của chúng ta đang ở nhà. Ý kiến mình là ta nên điện thoại ngay.

Một khi đã quyết, bốn bạn không để mất thời gian. Hannibal gọi cho năm người bạn, yêu cầu các bạn gọi lại cho mình sáng mai, sau mười giờ nếu có thông tin về bức tượng bán thân Octave. Sau sếp, Bob cũng gọi cho năm người bạn của riêng Bob. Rồi đến phiên Peter. Khi làm xong, Ba Thám Tử Trẻ biết rằng mười lăm bạn trẻ được báo tin này chuẩn bị gọi điện thoại cho những bạn khác, và cứ như thế. Chẳng bao lâu, hàng trăm, có thể hàng ngàn thám tử ngẫu nhiên này sẽ mở mắt vĩnh tai theo dõi, tại Rocky cũng như tại Hollywood, và thậm chí có thể tại Los Angeles nữa.

Khi gọi điện thoại xong, Hannibal mời Gus ngủ qua đêm tại nhà gia đình Jones thay vì trở về khách sạn ở Hollywood. Gus vui vẻ nhận lời. Peter và Bob lấy xe đạp đi về nhà. Peter vừa đạp

vừa hỏi Bob:

- Theo cậu, bọn mình có tìm được dấu vết của Octave và có lấy lại được tượng không?

- Mình không biết, Peter ời. Bob đáp. Nhưng nếu bọn mình không lấy lại được, thì có người sẽ được bắt ngờ trong những ngày sắp tới...

- Ý cậu nói sao?

- Thì nếu những người đã mua bức tượng và để tượng ngoài vườn, thì nó sẽ nhanh chóng tan rã đi dưới trời mưa. Rồi sau một thời gian, sẽ không còn gì nữa hết... ngoại trừ một viên rubi tuyệt đẹp sáng long lanh trên bãi cỏ!

- Trừ phi những người đã mua Octave để trong nhà. Cả nếu vậy, có khả năng một ngày nào đó, họ làm vỡ bức tượng và làm lộ kho báu!

Hai bạn chia tay nhau ở ngã tư tiếp theo. Bob vội vàng trở về nhà.

Bob đi ngủ mà không nói gì hết. Cậu cảm thấy khó ngủ. Và khi ngủ được rồi, Bob bị những cơn ác mộng khủng khiếp: Bob bị những tên da đỏ cưỡi ngựa rượt đuổi, thay cho vũ khí, bọn chúng huơ những cây gậy kiếm đáng sợ.

Khi Bob thức dậy, mặt trời đã lên cao rồi. Có mùi trứng chiên thơm ngon bay lên từ dưới nhà. Bob vội vàng đánh răng rửa mặt, mặc quần áo vào và chạy xuống thật nhanh. Bob gặp mẹ ở trong nhà bếp:

- Con chào mẹ ạ! Bob nói. Hannibal có nhắn gì con không mẹ?

- Xem nào... Để mẹ nhớ lại coi...

Bà Andy giả bộ cố gắng suy nghĩ.

- A! Hannibal có gọi điện thoại! Sao mẹ lãng trí thế! Lời nhắn của Hannibal khá kỳ lạ. Hannibal nói gì nhỉ. À! Mẹ nhớ rồi... "Mấy con bò nhảy qua mặt trăng và cái đĩa lăn đi cùng với tiếng trời gầm!".

Bob không hiểu, nhúu mày. Bức thông điệp có mật mã này dường như không có gì liên quan đến mật mã mà Ba Thám Tử Trẻ dùng riêng với nhau! Đột nhiên, Bob nhận thấy mẹ đang mỉm cười tinh nghịch. Bob hiểu mẹ đang chọc Bob.

- Ô! Mẹ! Bob kêu lên. Mẹ đừng trêu con! Bức thông điệp thật của Hannibal nói thế nào hả mẹ?

- Bây giờ, khi mẹ đã suy nghĩ kỹ, dường như là: "Nếu tin tôi, bạn hãy vội vàng một cách chậm chạp. Cửa hàng không thể tự giữ nó một mình."

Vẻ mặt lo lắng, Bob ngồi vào bàn ăn sáng. "Hãy vội vàng một cách chậm chạp" có nghĩa là Bob phải đến Thiên Đường Đồ Cổ nhanh, nhưng không có gì khẩn cấp hết. "Cửa hàng không thể tự giữ nó một mình" có nghĩa là Hannibal cần Bob ở lại trực điện thoại, trong chiếc xe lán của bộ tham mưu, vì Hannibal bận đi nơi khác.

Lưu Trữ Nghiên Cứu bạn tâm đến câu hỏi sau đây: sáng nay Hannibal bận đi đâu?

Bà Andy dọn cho con trai một đĩa trứng chiên. Rồi khi thấy nét mặt tập trung tư tưởng của con, bà hỏi:

- Sáng nay con ít nói thế, hả Bob của mẹ? Bộ con không có gì khác để nói với mẹ ngoài “Dạ đúng, thưa mẹ” sao?

- Ôi! Con xin lỗi mẹ - Bob đáp và cố gắng rút ra khỏi dòng suy nghĩ. Con... ơ ơ dạ đúng, tụi con đang làm sáng tỏ một vụ bí ẩn mới. Tụi con đang nỗ lực tìm lại bức tượng bán thân của một vị hoàng đế La Mã, Octave, bị bán đi do nhầm lẫn. Thật ra tượng đó là của một cậu bé người Anh tên là Gus. Tụi con hy vọng tìm lại được giúp bạn ấy!

- Con tốt bụng quá - Bà Andy nói, nhưng mẹ không thấy có gì bí ẩn trong chuyện này hết. Thôi, con bình tâm ăn trứng đi. Các con sẽ tìm lại được bức tượng đó. Thường mấy bức tượng ít di chuyển lắm. Đó là một trong những ưu điểm của chúng. Mà một bức tượng bán thân càng ít có cơ may chạy trốn hơn một bức tượng toàn thân!

Nói câu đùa này xong, bà Andy cười. Nhưng Bob đang rất vội. Cậu nuốt bữa ăn sáng thật nhanh, rồi chạy đến Thiên Đường Đồ Cổ nhanh hơn nữa. Bob gặp bà Jones đang bận làm việc trong văn phòng, còn Hans và Konrad đang loay hoay ngoài kho bãi.

- Chào Bob! Bà Jones đáp lại lời chào của Bob. Hannibal, Peter và cậu bạn Anh lấy xe đạp đi cách đây khoảng nửa tiếng. Hannibal có để lại giấy nhắn cho cháu trong xưởng.

Bob vội vàng vào xưởng của Babal. Bob nhìn thấy một tờ giấy để trên máy in, rất dễ thấy:

Bob! Canh chừng điện thoại. Bọn mình đi trình sát.

Ký tên: Thám tử trưởng Hannibal Jones

Vậy là Bob có nhiệm vụ nghe điện thoại có thể gọi đến của các "bạn ma". Nhưng Hannibal và các bạn kia có thể đi trình sát ở đâu nhỉ? Bob vừa tự hỏi vừa bò trong đường hầm nối liền xưởng với bộ tham mưu.

Bob vừa mới nâng cửa sập vào xe lán lên, thì nghe tiếng chuông điện thoại. Đồng hồ cậu lúc đó chỉ mười giờ kém năm. "Bạn ma" đầu tiên đáp lại lời kêu gọi của các thám tử hơi sớm một chút. Bob vội vàng nhấc máy.

- Văn phòng Ba Thám Tử Trẻ! Bob Andy nghe đây!

- Xin chào! Giọng một cậu bé trả lời. Em tên là Tommy Farrel và có thể có thông tin cho các anh. Chị em, có chồng rồi, có mua một bức tượng nhỏ ở Thiên Đường Đồ Cổ. Chị để chung ngoài vườn.

- Tượng hình gì vậy? Bob quan tâm hỏi. Có phải là bức tượng bán thân của hoàng đế Auguste không?

- Tất nhiên là bức tượng bán thân! Nhưng em không nhớ tên. Anh chờ một chút. Để em ra xem.

Bob chờ, tim đập thình thịch. Có thể cậu bé này sẽ mang lời giải đến cho vấn đề của Ba Thám Tử Trẻ chăng?

Giọng cậu bé vang lên trong ống nghe điện thoại.

- Không phải Auguste, mà là Bismark. Có giúp gì được cho các anh không?

- Cảm ơn Tommy nhiều lắm, Bob trả lời. Nhưng bọn anh cần Auguste, chứ không cần ai khác! Nhưng dù sao cũng cảm ơn em nhiều!

Bob thất vọng gác máy xuống. Sau đó, để chờ thời gian trôi qua cho đến cú điện thoại thứ nhì. Bob ra ngồi chỗ máy đánh chữ và tiến hành đánh những phần đã ghi chép được ở thư viện lại. Khi làm xong, đồng hồ Bob chỉ mười hai giờ trưa. Không có thêm cú gọi điện thoại nào nữa. Lần này dường như trạm tiếp âm ma thất bại! Đột nhiên giọng của bà Mathilda Jone vang lên:

- Bob ơi!... Hannibal và mấy đứa kia chưa về, nhưng bữa ăn trưa đã làm xong rồi đó. Cháu ra ăn nhanh đi!

Bob trả lời trong micro là sẽ ra ngay. Khi Bob chuẩn bị ra, thì chuông điện thoại lại reng. Bob nhắc máy, với thêm một nỗi hy vọng trong lòng. Lần này giọng một bé gái vang đến tai Bob.

- Các anh đang tìm bức tượng bán thân của hoàng đế Octave - Auguste phải không? Mẹ em đang giữ đấy! Mẹ bỏ ngoài vườn, nhưng mẹ thấy chúng không đẹp lắm. Mẹ đòi tặng lại cho dì hàng xóm!

- Không, không! Bob phản đối. Không được! Em hãy cố gắng ngăn bác lại. Bọn anh sẽ ghé nhà em ngay khi có thể được và sẽ hoàn lại cho bác số tiền. Thậm chí bọn anh sẽ mang thêm một bức tượng khác, phòng trường hợp bác muốn đổi. Nào, em hãy cho anh biết tên và địa chỉ của em!

Bob ghi các thông tin vào sổ. Nhà cô bé ở Hollywood. Bob cảm ơn cô bé, gác máy xuống và một lần nữa xem đồng hồ.

Mong sao Hannibal về nhanh! Bây giờ đã biết chỗ tìm Octave - Auguste. Nhưng phải đi lấy cho nhanh, nếu không muốn để mất một lần nữa.

10. MẮC BẦY

Peter, nằm cúi xuống ghi đồng xe, đang đạp cật lực. Hannibal và Gus, cực nhọc và thở hổn hển, khó khăn lắm mới theo nổi Peter. Cuối cùng ba bạn cũng đến được Vực Hẻm Mặt Đồng Hồ.

Vực hẻm này nằm giữa những độ cao phía tây bắc Hollywood: rất chật hẹp và bị kẹp giữa hai bờ dốc đứng. Chỉ có một con đường để đi đến đó, không có tráng nhựa: kết thúc là một vùng đất phẳng. Ngôi nhà của ông Horatio August quá cổ nằm chính nơi này. Xung quanh, một khoảng cỏ rộng lớn làm ranh giới cho khu nhà.

Hannibal nhất định đòi xem nhà. Chính Hannibal cũng không biết mình có thể hy vọng tìm thấy gì, nhưng tiềm thức mách cho cậu biết là sẽ không phí công. Tuy nhiên, đường đi làm mất nhiều thời gian hơn dự tính. Vì con đường dốc quá! Bây giờ đã gần mười hai giờ trưa. Mặt trời đang sáng rực trên đầu. Nóng quá!

Ba điều tra viên dừng lại một lát để lau mồ hôi trán và nhìn ngôi nhà.

Nhà cao ba tầng, khá đồ sộ, nằm ngay giữa khoảng trống mênh mông vắng vẻ. Xung quanh không có gì động đậy hết và không có dấu vết của sự sống bên trong.

Hannibal cùng hai bạn đi dọc theo con đường mòn dẫn đến cửa vào, rồi bỏ xe đạp nằm xuống bãi cỏ.

Ba bạn leo lên ba bậc thềm ngưỡng cửa. Theo bản năng, Peter cầm tay cầm cánh cửa xoay thử.

Peter ngạc nhiên thấy cửa im lặng mở ra.

- Ủa! Peter kêu. Cửa không khóa.

Hannibal nhú mào.

- Lạ quá! Hannibal nói khẽ.

- Có thể, Peter gợi ý. Chú Wiggins quên đóng lại, hôm chú đến đây. Thật ra, khóa cửa một ngôi nhà hoàn toàn trống rỗng có phải là buồn cười không?

Ba bạn bước vào một hành lang tối om. Bên này và bên kia hành lang có hai gian phòng rộng lớn, trống không và đầy bụi bặm.

Hannibal bước vào căn phòng mà cậu đoán là phòng khách. Hannibal nhìn xung quanh nhưng không thấy gì nhiều. Bộ đồ gỗ đã dọn đi sạch. Những vách tường, có phủ gỗ hồ đào, mặc dù có lớp bụi nhưng cũng sáng bóng lên yếu ớt.

Không có gì để coi hết, nên thám tử trưởng quay gót sau khi băng qua tiền sảnh, tiến hành thám hiểm gian phòng kia.

Rõ ràng phòng này dùng làm thư viện. Trên ba vách tường vẫn còn những hàng kệ. Nhưng sách thì đã biến mất. Tại đây, cũng chỉ nhìn thấy có một lớp bụi thôi. Hannibal đứng một hồi ngay giữa phòng, vẻ mặt dăm chiêu.

- A! Cuối cùng Hannibal thốt lên.

- "A!" nghĩa là sao? Peter hỏi. Mình, thì mình đâu có thấy cái gì đủ hay để kêu "A!" đâu.

- Nếu vậy, thì cậu sẽ không bao giờ trở thành thám tử hạng nhất nổi đâu, Peter à! Hannibal trả lời. Cậu không có đầu óc quan sát... Cậu hãy nhìn phần tủ sách ngay trước mặt đi nào...

Peter mở căng mắt ra.

- Mình chỉ nhìn thấy những hàng kệ phủ đầy bụi, Peter thú nhận.

- Tuyệt ở đầu... Hannibal chỉ. Mấy tấm kệ hơi nhô ra một chút so với đoạn kệ tiếp theo. Theo mình nghĩ, điều này có ý nghĩa!

Thám tử trưởng bước đến chỗ khả nghi và kéo một trong những tấm kệ lòi ra. Tấm kệ này, cũng như những tấm nằm phía trên và phía dưới, xoay chậm chậm. Cả một phần vách tường chịu những hàng kệ dịch chuyển ra như thế. Phía sau có một lỗ hổng tối, hình cánh cửa.

- Nhìn kìa! Hannibal kêu. Có phòng mật! Mình phát hiện thấy, chỉ nhờ cánh cửa gấn đầy hàng kệ đóng không kín!

Peter không tin nổi vào mắt mình.

- Trời ơi! Peter thốt lên. Trời ơi! Đúng là một phát hiện!

Nhưng Hannibal đang phấn khởi sẵn sàng hành động ngay.

- Chúng ta cần đèn pin - Hannibal tuyên bố. Mình không nghĩ đến việc mang theo đèn, mình thật là đáng trách.

- Trong giỏ xe đạp mình có một cái, Peter nói. Chờ mình một chút, để mình đi lấy.

Peter chạy ra, rồi một lát sau trở về, đưa đèn pin cho Hannibal.

- Này! Cầm lấy đi Babal! Chắc là cậu muốn đi trước.

Thật ra, tự Peter không cảm thấy yên tâm lắm, điều này cũng dễ đoán ra.

- Mình nghĩ là không có gì đáng sợ trong ngôi nhà bỏ hoang này đâu! Hannibal nói khẽ. Chúng ta không có gì phải sợ hết.

Peter không thống nhất hẳn với ý kiến này. Trong những cuộc điều tra trước, Ba Thám Tử Trẻ đã từng có dịp thám hiểm những phòng mật. Mà trong một phòng mật như thế, các bạn đã tìm thấy một bộ xương[2]. Lỡ có những phát hiện vui vẻ hơn nữa....

Nhưng không thềm đếm xỉa đến suy nghĩ của thám tử phó, Hannibal đã bật đèn pin và dọi chùm sáng về phía trước. Rồi Hannibal mạnh dạn bước vào phòng mật. Peter và Gus đi theo.

Ba bạn thực hiện ba bước về phía trước, rồi đứng yên lại.

Trong căn phòng nhỏ, không có bộ xương nào hết, và cũng không có gì đáng sợ hết. Thật ra, phòng hoàn toàn trống không. Chỉ có những hàng kệ trên tường cho phép đặt ra giả thiết rằng xưa kia có sách, mà bây giờ đã biến mất.

- Không có gì hết! Peter thất vọng nói.

- Bộ cậu nghĩ không có gì à? Hannibal hỏi.

Peter lại nhìn xung quanh một lần nữa.

- Ừ... mình có thấy gì đâu.

- Đó là do cậu không biết sử dụng cặp mắt cậu! Thám tử trưởng khẳng định. Thật ra, điều cậu thấy quá tầm thường đến nỗi cậu không nhận ra được nó khác thường như thế nào ở một chỗ như thế này.

Peter lại cố gắng thêm một lần nữa để nhận ra cái điều vừa tầm thường vừa khác thường đó. Nhưng lúc này, Peter cũng không nhìn thấy gì hết.

- Mình chịu thua. Peter nói khẽ.

- Mình thấy rồi! Gus đột nhiên la lên. Đó là cánh cửa!... Nhìn kia... Đây!

Peter nhìn theo và... thấy. Trước mắt Peter là một tay cầm cánh cửa và đường viền trên tường của chính cánh cửa: một cánh cửa hoàn toàn không có ý định muốn làm cửa mật! Nếu Peter không chú ý đến, đó là vì trong các gian phòng thường có cánh cửa và điều đó không gì là khác thường cả.

Hannibal xoay tay cầm. Cửa mở ra. Ba bạn nhìn thấy những bậc thềm gỗ dẫn xuống phía dưới.

- Đường như cầu thang này dẫn xuống hầm. Hannibal nói khẽ. Ta hãy xuống xem...

- Bọn mình hãy để tất cả các cánh cửa mở phía sau lưng, Peter đề nghị. Như vậy an toàn hơn.

Hannibal bước xuống bậc thềm. Peter và Gus theo sát gót. Cầu thang chật hẹp đến nỗi chỉ vừa đủ để cho ba bạn qua lọt. Phía dưới, lại có một cánh cửa khác chắn ngang đường đi. Cửa này cũng mở ra dễ dàng. Lần này, ba bạn bước vào một gian phòng nhỏ có lót đan đá, lạnh lẽo và ẩm ướt.

- Đúng là chúng ta ở dưới hầm! Hannibal vừa rọi đèn xung quanh vừa thông báo.

Có những hàng kệ xiên kỳ lạ, mà Hannibal lẫn Peter đều không hiểu để làm gì. Nhưng Gus biết công dụng của kệ.

- Đây là hầm rượu, Gus giải thích. Mấy ngăn này nghiêng để đặt chai vào. Này... có một chai rượu vỡ trong góc kia kìa. Có lẽ ông Horatio của mình rất thích rượu ngon.

Đột nhiên Hannibal lặng người đi. Cậu nhanh nhẹn tắt đèn. Bóng đen trùm lấy ba bạn.

- Chuyện gì vậy Babal? Peter hỏi, hạ thấp giọng xuống theo bản năng.

- Suyt! Có người đến! Nhìn kia...!

Bên kia cánh cửa mở, có tia sáng xuất hiện. Có tiếng nói.

- Không có đường chuồn! Peter hoảng hốt nói khẽ. Peter lặng lẽ phóng lên, với hy vọng ít nhất khép lại được cánh cửa để tránh khỏi ánh nhìn của kẻ lạ. Biết đâu! Bọn chúng sẽ không xuống hầm!

Peter nhanh nhẹn nắm lấy tay cầm cánh cửa. Rất tiếc! Động tác của Peter quá nhanh: cánh cửa bật lại, nhưng tay cầm nằm lại trong tay!

Thế là ba bạn đã bị mắc bẫy!

11. ĐỐI MẶT VỚI NGUY HIỂM

Tiếng nói gần dần. Tiếng chân bước dừng lại ngay trước cửa hầm rượu. Có lẫn sáng trưng lọt vào dưới khe cửa. Ba bạn nín thở.

- Ta đã xem hầm này rồi, một giọng nói to khảng định. Xem lại cũng vô ích thôi.

- Thật ra - một giọng Cục Cắn nói, ta đã lục soát toàn bộ ngôi nhà rồi. Ta đã bỏ phí hơn một giờ trong cái hầm rượu này, mà cũng vô ích. Jackson này, nếu ông định lừa chúng tôi thì...

- Đâu có! Giọng nói của một người đàn ông thứ ba vang lên: giọng run rẩy và bẽ tiếng của một

ông già. Nếu vật đó trong ngôi nhà này, thì ta đã tìm ra từ lâu rồi. Tôi nói, và tôi xin lập lại là tôi biết mọi chỗ giấu trong cái nhà cũ kỹ này. Dù sao, tôi cũng làm việc cho ông Weston... ý tôi nói ông August, suốt hơn hai mươi năm.

Jackson! Peter đoán rằng Hannibal đang cứng người lại trong bóng tối. Ông Wiggins có nói đến một cặp gia nhân già, ông bà Jackson, làm cho ông của Gus.

- Ông Jackson à, ông thận trọng đấy nhé! Giọng thứ nhất nói đầy đe dọa. Chúng tôi không mất thời gian vô ích đâu. Mục đích là một số tiền rất lớn và ông cũng sẽ có phần nếu chúng tôi tìm ra Con Mắt Lửa.

- Tôi đã tiết lộ cho các ông tất cả những gì tôi biết, thật mà! Ông Jackson đáp bằng một giọng có vẻ chân thật. Chắc là ông chủ giấu vật đó đâu đó, khi tôi và vợ tôi vào phố. Tôi có cảm giác là lúc cuối, ông chủ ít tin tưởng chúng tôi hơn. Mặc dù suốt nhiều năm, chúng tôi hầu hạ ông chủ rất trung thành... Ông chủ cư xử rất lạ lùng... y như ông chủ sợ bị rình rập.

- Ông ta nghĩ đúng khi không tin ai hết - Giọng Cục Cắn tuyên bố, khi có một món nữ trang quý giá như Con Mắt Lửa giấu trong nhà! Không hiểu ông ta nghĩ sao mà lại giấu một viên rubi giá trong cái đầu thạch cao của Auguste xứ Ba Lan.

Ba bạn lắng tai nghe. Ba bạn quan tâm đến cuộc hội thoại của bọn cướp đến nỗi quên mất tình thế bất lợi của mình. Vì những tên này biết chuyên viên rubi giả, thì có nghĩa là bằng cách này hay cách khác, bọn chúng đồng lõa với Ria Đen hay với ông Ấn Độ. Vài từ chúng nói thêm xác định ngay với ba bạn về điểm này.

- Tôi nghiệp Victor! Giọng nói to thốt lên, với tiếng cười dễ sợ. Khi bị tên Ấn Độ kia buộc tội, nó không kịp kêu tiếng nào!

Peter cảm thấy ớn lạnh xương sống. Peter vẫn còn nhớ cây kiếm dính máu mà Ba Chấm đưa ra cho bốn bạn xem.

- Không cần nghĩ đến Victor! Giọng nói cục cằn vang lên. Tôi vẫn đang tự hỏi không hiểu tại sao trong đầu Auguste lại có viên rubi giả... Có lẽ để đánh lạc hướng chúng ta. Thật ra, chắc chắn viên đá phải được giấu đâu đây trong ngôi nhà này.

- Nếu trong nhà thật sự có viên đá, các ông à! Jackson nói, các ông sẽ phải đập phá nhà đến tận móng để tìm ra! Riêng tôi, tôi không thấy có thể có chỗ giấu nào khác ngoài những chỗ mà tôi đã chỉ cho các ông xem. Tôi xin các ông, các ông hãy để cho tôi về San Francisco với vợ tôi. Tôi đã làm tất cả những gì trong khả năng tôi để giúp các ông, các ông hãy tin tôi.

- Chúng tôi sẽ xem xét - giọng nói cục cằn tuyên bố. Có thể chúng tôi sẽ cho phép ông về. Nhưng có một đứa tôi rất muốn tóm được. Đó là cái thằng nhỏ mập ở Thiên Đường Đồ Cổ Tôi đã hỏi thăm được về thằng đó. Nghe nói nó hết sức khôn, mặc dù nó làm bộ ra vẻ ngu dốt. Tôi dám chắc nó biết rất nhiều về vụ này.

- Thật ra - Giọng To nói, tôi cũng không biết làm thế nào để moi được thông tin của thằng nhóc này. Sẽ phải nghiên cứu vấn đề này. Thôi, ta hãy trở lên để quyết xem phải làm gì.

- Hay ta lục cho kỹ hơn cầu thang mật và căn phòng nhỏ? Giọng Cục Cắn đề nghị. Có thể còn chỗ giấu nào.

- Tôi không nghĩ, Giọng To nói. Như Jackson đã nói, cầu thang này chỉ dùng để đi từ thư viện xuống hầm rượu.

- Đúng, Jackson xác nhận. Cách đây khoảng hai mươi năm, ông August cho lắp đặt những kệ sách này và, để giải trí, ông đã biến một phần thành cửa mật. Chỉ đơn giản là một trò trẻ con! Ông có tâm sự với tôi rằng, khi còn nhỏ, lúc sống ở Anh Quốc, ông mơ ước được ở trong một ngôi nhà có cầu thang mật.

- Được, Giọng To ngắt lời. Ta hãy trở lên. Tôi hoàn toàn không thích cái hầm tối om này chút nào.

Ánh sáng dưới cánh cửa biến mất. Ba bạn nghe tiếng bước chân bước trở lên những bậc thềm gỗ. Rồi nghe tiếng cửa đóng lại cái rầm.

- May quá! Peter thở dài. Tưởng bọn mình bị lộ rồi chứ. Mấy ông này có vẻ là thứ dữ đấy!

- Ô là là! Gus kêu. Các cậu có nghe tiếng cười nham hiểm của gã đàn ông giọng to khi nói về cách Ba Chấm xử người tên Victor không?

- Babal ơi, theo cậu, những kẻ này là ai? Peter hỏi. Ê! Babal! Cậu ngủ hay sao vậy?

Hannibal giật mình.

- Mình đang suy nghĩ, Hannibal giải thích. Hai gã đàn ông nghe Jackson nói về Con Mắt Lửa, và cũng chính Jackson giúp chúng tìm ra viên rubi trước khi Ba Chấm kịp lấy.

- Phải. Chắc là cậu nghĩ đúng. Hiện thì bọn mình bị nhốt trong hầm. Làm thế nào để ra đây?

- Hấp tấp cũng vô ích thôi, thám tử trưởng quyết định. Ta hãy chờ cho chắc chắn bọn kia rời khỏi nơi này.

- Mình nghĩ hầm này có lối ra khác - Gus bình tĩnh tuyên bố. Mình có thấy một cánh cửa trên vách tường đối diện kệ chứa rượu.

Hannibal bật đèn pin lên và tìm thấy cửa. Cửa mở ra dễ dàng. Ba bạn bước sang một cái hầm thứ nhì, rộng hơn. Hầm này không có cửa sổ tầng hầm. Có nòi nơi chạy dầu mazout trong một góc.

Vài bậc thềm dẫn lên một cánh cửa khác. Có thể lối thoát nằm phía bên kia? Ba bạn rón rén bước lên những bậc thềm. Hannibal thận trọng thử mở cửa. Tay cầm xoay nhưng cửa không nhúc nhích.

- Bên kia khóa mất rồi, Hannibal nói khẽ. Chúng ta thật sự bị nhốt rồi.

Một hồi im lặng tiếp theo nhận xét đáng buồn này. Nếu bọn cướp ra đi bỏ ba bạn lại ở đây, thì bao lâu trôi qua trước khi có người đến? Có thể ba bạn sẽ phải chờ nhiều ngày... cho đến khi đội công nhân đập nhà đến.

Hannibal phá vỡ bầu im lặng.

- Ta hãy thử cánh cửa hầm rượu một lần nữa, Hannibal đề nghị.

- Nhưng tay cầm bên ngoài bị rút xuống đất lúc Peter day cánh cửa rồi, Gus bắt bẻ. Mình nghe tiếng rơi mà. Chính tay cầm có cọng sắt vuông cho phép mở ổ khoá.

- Có thể mình sẽ làm được, Hannibal nói. Đi.

Hannibal dẫn các bạn trở về hầm rượu. Peter nhận trách nhiệm chĩa đèn sáng vào ổ khóa, nơi đáng lẽ phải có đầu còng sắt. Hannibal rút ra khỏi túi con dao xếp: một kỳ quan mà Hannibal rất hãnh diện. Hannibal kéo một lưỡi dao ra, thật ra lưỡi này là một cái tournevis nhỏ, và đưa đầu tournevis vào ổ khóa. Bờ cây tournevis bị kẹt vào tiết diện vuông của ổ khóa. Hannibal xoay nhẹ. Ổ khóa hoạt động. Cửa mở ra.

- Có gì khó đâu! Hannibal giải thích, giả vờ khiêm tốn. Chỉ cần nghĩ đến thôi... và có trong túi dụng cụ cần thiết. Bây giờ, hãy để cho mình đi do thám trước, rồi các cậu hẵng ra...

Hannibal bước ra khỏi hầm và đi hết cầu thang gỗ. Hannibal vừa mới đến, thì một ánh sáng mạnh làm chói mắt cậu. Không chịu được độ sáng đó, Hannibal nheo mắt lại.

- Vậy là mình không làm! Giọng To đứng trên cao nói. Đúng là bọn nhóc đang ở đây... Ha ha, mấy cậu bé ơi! Thật ra, tụi mày cũng không khôn lắm. Tao đã nhìn thấy xe đạp của tụi mày trên bãi cỏ. Nào, tụi mày hãy ngoan ngoãn bước lên đây. Chúng ta cần nói chuyện với nhau!

12. RƠI VÀO TAY BỌN CƯỚP

Hannibal không tuân ngay theo mệnh lệnh của tên cướp. Phía sau lưng, Hannibal hiểu rằng Peter đang lao lên để cùng Hannibal đối mặt với nguy hiểm. Nhưng trong cơn hấp tấp, một lần nữa, Peter đáng thương lại tỏ ra vụng về. Peter va vào cửa... và cánh cửa đóng sập lại. Gus và Peter lại bị nhốt nữa.

Nhưng hai gã đàn ông đã lao đến tóm Hannibal.

- May quá, Charlie ơi! Giọng To la lên. Đúng nó... cái thằng mập Thiên Đường Đồ Cỗ. Chúng ta sẽ có một cuộc hội thoại dễ thương với nó!

Hannibal khá phật lòng khi bị gọi là "thằng mập". Những bàn tay khỏe mạnh chụp lấy Hannibal. Cậu bị lôi lên đến phía trên cầu thang.

Trong hầm rượu, Gus và Peter khiếp sợ nghe thấy tiếng la, tiếng kêu, tiếng ầu ả...

Hai bạn hoảng hốt nhìn nhau:

- Bọn chúng đã bắt được thám tử trưởng rồi! Peter nói khẽ.

- Nhưng Hannibal tự vệ cũng quyết liệt đấy chứ! Gus cười khúc khích, khi nghe tiếng la đau đớn của một tên cướp.

Đúng lúc đó, tiếng ầu ả chấm dứt. Giọng của Hannibal vang đến tai Gus và Peter, rất nhỏ:

- Được rồi, tôi sẽ đi theo các ông, tôi sẽ không kháng cự nữa. Các ông quá đông người so với tôi. Sẽ thật là tự mãn về phía tôi, nếu như, dù chỉ một giây thôi, tôi dám mong thoát khỏi tay một đối thủ có số quân áp đảo. (Đôi khi Hannibal dùng những câu văn nghe kêu, rườm rà, cầu kỳ).

- Ờ... hả? Giọng cục cằn nói. Nó nói gì vậy?

- Nó nói là nó sẽ không cựa quậy như con trùn diên nữa. Giọng To giải thích. Thôi nào, thẳng mập, bước thẳng về phía trước, nếu không bị đòn đấy. Đi thẳng ra nhà bếp, Charlie ơi!

- Còn mấy thằng kia? Charlie - Giọng Cục Cấn hỏi.

- Cứ bỏ tụi nó ở đó, Giọng To trả lời. Tôi chỉ quan tâm đến thằng mập này thôi. Dường như bọn ngốc kia tự nhốt mình trong đó rồi. Để cho chắc ăn, anh xuống đẩy khóa an toàn đi!

Peter và Gus nghe Charlie bước xuống và khóa hằm lại. Hai cậu không còn hy vọng nào trốn thoát cả. Rồi, hai cậu nghe tiếng bước chân phía trên đầu. Sau đó, cuối cùng không nghe gì nữa hết.

- Sếp đầu hàng rồi! Peter thở dài. Dễ hiểu thôi. Làm sao mà hy vọng một mình chống chọi lại với hai tên được.

- Hannibal bị bắt ở trên, còn bọn mình bị nhốt ở dưới. Gus nhận xét.

- Cậu đừng lo! Hannibal sẽ giải thoát cho bọn mình sau khi tự giải thoát cho chính mình. Cậu cứ tin như vậy! Peter khẳng định, lấy lại can đảm.

Tuy nhiên, lúc này Hannibal không có khả năng giúp bất cứ một ai. Bọn cướp đã lôi Hannibal vào nhà bếp. Gian bếp chỉ có thứ đồ gỗ duy nhất: một cái ghế quá cũ kỹ và đã hư, đến nỗi không bán đi được cùng với bộ đồ gỗ còn lại.

Ra ánh sáng ban ngày, Hannibal nhìn rõ được mặt kẻ thù. Giọng To thấp và mập. Giọng cục cấn cao và khỏe. Cả hai đeo cặp kính gọng dày và đều có bộ ria đen: cách cải trang y hệt như Victor Ria Đen. Dường như tất cả thuộc cùng một băng...

Giọng To đẩy Hannibal đến cái ghế và ép Hannibal ngồi xuống.

- Phòng bên cạnh có dây phơi đồ, hẩn nói với tên kia. Anh đi lấy đi.

Charlie bước ra khỏi bếp. Trong thời gian đó, Giọng To lục soát Hannibal bằng một bàn tay sần sỏi và tìm ra được con dao xếp.

- Đẹp quá! Hẩn nói. Và rất tiện lợi để cắt một hay hai cái tai nếu cần!

Hannibal không nói tiếng nào. Giọng To có vẻ là một tên cướp có học, chứ không phải tên nông dân. Có lẽ hẩn là thủ lĩnh, còn Charlie là thuộc hạ của hẩn.

Đột nhiên, một ông già thấp nhỏ, rõ ràng là rất sợ sệt xuất hiện ở ngưỡng cửa. Tóc ông bạc xám và ông mang cặp kính gọng vàng. Hannibal đoán chắc đó là Jackson.

- Cẩn thận! Người mới đến nói. Ông không được hại cậu bé này. Ông đã hứa với tôi mọi việc sẽ xảy ra êm đẹp!

- Ông ra ngoài đi! Giọng To ra lệnh. Sẽ không có bạo lực... tất nhiên là với điều kiện thằng mập này chịu hợp tác. Ông cút đi!

Ông già không chờ hẩn lập lại lần hai và biến mất. Đúng lúc đó, Charlie trở về với khá nhiều dây. Bọn cướp tiến hành cột Hannibal trên cái ghế. Bọn chúng cột hai cánh tay Hannibal vào chỗ tựa và hai chân cậu vào hai chân trước của cái ghế. Khi bọn chúng làm xong, thám tử trưởng đã trở nên vô hại như khúc xúc xích.

- Bây giờ, cậu bé à, Giọng To nói, chúng ta sẽ trò chuyện với nhau. Viên rubi đâu?

- Tôi không biết, Hannibal nói. Chúng tôi cũng đang tìm.

- A! A! Charlie kêu. Nó không chịu hiểu. Ta sẽ làm cho nó nói nhiều hơn...

Hắn vừa nói, vừa vớ tay ra bờ cửa sổ, nơi Giọng To đặt con dao của chính Hannibal. Hắn kéo lưỡi dao chính ra, thép sáng lên.

- Anh Joe ơi, anh hãy để cho tôi thọc lét nó bằng cái này. Charlie nói thêm. Sau đó, bảo đảm với anh là nó sẽ trả lời anh đằng hoàng.

- Bỏ dao xuống đi, Joe nói. Chắc thằng nhóc này không biết gì đâu. Nhưng trái lại, chắc chắn nó có nhiều ý hay. Xem nào, mập, ít ra mày hãy trả lời câu hỏi này: tại sao có viên rubi giả trong tượng bán thân của Auguste?

- Tôi không chắc gì lắm. Hannibal bắt đầu nói.

Cậu vừa mới quyết định là có thể trả lời bọn cướp. Hannibal không biết Con Mắt Lửa... hay đúng hơn là không biết tượng Octave có chứa viên đá ở đâu. Vậy, nếu Hannibal thuyết phục được bọn cướp rằng mình biết lấy bức tượng ở đâu, có thể bọn chúng sẽ thả!

- Nhưng tôi nghĩ, Hannibal nói tiếp, rằng ông August đặt viên rubi giả trong tượng Auguste, để đánh lạc hướng những người sẽ đến ăn cắp.

- Vậy theo mày, viên đá thật ở đâu? Joe - Giọng To hỏi.

- Trong một bức tượng khác... Một bức tượng mà người ta sẽ không nghi ngờ ngay là có giấu! Tượng của Octave!

- Octave! Charlie thốt lên. Tại sao lại Octave?

- Hiểu rồi! Joe la lên. Octave là một hoàng đế La Mã có tên thật là Auguste.

- À! Được! Charlie vừa chấp nhận vừa gãi đầu. Cũng có thể. Nhưng, vậy thì Octave đâu, hả thằng nhóc?

- Cái đó, thì tôi không biết. Hannibal thú nhận. Thím của tôi đã bán đi, nhưng thím không có làm danh sách khách mua. Người mua có thể ở Los Angeles, hay bất cứ chỗ nào khác.

Joe nhìn Hannibal. Vẻ đăm chiêu, hắn vuốt bộ ria giả.

- Tôi có cảm giác cậu không nói láo, cậu bé à. Nhưng tôi có câu hỏi khác. Nếu cậu nghĩ viên rubi thật giấu trong bức tượng bán thân của Octave, tại sao cậu không đi tìm tượng? Tại sao cậu lại mất thời gian đến đây lục lạo ngôi nhà này?

Câu hỏi này khó trả lời hơn. Thật ra, chính tiềm thức đã thúc đẩy Hannibal đến thám hiểm căn nhà của ông Horatio quá cố. Thậm chí Hannibal không biết mình tìm cái gì nữa. Hannibal tuyên bố lớn tiếng:

- Vì tôi không biết tìm bức tượng bán thân của Auguste nơi nào, nên tôi nghĩ đến xem biệt thự này cũng tốt thôi. Dù sao, cũng có thể tôi lầm. Biết đâu, ông Horatio giấu viên đá ở nhà?

- Không, tôi không nghĩ thế, Joe nói khẽ. Theo tôi, bức thông điệp có mục đích làm cho tôi đi lạc hướng với Auguste thứ nhất. Nhưng bất cứ một người nào có học một chút sẽ nghĩ ngay đến Octave-Auguste. Ông Horatio tin rằng cháu mình... Bây giờ, vấn đề là phải lấy được Octave trước bất cứ người nào.

- Nhưng làm cách nào? Charlie hỏi. Bất cứ ai cũng có thể mua bức tượng đó. Sẽ không dễ tìm kiếm.

- Đúng, Joe đồng ý và liếc nhìn Hannibal. Đây là một vấn đề nan giải... nhưng không liên can gì đến ta hết. Vấn đề chỉ liên can đến thằng mập này đây! Nếu nó muốn chúng ta trả lại tự do cho nó, thì nó nên nói cho chúng ta biết phải tìm bức tượng bán thân của Octave ở chỗ nào. Mày nghĩ sao, hả thằng mập?

Hannibal im lặng. Tất nhiên là cậu có thể nói về trạm tiếp âm ma. Nhưng đó là bí mật của riêng cậu. Hannibal nhất quyết không tiết lộ chuyện này.

- Tôi hoàn toàn không biết bức tượng bán thân này nằm chỗ nào. Cuối cùng Hannibal thở dài, cố gắng lấy vẻ thật khiêm nhường. Nếu tôi biết chút gì về chuyện này, thì tôi đâu có mặt ở đây.

- Vậy thì mày hãy cố gắng có sáng kiến đi, nhanh lên! Charlie ra lệnh bằng một giọng đầy đe dọa. Nghe nói mày rất siêu đẳng về trí tưởng tượng. Nhanh lên! Hoạt động trí óc đi. Nếu cần, chúng tao sẽ chờ cả ngày cho tia sáng lóe lên trong đầu óc mày. Chúng tao không vội. Thậm chí, chúng tao có thể qua đêm ở đây nữa. Nhưng nếu mày muốn nhanh chóng được rời khỏi cái ghế này và giải thoát cho bạn bè mày bị nhốt dưới hầm, thì cố đừng có ngủ gục. Nào, mày hãy cố tìm ra giải đáp đúng cho chúng tao!

Hiện Hannibal đang nghĩ đến chuyện khác... có lẽ Bob phải nghi rằng cả bọn đã đến nhà của ông Horatio August quá cố. Như vậy, nếu không thấy bạn về, Bob sẽ cùng anh Hans đến đây, có thể với cả chú Titus và anh Konrad. Phải, phải! Sớm muộn gì Bob cũng sẽ đến cứu. Nhưng Bob có trách nhiệm canh điện thoại và có thể sẽ có khá nhiều thời gian trôi qua trước khi Bob thật sự lo lắng. Hannibal quyết định phải kiên nhẫn. Biết đâu, nếu Bob...

Đúng lúc đó, ông già Jackson nhỏ bé xuất hiện trở lại.

- Xin lỗi, ông căng thẳng nói. Nhưng cái đài... dường như bạn bè ông đang thử liên lạc với ông. Tôi có nghe tiếng nói gọi Joe...

Joe giật mình.

- Bộ đàm! Hắn thốt lên. Charlie! Đi lấy bộ đàm! Chắc là Victor. Có thể nó có tin mới báo cho ta.

Charlie lao ra khỏi phòng. Hannibal vừa kịp tự hỏi không hiểu làm thế nào Victor Ria Đen lại có thể còn ở thế giới này sau cuộc gặp gỡ đẫm máu với Ba Chấm, thì Charlie đã quay về.

Hắn cầm trong tay cái bộ đàm, có vẻ lớn hơn và mạnh hơn những cái thường bán... một trong những loại phải có giấy phép. Nhưng có lẽ Joe và đồng bọn không bận tâm đến việc xin giấy phép!

- Đúng là Victor! Charlie thông báo.

Hắn ấn một nút trên máy:

- Anh Victor ơi! Charlie đây. Anh nghe không?

Hắn thả nút ra, máy kêu rè lên. Rồi một giọng nói vang lên, hơi bị nhỏ do khoảng xa.

- Charlie ơi! Các anh đi đâu mất vậy? Tôi gọi này giờ cũng mười phút rồi!

- Bọn tôi bận công việc. Có gì mới không?

- Phía tôi, có khá nhiều biến chuyển! Thằng bé nhỏ tóc nâu vừa mới rời Thiên Đường Đồ Cổ trong chiếc xe tải nhỏ, với một nhân công cửa hàng ngồi tay lái. Bọn chúng đang chạy về Hollywood. Chúng tôi đang đi theo.

Tim Hannibal đập thành thịch lên. Vậy là đúng như Hannibal mong đợi. Bob đã quyết định đi tìm bạn... Một lát sau, Bob và Hans hay Konrad sẽ tới và khi đó... Nhưng hy vọng của Hannibal tiêu tan đi khi nghe cuộc hội thoại tiếp theo.

- Vậy là bọn chúng đến đây hả?

- Không, không! Bọn chúng vào trung tâm thành phố. Tất nhiên là bọn chúng không biết bọn tôi đang đi theo!

- Hãy cố gắng xem chúng đi đâu. Charlie ra lệnh. Có thể là một cú lừa đấy.

Rồi hắn quay sang Joe:

- Anh có chuyện gì nói với Victor không?

- Không. Tôi tin chắc thằng nhóc đang chạy theo Octave. Chắc là nó đã biết được bức tượng bán thân mà nó tìm đang ở chỗ nào. Nói Victor phải cảnh giác xem chúng có lấy một bức tượng bán thân bằng thạch cao không. Nếu có, bằng bất cứ cách nào, phải lấy lại khỏi tay chúng.

Charlie lập lại bức thông điệp vào bộ đàm, rồi tắt máy.

- Xong! Hắn nói với một nụ cười mãn nguyện. Joe à, anh thật là có sáng kiến hay khi trang bị bộ đàm này. Sẽ rất có lợi... và nếu vậy, giá thành nó sẽ được khấu hao nhanh chóng. Hắn nói thêm và cười lớn. Còn bây giờ, ngốc ơi, hắn quay sang Hannibal nói, chỉ còn việc tất cả chúng ta cũng nhau chờ đợi xem mọi việc sẽ diễn biến ra sao!

13. NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU CỦA OCTAVE

Bob đã chờ Hannibal và Peter rất lâu. "Bạn ma" ở đầu dây đã cho Bob biết rằng phải làm nhanh lên, nếu muốn lấy lại bức tượng bán thân Octave. Mà thời gian cứ trôi qua, còn thám tử trưởng và thám tử phó thì vẫn không về. Các bạn đã theo dấu vết nào?

Cuối cùng, Bob quyết định là không thể chờ đợi được nữa. Bob sẽ hành động một mình.

Bob xin phép thím Mathilda cho sử dụng chiếc xe tải nhỏ. Thím cũng sẵn lòng cho Bob mượn anh Hans, là người cần thiết để lái xe. Và sau cùng, Bob mượn năm đôla của thím Mathilda, sẽ chiết khấu lại trên tiền thù lao công việc tại kho bãi. Đồng thời, khi giải thích rằng có khách

hàng không hài lòng về bức tượng bán thân đã mua và có thể sẽ muốn đổi, Bob được phép mang theo bức tượng bán thân Francis Bacon.

Hans mang Francis Bacon lên xe, đặt nằm trên những bao tải chất trên đó. Bob nhất định đòi mang theo một cái thùng carton chắc chắn, giấy báo cũ và giấy gói. Bob muốn bức tượng Auguste phải được gói cẩn thận khi trao lại cho Hannibal và Peter. Bob mừng trước với ý nghĩ hai bạn sẽ nóng lòng mở tháo bức tượng ra. Bob thưởng thức trước sự ngạc nhiên và vui mừng của hai bạn.

Phải mất khoảng bốn mươi lăm phút, xe tải nhỏ mới đến được địa chỉ mà cô bé điện thoại đã cung cấp. Khi đi, xe cộ lưu thông quá nhiều đến nỗi cả Bob lẫn Hans không để ý đến một chiếc xe màu xanh sẫm, trên đó có hai người đàn ông, cả hai mang cặp kính gọng dày và bộ ria đen to tướng.

Cuối cùng, Hans chạy chậm lại. Bob quan sát tìm số nhà.

- Ở đây! Đột nhiên Bob la lên. Tới rồi, anh Hans ơi!

- Cũng may! Hans làm bầm.

Hans đậu xe tải nhỏ dọc theo lề đường. Bob nhảy xuống đất. Cách vài mét phía sau hai anh em, chiếc xe xanh cũng dừng lại. Những người trong xe theo dõi từng động tác một của Bob và Hans.

Hans đặt chân xuống đất và khiêng bức tượng Francis Bacon xuống. Rồi ôm dưới tay, Hans đi theo Bob đến cửa nhà.

Lưu Trữ và Nghiên Cứu bấm chuông. Gần như ngay tức thì, một cô bé tử tế, mặt đầy tàn nhang, mở cửa.

- Ô! Cô bé trinh trọng nói. Anh là một trong Ba Thám Tử Trẻ phải không? Em đang chờ các anh đây!

Bob cảm thấy khoái chí khi nghe giọng nói thán phục của cô bé. Bob mỉm cười.

- Chắc là, cô bé nói tiếp, anh muốn lấy lại bức tượng bán thân Octave, vì một lý do bí mật và kỳ lạ nào đó, phải không? Mời anh vào... Anh biết không, em đã phải rất cực khổ mới ngăn được mẹ không mang đi tặng dì hàng xóm. Em chỉ cản được bằng cách làm cho mẹ sợ. Em nói là tượng có chứa một chất độc phóng xạ và các anh là nhân viên an ninh có trách nhiệm đi thu hồi tượng để tránh điều tệ hại xảy ra!

Cô bé nói chuyện nhanh đến nỗi Bob khó theo. Đứng phía sau lưng Bob, Hans chưng hửng mở tròn mắt. Trong khi đó, cô bé vừa nói vừa dẫn hai anh em vào một tiền sảnh nhỏ xinh xắn, ngay giữa có vòi nước phun. Tim Bob đập mạnh lên. Trước mắt Bob, là bức tượng bán thân của Octave, trông hết sức buồn rầu, giữa một bụi hồng.

Một phụ nữ đang tỉa cây hồng. Bà quay lại, nhưng cô bé lại nói tiếp:

- Mẹ ơi, đây là ba thám tử... ý con nói mấy nhân viên an ninh mà con đã nói mẹ đó. Chú đây, đến cùng anh trợ lý để lấy lại bức tượng Octave và chấm dứt luôn những mối lo sợ khủng khiếp của mẹ.

Người phụ nữ trẻ mỉm cười.

- Các anh đừng chú ý đến những gì Liz nói - bà nói. Con bé sống trong một thế giới của riêng mình, đầy rẫy những tên gián điệp bí ẩn và những tên tội phạm ghê rợn. Tất nhiên là tôi không tin một lời nào về câu chuyện bức tượng bán thân bị phóng xạ. Sự thật là tượng nằm không đúng chỗ trong tiền sảnh kiểu này và tôi dự định mang đi cho. Tôi chưa tổng khứ nó đi, là vì Liz xin tôi chờ các anh đến. Liz giải thích rằng các anh rất muốn lấy lại.

- Cháu rất cảm ơn cô, thưa cô, Bob lễ phép trả lời. Cô biết không... bức tượng bán thân Octave bị bán đi do... có thể nói là do nhầm lẫn. Nếu cô muốn lấy tượng khác để thay thế, thì cháu có mang sẵn đây, đẹp hơn...

Bob chỉ tượng Francis Bacon, trong tay anh Hans.

- Thôi, cảm ơn, mẹ của Liz đáp. Lúc đầu tôi nghĩ chung một bức tượng ngoài tiền sảnh rất đẹp, nhưng tôi đổi ý rồi.

- Nếu vậy, Bob nói, thì cháu sẽ hoàn lại tiền cho cô.

Bob lấy năm đôla ra khỏi túi trao cho mẹ của Liz.

- Cảm ơn cháu, bà vừa nói vừa nhận. Cháu có thể mang Octave đi. Có lẽ thay vào chỗ đó, cô sẽ chung một cái bình bông kiểu Ý.

- Anh Hans ời, anh có thể mang hai bức tượng cùng một lúc không? Lưu Trữ và Nghiên Cứu hỏi.

- Anh có hai cánh tay, nên anh mang hai bức tượng dễ dàng thôi! Hans trả lời.

Anh chàng khổng lồ tóc vàng cầm lấy Octave quý báu và nhét dưới cánh tay trái.

- Bob ời, còn bây giờ, anh phải làm gì nữa? Hans hỏi thêm.

- Anh gói giúp em bức tượng này lại thật cẩn thận nhé? Rồi sau đó...

- Các anh có phải đi ngay không? Liz hỏi. Ý em nói... đây là lần đầu tiên em có dịp nói chuyện với thám tử và em có hàng tá câu hỏi muốn hỏi anh.

- Thì... Bob do dự định nói.

Bob thấy nghe cô bé Liz nói chuyện huyền thuyên cũng vui tai. Ngoài ra, cô bé hết sức quan tâm đến những cuộc điều tra...

- Thôi, được! Bob quay sang Hans nói. Trong khi anh gói Octave lại, em sẽ nói chuyện với cô bé này một chút. Không lâu đâu.

- Được thôi, Bob à. Anh sẽ chăm lo cho vị hoàng đế của em!

Nói xong, Hans ra đi, mỗi tay ôm một bức tượng bán thân, còn Bob đứng lại nói chuyện... hay đúng hơn là nghe, bởi vì Liz đặt ra một loạt câu hỏi và không thêm chờ câu trả lời.

Ra đến xe tải nhỏ, Hans đặt hai bức tượng ở phía sau. Sau đó, anh thực hiện yêu cầu của Bob. Bob muốn một món đóng gói cẩn thận: Hans tập trung làm để cho Bob hài lòng. Trong khi Hans loay hoay với hộp carton, giấy báo và giấy gói, có hai cặp mắt đang theo dõi anh. Thật vậy, những người trong xe xanh không rời mắt khỏi anh.

Kẻ tên Victor đang vừa theo dõi vừa thông tin cho bọn đồng lõa những sự kiện nhờ bộ đàm.

- Chắc là thằng nhóc lấy lại được tượng Octave rồi, hấn nói. Nó không thể nào đi đến tận đây để lấy một bức tượng khác. Tên giúp việc của nó đang gói cục thạch cao. Còn thằng nhóc vẫn còn trong nhà. À... rồi! Gói xong. Đẹp lắm... Bây giờ tên lái xe chờ thằng nhóc trở ra...

Trong nhà của ông Horatio August quá cố, Hannibal vẫn bị trói trên ghế và nghe không sót lời nào của Victor trong máy. Đồng thời Hannibal cũng nghe Joe trả lời và ra lệnh:

- Các anh phải xoay xở lấy cho bằng được bức tượng! Nghe này, tôi có sáng kiến. Các anh hãy dựng một vụ tai nạn giả. Victor, anh nói Frank chạy cùng lúc với xe tải. Rồi Frank sẽ vừa vượt lên và rẽ ngoặt ngay, rồi nói xe bị trầy. Sẽ có cãi cộ, giằng co. Dĩ nhiên là tài xế xe tải và thằng nhóc sẽ xuống coi xe bị hư như thế nào... Khi đó anh sẽ lợi dụng để...

- Khoan đã! Khoan đã! Giọng nói của Vicctor trong máy ngắt lời, khá kích động. Không cần dàn dựng gì hết. Tên lái xe vừa mới bước vào nhà, chắc là để hỏi thằng nhóc. Không có ai coi xe hết. Frank và tôi sẽ chăm lo cho Octavte ngay!

Bộ đàm im lặng. Hannibal bắt lực nén lại một tiếng rên. Bob và Hans vừa mới lấy được bức tượng bán thân quý báu, thì lại sắp bị người ta ăn cắp mất!

Đúng vậy, Hans đã quay trở vào nhà. Bob và Liz vẫn còn đang nói chuyện. Liz nói chuyện, còn Bob trả lời khi Liz ngừng nói để thở.

- Anh này, cô bé nói, một đứa con gái có thể giúp đỡ được gì các anh trong mấy cuộc điều tra không? Đôi khi có nữ hợp tác là rất cần thiết. Các anh có thể nhận em vào nhóm. Anh biết không, không ai giỏi bằng em để đóng kịch. Em cũng biết hóa trang, thay đổi giọng nói...

- Xin lỗi Bob, Hans cắt ngang. Nhưng xin nhắc em là bà Jones có dặn là phải về nhanh.

- Anh nói đúng, anh Hans ơi! Bob đứng lên kêu. Xin lỗi Liz, nhưng anh phải đi. Anh sẽ nghĩ đến chuyện tuyển em, nếu cần.

- Số điện thoại em đây, Liz nguyệt ngoạc hai hàng trên một mẫu giấy. Anh chỉ cần gọi điện thoại cho em. Họ em là Logan, anh nhớ nhé! Liz Logan. Em sẽ chờ anh điện thoại.

Bob bỏ tờ giấy vào túi rồi chào. Hans và Bob ra xe, không để ý đến một chiếc xe xanh vượt qua, rồi chạy nhanh mất. Bob nghĩ đến cô bé Liz tử tế, có thể giúp đỡ ba thám tử khi cần. Thường thì Hannibal không cần đến trợ lý nữ, nhưng làm sao mà biết trước được!... Một ngày nào đó, có thể sẽ cần đến cô bé Liz dễ thương.

Liz đã tiễn Bob ra đến cổng. Cô bé vẫy tay chào Bob. Bob cũng chào lại. Cả Hans lẫn Bob đều không nghĩ đến việc nhìn sau xe. Hai anh em lên đường về, không hề ngờ rằng Octave đã bị mất.

Còn Hannibal thì biết. Bởi vì bộ đàm đã bắt đầu kêu khọt khẹt lại, bên cạnh Hannibal.

- Xong rồi! Giọng của Victor thông báo. Hoàn tất nhiệm vụ! Trong khi tên to cao tóc vàng vào trong nhà, tôi và Frank đã lấy món hàng đóng gói cẩn thận. Không ai biết gì hết.

- Giỏi quá! Làm việc vậy là tốt! Xin chúc mừng. Joe trả lời. Các anh hãy chở bức tượng về sào huyệt, nhưng đừng có đụng đến nó. Khi tôi về tới, ta sẽ mở ra xem. Hết.

- Hết!

Bộ đàm im luôn. Joe mỉm cười tươi tắn với Hannibal.

- Thấy không, chàng trai trẻ! Mọi chuyện diễn ra một cách tuyệt vời. Chúng tao đã có được Octave! Như vậy, không cần hỏi cung gì mày nữa. Chúng tao không cần đến mày nữa. Nhưng trước khi thả mày ra, chúng tao phải chờ khoảng thời gian cho chắc ăn. Chúng tao sẽ bỏ mày và bạn bè mày ở lại đây cho đến khi lấy được viên rubi và xóa mọi dấu vết phía sau. Nhưng mày đừng lo. Tao sẽ gọi điện thoại sau để cho người ta đến giải thoát mày... trễ hơn một chút... thậm chí có thể là tối nay!

Nói xong, Joe, Charlie và Jackson ra cửa. Hannibal nghe tiếng rồ máy, rồi tiếng xe chạy. Bọn cướp đã đi.

Khi đó thám tử trưởng hét lớn tiếng:

- Peter ơi! Gus ơi! Nghe không?

Giọng Peter vang đến, rất nhỏ:

- Cậu đó hả Babal? Cận đến giải thoát cho bọn mình nhanh lên đi! Đèn sắp hết pin rồi.

- Rất tiếc, Peter à. Mình cũng bị quấn dây chặt như cái xác ướp. Mình không thể làm gì được hết. Chúng ta là tù nhân và chúng ta đã thua. Bằng Ria Đen lấy được Octave rồi.

14. MỘT BẤT NGỜ THÚ VỊ

Hannibal vẫn bị trói trên ghế và đang suy nghĩ dữ dội. Trong mọi quyển truyện mà cậu đã đọc được, khi bị trói, người ta luôn có cách để thoát khỏi dây buộc. Lúc nào cũng có một con dao cũ bỏ quên đâu gần đó, cho phép tù nhân cửa đứt dây. Nếu không có dao, thì nhân vật chính cũng tìm thấy một miếng thủy tinh thật bén. Hoặc nhân vật chính châm được cái bật quẹt lửa hay một que diêm. Tóm lại nhân vật chính luôn thoát ra khỏi tình thế khó xử.

Rất tiếc! Hannibal không có cách nào để tự giải thoát cho mình. Tất nhiên là có con dao của chính Hannibal... nhưng nó nằm ngoài tầm tay, trên bờ cửa sổ. Nhưng cả nếu như lấy được dao, Hannibal cũng không tài nào mở nó ra nổi. Mà cả nếu như mở dao ra được, Hannibal cũng không dùng được, vì bị trói quá chặt. Thật đáng tiếc!

Nhưng Hannibal vẫn tiếp tục nặn óc. Hannibal không sợ bị chết đói, vì người ta sẽ đến cứu sớm thôi, nhưng lúc đó thì quá trễ để hành động.

Ở dưới hầm, cách đó không xa. Hannibal nghe thấy tiếng động yếu. Chắc là Peter và Gus đang lao vào cửa, thử làm sập cửa. Đột nhiên, những tiếng động tương tự vang lên, nhưng gần hơn nhiều. Hannibal hiểu rằng bây giờ hai bạn đang tấn công cửa hầm lớn... và có lẽ đó là cánh cửa trước mắt Hannibal, dẫn từ nhà bếp, nơi Hannibal đang ở, vào hầm chứa nồi sủi dầu mazut. Hannibal la lên:

- Mình đang ở đây! Gần cánh cửa mà các cậu đang làm lung lay. Các cậu có nghe không?

- Nghe rõ lắm, giọng Peter trả lời. Nhưng cánh cửa này còn kiên cố hơn cánh cửa kia nữa. Gus

và mình chỉ bị đau vai, chứ không được gì hơn. Mà ở đây tối lắm.

- Kiên nhẫn đi, Peter à. Mình đang suy nghĩ để tìm cách giải thoát cho tất cả chúng ta khỏi nơi này.

- Được rồi, sếp ơi. Mình tin tưởng cậu. Nhưng cậu hãy tìm ra giải pháp nhanh lên đi. Dường như cái hầm này nhiều chuột lắm.

Hannibal cắn môi. Sự nóng lòng làm cho Hannibal ngo ngoáy trên ghế. Cái ghế kêu rít lên một cách khủng khiếp như để phản đối sức nặng đè lên nó.

Hannibal cố gắng tìm nguồn cảm hứng bằng cách nhìn ra cửa sổ. Hannibal có thể nhìn thấy thời giờ trôi qua, y như đang xem đồng hồ. Đỉnh núi nhọn cao và mỏng dựng sừng ở phía tây vực hẻm đang chiếu bóng xuống bãi cỏ. Cái bóng đó cứ kéo dài ra dần dần, khi mặt trời lặn về phía tây.

Hannibal thở dài và một lần nữa, gồng các cơ bắp lên để thử độ chắc của dây trói. Dây vẫn cột rất chặt. Nhưng cái ghế kêu rắc thêm một tiếng nữa.

Đột nhiên, giống như có tia sáng bắn lên trong đầu thám tử trưởng. Hannibal nhớ ra là, có một ngày, cậu đã ngồi trên một cái ghế mục nát và ghế đã bể vụn dưới trọng lượng của cậu. Phải chỉ cái ghế này cũng được như thế...

Ngay lập tức, Hannibal bắt đầu đu đưa từ trước ra sau, thật mạnh. Phần tựa của ghế kêu mạnh hơn nữa. Dường như nẹp ghế lỏng ra một chút. Nhưng vẫn còn chắc. Khi đó, Hannibal không do dự nữa. Không sợ bị thương. Hannibal tự ngã xuống đất, trên hông. Cái té của Hannibal có hậu quả ngay tức thì: một chân ghế gãy đi và chân phải của cậu được tự do. Hannibal dùng chân mới được thả ra để chống và đứng dậy, sau đó cậu lại thả mình ngã xuống đất một lần nữa. Rồi Hannibal tự lăn trên chính mình và tỳ hết sức trên phần tựa của cái ghế. Lần này phần tựa ghế gãy ra một chút. Hannibal kéo cánh tay trái ra được. Cuối cùng, cậu nỗ lực thêm để kéo luôn cánh tay phải ra.

Tất nhiên là tác động tác này gây nên nhiều tiếng ồn. Giọng nói lo lắng của Peter vang lên từ phía sau cửa hầm.

- Babal ơi! Chuyện gì xảy ra thế? Cậu đang đánh nhau với ai vậy?

- Mình đang vật lộn với một cái ghế điên, Hannibal hỗn hển trả lời. Chờ một chút! Dường như mình sắp thắng rồi...

Hannibal giằng co thêm hai phút nữa, kéo, đẩy, đá. Bây giờ, cái ghế bị vỡ ra làm nhiều mảnh. Phần tựa ghế nằm một bên, chân ghế nằm bên kia. Hannibal xoay xở để với tới cửa sổ. Hannibal cực nhọc lấy được con dao, mở ra, cắt sợi dây cột cánh tay phải. Thêm một phút nữa, rồi Hannibal có thể đứng dậy và tự tháo gỡ mấy mảnh ghế ra.

Cuối cùng, Hannibal được tự do và thích thú vươn vai.

- Ổn cả, thám tử phó à! Khi đó Hannibal hét thật to lên. Mình đến giải cứu cho các cậu đây!

Hannibal ra đến cửa hầm, kéo khóa ra. Peter và Gus chạy ào vào bếp. Ánh sáng khiến hai bạn phải nhắm mắt.

- Trời ơi! Hannibal ơi! Peter kêu. Được gặp lại cậu, mình vui quá. Cậu làm thế nào để tự giải thoát ra được vậy?

- Mình hoạt động chất xám - Hannibal trả lời bằng một giọng khiêm tốn giả vờ. Bây giờ, chúng ta nên chuồn thật nhanh. Mình không nghĩ rằng Joe và đồng bọn sẽ quay lại, nhưng biết đâu. Chúng ta phải quay về Thiên Đường Đồ Cổ ngay. Bob đã tìm ra bức tượng bán thân của Octave rồi...

- Sao! Tuyệt vậy! Peter la lên.

- Ít nhất đây cũng là một tin vui! Gus vui mừng thở dài.

- ... nhưng băng Ria Đen đã lấy mất của Bob - Hannibal nói hết - Đi! Mình sẽ kể chi tiết cho các cậu trên đường đạp về nhà...

Ba bạn lao ra khỏi nhà, lấy xe đạp. Vài phút sau, ba bạn đạp thật nhanh trên đường đi. Như đã hứa, Hannibal kể lại cho hai bạn nghe chuyện đã xảy ra trong khi hai bạn bị nhốt dưới hầm. Thế là hai bạn được biết Bob đã lấy được Octave như thế nào, rồi sau đó đã bị lấy cắp mất như thế nào.

Peter tỏ ra hết sức buồn rầu.

- Nghĩ rằng bọn mình đã có được trong tay cái bức tượng mắc dịch kia, vậy mà nó lại thoát mất lần thứ nhì! Không thể tưởng tượng nổi! Chắc là tượng bị phù phép!

- Hy vọng đó không phải là do lời nguyền rửa dính liền với Con Mắt Lửa! Gus buồn bã nói.

- Nếu quả thật là cái nhìn xúi quẩy, Hannibal trả lời, thì đến phiên băng Ria Đen bị xui!... Có chuyện làm mình suy nghĩ... Tên cướp tên Victor! Trông hắn hoàn toàn mạnh khỏe! Nhưng nếu thật là Ba Chấm có dấu kiếm với hắn, thì tình trạng hắn phải khá tồi tệ. Lạ thật...

- Đúng, dĩ nhiên là lạ, Peter thừa nhận. Còn mình, điều làm mình băn khoăn là Octave. Bọn mình phải nhanh chóng thử tìm cách lấy lại Octave. Xui quá, Gus à! E rằng gia tài của cậu bị mất luôn rồi.

Trên đường đi, xe cô lưu thông còn nhiều hơn thường lệ. Ba bạn mất rất nhiều thời gian mới về được đến kho bãi đồ linh tinh. Khi về đến, mặt trời đã lặn mất và cái đói cấu xé ba bạn vì từ sáng cả ba chưa ăn gì.

Ba bạn vượt qua cổng và nhìn thấy Bob, Hans và Konrad ngoài sân. Hai anh chàng tóc vàng đang bận chất hàng ở cuối sân. Xe tải nhẹ đậu gần văn phòng. Bob, rõ ràng là đầu óc lơ đãng bận nghĩ đến chuyện khác, đang cho lớp sơn chống rỉ vào một cấu kiện bằng sắt rèn đã cạo rỉ.

- Trông Bob tuyệt vọng quá, Peter thì thào. Cậu ấy bị sốc do mất Octave.

- Tất cả chúng ta đều bị sốc, Hannibal đáp. Ôi! Để mình thử làm cho không khí bớt căng thẳng. Chúng ta sẽ lừa Bob, các cậu sẽ thấy! Để mình làm...

Ba bạn bước xuống xe. Khi thấy bạn, Bob cố gắng nở một nụ cười yếu ớt.

- Chào! Bob nói với một giọng chán nản. Mình bắt đầu lo, không hiểu các cậu biến đâu mất hết.

- Bọn mình đến nhà ông Horatio August, Hannibal vừa giải thích vừa cất xe. Nhưng bọn mình không thấy dấu vết Con Mắt Lửa đâu hết. Phần cậu có tin gì mới không?

- Thì... Bob bắt đầu nói, cảm thấy khó chịu với ý nghĩ sẽ làm cho các bạn thất vọng. Thì...

- Không cần nói, Hannibal cắt ngang. Xem nào, để mình đoán... Bob ơi, cậu hãy nhìn thẳng vào mắt mình! Tốt! Đừng chớp mắt. Cậu hãy để cho mình tự đọc trong mắt cậu điều mà cậu ngại không muốn nói cho bọn mình biết...

Tuy không muốn nhưng vẫn thấy buồn cười, Peter và Gus chăm chú theo dõi màn kịch nhỏ của thám tử trưởng. Cặp mắt của Hannibal trịnh trọng nhìn sâu vào mắt của Bob. Rồi Babal dùng hai tay ôm đầu y như đang suy nghĩ dữ dội.

- Rồi! Hannibal thông báo. Mình thấy... có một cú điện thoại... đúng rồi... cú điện thoại của một "bạn ma". Bức tượng bán thân của Octave đã được phát hiện. Khi đó, cậu đã đi lấy nó, Bob à... cùng anh Hans... trong chiếc xe tải nhẹ. Các cậu đã đi đến... xem nào... phải rồi... đến Hollywood! Bob ơi, cậu hãy nói mình có lầm không!

- Cậu không lầm! Bob chứng hừng la lên. Mọi việc đã xảy ra đúng như vậy! Mắt Bob gần như muốn lồi ra. Bob đã chứng kiến Hannibal thực hiện những suy luận đáng kinh ngạc, nhưng thành tích tức thời này đúng là vượt khỏi sức tưởng tượng.

- Khoan đã, Hannibal nói tiếp. Để mình tập trung thêm nữa... A! Mình thấy phần tiếp theo rồi. Cậu đã bước vào một ngôi nhà... một biệt thự. Anh Hans theo cậu vào trong nhà. Anh Hans khiêng một bức tượng trong tay... bức tượng mà cậu định đổi lấy Octave, nếu cần. Sau đó, anh Hans bước ra, cầm hai bức tượng. Vậy là cậu đã lấy được tượng Octave. Anh Hans mang Octave ra xe. Đến đó, anh Hans cho tượng vào một cái thùng carton lớn, nhét giấy báo xung quanh, rồi gói cẩn thận bằng giấy gói... Rồi anh Hans trở vào biệt thự tìm cậu. Khi đó, cả hai cùng bước ra. Hai anh em leo lên xe, rồi về đây. Cuối cùng, khi đến nơi, cậu và anh Hans phát hiện ra rằng cái thùng chứa tượng Octave đã biến mất một cách bí ẩn... như thể nó đã bốc hơi trong không khí. Đúng không?

- Đúng... đúng... hoàn toàn chính xác, Bob nói khẽ, không dám tin vào tai mình. Tượng đã biến mất, mà mình không hiểu gì hết. Nó không thể nào rơi dọc đường, vì cửa sau đóng chặt... đúng là một bí ẩn.

Đúng lúc đó, anh Hans tiến lại, tay ôm một bức tượng bán thân.

- Bob ơi, còn bức tượng còn lại trong xe, anh để đâu đây? Hans hỏi.

- Ôi! Anh cứ bỏ xuống băng kia đi. Bob thờ ơ nói.

Rồi quay sang Hannibal, Bob nói tiếp:

- Đó là Francis Bacon. Mình mang theo hờ để đổi lại Octave, nếu người mua chịu. Nhưng cô ấy thích mình trả tiền lại hơn.

Hans ngoan ngoãn ra băng đặt bức tượng xuống, rồi bỏ đi.

Bức tượng bán thân đứng đó, mặt quay vào tường. Mà Peter biết rằng thím Mathilda thích mọi thứ phải được sắp xếp một cách hoàn hảo. Theo bản năng, Peter thò tay ra xoay mặt tượng thạch cao lại.

Trong khi đó, Bob hỏi Hannibal dồn dập.

- Babal ơi! Làm sao cậu biết được... về chuyện Octave ấy?

Bob bị một tiếng hét của Peter ngắt lời.

- Babal! Bob! Gus! Nhìn kia!

Peter chỉ ngón tay vào bức tượng bán thân... Dòng chữ cho biết rõ tên nhân vật, mà chính nhân vật này cũng rất đặc biệt!

- Octave! Đó là Octave! Gus thốt lên. Vậy là cuối cùng Octave không rơi vào tay bọn Ria Đen!

Bob hiểu ngay chuyện đã xảy ra.

- Anh Hans đã gói Francis Bacon! Bob đã hiểu ra. Anh Hans đã gói nhầm tượng. Vậy là Francis Bacon đã biến mất. Khi thấy thùng carton bay mất, mình không thèm nhìn bức tượng còn lại. Vậy mà đó lại chính là Octave, mình cứ rầu rĩ vì mất Octave, trong khi Octave đang nằm trong chiếc xe, cách mình có mấy bước!

Tất cả cùng nhau nhìn ra phía sau lưng, như lo sợ Ba Chấm hay băng Ria Đen sắp lộ mặt. Nhưng không có, mọi thứ đều bình yên. Không có ai hết. Hannibal, hơi bị bất ngờ bởi chuyển biến đột ngột này, bình tĩnh lại trước.

- Không được mất thời gian, Hannibal quyết định. Ta hãy vào xưởng, nhanh lên! Ta hãy xem tên này có gì trong sọ! Rồi sau đó... ta sẽ giấu Con Mắt Lửa ở một nơi mà không ai nghĩ đến. Chúng ta không được mạo hiểm nữa!

Peter, to khỏe nhất trong đám, khiêng vại hoàng đế đến xưởng sửa chữa vát của Hannibal. Peter đặt tượng xuống đất. Hannibal cầm lấy cái búa và cái đục. Giây phút thật là long trọng.

- Nhìn nhé, Hannibal nói trước khi hành động. Dường như trước đây, có ai đục cái lỗ trên đỉnh đầu. Chắc là có một vật được giấu vào đó, rồi người ta đã bịt kín lại. Dấu vết rất khó thấy, đây các cậu thấy không?... Mình bảo đảm viên rubi nằm trong đó.

- Đừng nói nữa, hành động đi! Peter nóng lòng khuyên. Một cú vào đầu, rồi bọn mình sẽ biết!

Hannibal kê lưỡi đục lên đầu Octave và đập một cú thật mạnh. Bức tượng bán thân nứt ra làm đôi.

Một cái hộp nhỏ bằng gỗ, tròn, bắn ra khỏi chỗ giấu, lăn xuống dưới đất. Peter lao đến lượm cái hộp lên. Rồi, tim đập thình thịch. Peter đưa hộp cho sếp.

- Babal ơi, cậu mở ra nhanh lên đi! Cuối cùng cũng tìm thấy. Bọn mình sẽ được ngắm nhìn viên rubi đã ngủ yên giấc trong đó năm mươi năm nay!... Sao, cậu chần chừ gì nữa? Bộ cậu sợ lời nguyền rửa nháy vào mặt hả?

- Không phải, thám tử trưởng nghiêm trang nói. Nhưng mình cảm thấy cái hộp này quá nhẹ để có thể chứa một viên đá... thôi...

Hannibal mở hộp ra. Bốn cặp mắt nhìn vào bên trong. Nhưng không có viên rubi nào hết. Chỉ có một mẩu giấy cuộn lại.

Hannibal mở ra từ từ. Hannibal đọc lớn tiếng những từ viết trên giấy:

"Cháu hãy đào thật sâu. Thời gian là thiết yếu".

15. Ý NGHĨA CỦA BỨC THÔNGIỆP

Hannibal buồn rầu nhìn miếng giấy. Hannibal đã rất hy vọng tìm ra Con Mắt Lửa! Ngoài ra, Hannibal rất ghét nghĩ sai...

Peter thắc mắc hỏi:

- Ủa, bức thông điệp thứ hai này rất giống bức thông điệp đầu tiên! Vậy nghĩa là sao?

Peter rất tức giận. Thám tử trưởng lập lại:

- "Cháu hãy đào thật sâu. Thời gian là thiết yếu"! Thật ra, chúng ta đã đào sâu vụ bí ẩn, thậm chí có thể nói chúng ta đã bới tung nó lên! Mình nghĩ ông August chỉ dùng mấy bức tượng bán thân đánh lạc hướng những kẻ nghe phong phanh về bức di chúc kỳ lạ của ông. Nhưng ông tin rằng chính cậu sẽ hiểu bức thông điệp, Gus à.

- Rất tiếc! Gus trả lời. Mình hoàn toàn không hiểu gì hết. Có thể ông Horatio tưởng ba mình sẽ theo mình trong chuyến săn lùng kho báu này. Nhưng ba không đi được. Gia đình mình không đủ tiền để đi cả hai. Mà ba còn bận công việc ở Anh.

- Nghe đây, Hannibal nói. Chúng ta sẽ đọc bản chính của bức thông điệp từ đầu đến đuôi. Gus ơi, đưa cho mình đi!

Gus lấy tờ giấy trong túi, đưa cho thám tử trưởng. Hannibal mở ra đọc lớn tiếng:

Gởi Auguste August, cháu của ông!

AUGUSTUS NOMEN TUUM EST, ET AUGUSTUS FAMA TUA, ET IN AUGUSTO FORTUNA TUA. Cháu đừng để cho một núi khó khăn cản đường cháu; bóng của sự ra đời của cháu vừa đánh dấu một sự khởi đầu và một sự kết thúc.

Cháu hãy đào thật sâu! Ý nghĩa những lời của ông chỉ dành riêng cho cháu. Ông không dám nói rõ hơn, sợ kẻ khác tìm ra cái mà chỉ mình cháu phải tìm thấy. Cái đó là của ông, ông đã trả giá để có được nó; ông sở hữu nó và ông chưa phải chịu sự nguyên rủa của nó.

Dù sao, năm mươi năm đã trôi qua, và sau một nửa thế kỷ, lời nguyên rủa này phải chấm dứt. Tuy nhiên, vật đó không thể bị cưỡng đoạt và cũng không thể bị lấy cắp. Vật đó phải được mua, được cho hoặc được tìm thấy. Nếu không, lời nguyên rủa sẽ lại có hiệu lực.

Cháu hãy chú ý. Thời gian là thiết yếu.

Cùng với gia tài này, ông gởi cháu lòng thương yêu ông dành cho cháu.

HORATIO AUGUST

- Mình không hiểu gì hơn so với trước khi đọc lại! Peter thở dài.

- Mình thú nhận là mình cũng không hiểu gì hơn! Gus thở dài. Ông mình bảo rằng gia tài năm

trong Auguste. Nhưng nếu Auguste này không phải một trong mấy bức tượng, thì đó có thể là gì? Mình hiểu là trong tiếng Mỹ hay tiếng Anh, August đều có nghĩa là tháng tám. Mà bây giờ đang là tháng tám và sinh nhật mình rơi đúng vào ngày mai. Mình sinh ra ngày sáu tháng tám, lúc hai giờ rưỡi chiều. Nhưng làm thế nào gia tài mình lại có thể nằm trong tháng tám.

Hannibal béo môi dưới, đó là dấu hiệu suy nghĩ rất mãnh liệt. Nhưng rất tiếc! Đầu óc cậu đang chạy không. Hannibal thở dài thật kêu.

- Mong sao đêm nằm mình sẽ suy nghĩ ra, Hannibal tuyên bố. Trước khi chia tay, ta hãy xem xét các mảnh tượng Octave.

Peter đưa cho Hannibal hai mảnh. Hannibal nghiên cứu thật kỹ.

- Đúng. Hannibal nói sau khi xem thật lâu lỗ hổng trên đỉnh đầu vị hoàng đế. Dường như ông August đã đào một cái lỗ, rồi sau đó ông dùng thạch cao mới lấp kín lại. Các cậu có biết mình nghĩ sao không? Ông August đào lỗ để lấy Con Mắt Lửa ra, và chuyển sang một chỗ giấu khác chắc ăn hơn. Có lẽ ông cho rằng dùng bức tượng bán thân bằng thạch cao làm kết cấu là không bảo đảm lắm.

Bob, Peter và Gus im lặng. Không còn gì để nói thêm vào những gì Hannibal vừa mới nói.

- Và bây giờ - thám tử trưởng quyết định, mình nghĩ rằng chúng ta không còn gì để làm ngoài việc đi ăn rồi đi ngủ. Mình đói gần chết rồi. Hy vọng ngày mai, chúng ta sẽ có những sáng kiến mới.

Khi về tới nhà, Bob ra bàn ngồi và tiến hành viết thành giấy trắng mực đen các sự kiện trong ngày. Bob đang tường thuật đến đoạn Hannibal, Peter và Gus đến nhà ông Horatio August quá cố, thì đột nhiên Bob nghĩ rằng cái tên "Vực hẻm Mặt Đồng Hồ" là khá kỳ lạ. Dĩ nhiên là có những tên còn kỳ cục hơn nữa. Nhưng dù sao...

- Ba ơi ba! Bob hỏi lớn tiếng. Ba có biết một chỗ có tên là Vực Hẻm Mặt Đồng Hồ, ở phía bắc Hollywood không ba? Con thấy tên này kỳ lạ quá.

Ông Andy ngẩng đầu lên khỏi quyển sách.

- Vực Hẻm Mặt Đồng Hồ hả? Ông lập lại. Có... hình như ba biết chỗ nào rồi. Đó là một khe lũng rất hẹp, khá hẻo lánh, rất khó đến. Xưa kia, người ta gọi là Vực hẻm Đồng Hồ Mặt Trời bởi vì, khi nhìn từ một góc độ nào đó, có một đỉnh núi trong vùng trông rất giống kim đồng hồ mặt trời. Con thấy đó, không có gì bí ẩn cả. Nhưng cái tên "Vực hẻm Đồng Hồ Mặt Trời" hơi dài. Nên khi dùng, người ta rút ngắn lại. Ngày nay, người ta nói "Vực hẻm Mặt Đồng Hồ".

Bob cảm ơn ba đã giải thích. Sau khi ăn tối, trước khi lên ngủ, Bob ghi chép cho xong. Rồi Bob tự hỏi không biết có nên tiết lộ ngay cho Hannibal điều mà ba vừa mới nói hay không. Dường như đây cũng không có gì quan trọng, nhưng có thể Hannibal sẽ nghĩ ngược lại... Nên Bob gọi điện thoại cho thám tử trưởng. Ở đầu dây bên kia, sau khi lắng nghe, Hannibal im lặng một hồi. Rồi Bob nghe Hannibal nuốt nước bọt.

- Bob à, cuối cùng Hannibal nói bằng một giọng run lên vì xúc động, mình đã hiểu rồi. Đó chính là cái chỉ dẫn cần thiết để hướng chúng ta đi đúng đường. Hay quá!

- Chỉ dẫn nào? Bob hỏi, không hiểu bạn mình đã rút ra được điều gì từ một thông tin mỏng manh như thế. Chỉ dẫn gì?

- Chỉ dẫn mà mình đang cần, mình đã nói rồi. Này Bob ơi, ngày mai cậu phải đến thư viện làm

việc, đúng không? Vậy thì cậu hãy có mặt ở đây lúc một giờ trưa nhé! Mọi thứ sẽ sẵn sàng!

- Sẵn sàng để làm gì? Bob hơi sững sốt hỏi thêm.

Nhưng Hannibal đã gác máy xuống. Bob đi lấy những tờ giấy ghi chép đọc lại. Bob càng khó hiểu hơn. Nếu trong những gì Bob vừa mới nói với thám tử trưởng có một ẩn ý nào đó, thì Bob không hề biết đó là gì!

Cuối cùng, Bob đi ngủ. Nhưng cậu rất khó chợp mắt. Các sự kiện trong ngày diễn ra trong đầu Bob y như một cuộn phim trên màn ảnh. Biết bao nhiêu là biến cố, và tất cả lại đưa đến một bức thông điệp ngắn gọn giấu trong đầu của Octave! Còn Vực hẻm Mặt Đồng Hồ...

Cuối cùng Bob cũng thiếp đi. Sáng ngày hôm sau ở thư viện, Bob gần như làm việc một cách máy móc. Đầu óc Bob không tài nào tập trung vào công việc. Suy nghĩ của Bob luôn quay về Hannibal. Sếp đã tìm ra gì nhỉ? Bob không nghĩ ra nổi.

Bob chỉ được biết khi đến cuộc hẹn một giờ ở Thiên Đường Đồ Cổ, sau khi ăn trưa xong. Bob thấy Hannibal, Peter và Gus đang chờ. Chiếc xe tải nhẹ đã sẵn sàng khởi hành. Hans và Konrad đang ngồi trên yên trước. Ở phía sau, có những đồng bao túi dùng làm ghế ngồi cho bốn bạn. Bob để ý thấy ở đó còn có cuốc và xẻng. Hannibal có mang theo máy chụp hình.

- Nhưng bọn mình đi đâu? Bob hỏi trong khi xe đang chạy qua cổng.

- Đó là điều mà mình cũng rất muốn biết. Peter nói. Sao hôm nay cậu bí ẩn thế, hả Babal? Sao cậu không giải thích kế hoạch cho bọn mình nghe? Dù sao, bọn mình cũng cộng tác với cậu mà!

Hannibal mỉm cười. Trông cậu khá hài lòng về chính mình.

- Chúng ta sẽ kiểm tra bức thông điệp từ thế giới bên kia của ông Horatio August. Hannibal tuyên bố. Anh Hans và anh Konrad có mặt để cho an toàn. Mình nghĩ có hai anh chàng khổng lồ này bảo vệ, sẽ không có ai dám tấn công bọn mình.

- Thôi, thôi! Peter cầu nhàu. Nói dài dòng đủ rồi. Cậu hãy nói cậu nghĩ gì đi.

- Thì Bob đã cung cấp cho mình một chỉ dẫn rất quý báu khi cho mình biết rằng xưa kia Vực hẻm Mặt Đồng Hồ có tên là Vực hẻm Đồng Hồ Mặt Trời. Đáng lẽ mình phải nghĩ ra. Chính hôm qua, khi bị cột trên cái ghế trong nhà bếp của ông Horatio August, mình đã có thể nhìn thấy cái bóng của đỉnh núi di chuyển trên bãi cỏ y như kim đồng hồ mặt trời.

Ba bạn mở to mắt lắng nghe, Hannibal nói tiếp:

- Gus à, ông cậu nghĩ rằng cậu sẽ đoán ra ý ông. Cậu đã biết ông rất quan tâm đến những cách thức để đo thời gian. Ông nghĩ ba cậu và cậu sẽ liên hệ tên của vực hẻm nơi ông ở với bức thông điệp. Ông tin chắc bác và cậu sẽ đoán ra ý nghĩa, trong khi người ngoài, không biết gì về sở thích của ông, sẽ không hiểu gì hết.

- Nhưng... mình vẫn không hiểu gì hết. Gus thú nhận.

- Khoan đã! Bob hồ hởi kêu lên. Mình đoán ra rồi! Vực hẻm Đồng Hồ Mặt Trời!... Cái bóng của đồng hồ mặt trời tự nhiên này chiếu trên bãi cỏ chỉ cho ta biết chỗ viên rubi được chôn giấu và chỗ Gus phải đào để tìm thấy. Đó là lời giải, đúng không Babal?

- Phải. Cậu đã nghĩ đúng.

- Nhưng bãi cỏ mênh mông, Peter nhận xét. Làm sao tìm ra đúng chỗ?

- Ở đây một lần nữa, Hannibal trả lời, chỉ cần làm theo hướng dẫn của bức thông điệp. Ta hãy đọc lại... Gus ơi, cậu làm ơn đưa cho mình tờ giấy.

Hannibal mở tờ giấy ra, đọc mấy đoạn, trong khi xe vẫn chạy nhanh trên đường. "AUGUSTUS NOMEN TUUM EST, ET AUGUSTUS FAMA TUA, ET IN AUGUSTO FORTUNA TUA". Đó là để làm cho Gus chú ý đến cái từ Augustus, mà một người lạ chỉ thấy khó hiểu. Sau đó, bức thông điệp nói: "Cháu đừng để cho một núi khó khăn cản đường cháu; bóng của sự ra đời của cháu vừa đánh dấu một sự khởi đầu và một sự kết thúc".

- Phải. Rồi sao nữa? Peter hỏi.

- Câu này rất có nghĩa. Ông của Gus tưởng rằng người thừa kế mình sẽ hiểu rằng núi chính là đỉnh núi lớn của Vực hẻm Mặt Đồng Hồ, và hiểu rằng "bóng của sự ra đời" chính là cái bóng của đỉnh núi thời kỳ ra đời, tức là ngày sáu tháng tám, hai giờ rưỡi chiều. Đồng ý không Gus?

- Phải... mình bắt đầu hiểu rõ hơn. Hannibal ơi. Augustus, tháng tám... núi... thời kỳ mình ra đời... Tất cả những điều này rất có nghĩa khi ta biết vấn đề liên quan đến mặt đồng hồ mặt trời vĩ đại.

- Phần còn lại của bức thông điệp cũng rất rõ. Hannibal tuyên bố. Câu "Hãy đào thật sâu!" hết sức rõ ràng. Phần lớn nội dung chỉ là dọn thêm để đánh lạc hướng những kẻ ngoài cuộc tò mò. Tuy nhiên, câu "Thời gian là thiết yếu" có hai nghĩa. Thứ nhất là phải nhanh chóng tìm ra viên rubi. Thứ nhì, là - và ở đây ta cũng trở lại đồng hồ mặt trời - Ngày giờ chính xác rất quan trọng. Peter thốt lên một tiếng.

- Hai giờ rưỡi chiều, chính ngày hôm nay! Bọn mình chỉ còn có một tiếng nữa!

- Một tiếng là đủ rồi, thám tử trưởng khẳng định. Chỉ còn hai cây số là ta đến nơi!

Peter nhìn con đường. Đường vắng vẻ. Không có xe nào theo cả.

- Hy vọng bọn mình không bị kẻ thù theo dõi, thám tử phó nói khẽ.

- Nhất là hôm nay chúng ta đi đúng hướng... Hannibal nói, rất hài lòng. Có anh Hans và anh Konrad bảo vệ, chắc chắn chúng ta sẽ đến đích.

Xe tải nhẹ rời khỏi đường lớn để rẽ vào con đường nhỏ Vực hẻm Mặt Đồng Hồ. Cả hai bên, có những ngọn dốc đứng nhô cao. Nhưng chẳng bao lâu, con đường mở rộng ra, dẫn đến bãi cỏ, ngay giữa là ngôi nhà của ông Horatio August quá cố. Hans tắt máy và quay sang Hannibal.

- Làm gì nữa hả Babal? Hans hỏi. Khó mà có thể nói chỗ này vắng vẻ được! Thậm chí có thể nói chỗ này quá đông người!

Bốn cậu đứng dậy nhìn và bàng hoàng... Bãi cỏ đầy nhóc những goòng, chưa kể một chiếc xe ủi và một máy trục kiểu xe xúc.

Đúng lúc đó, hai hàm của xe xúc há ra, đầy đe dọa, ngay phía trên nhà của ông Horatio August. Một phần nóc và phần trên của vách tường đã biến mất. Xe xúc cán vào ngôi nhà, nuốt một miếng khổng lồ rồi nhả những mảnh vụn vào một chiếc goòng nằm ở dưới. Trong thời gian đó, xe ủi đang san bằng nền đất sau nhà, làm tiêu tan cây cối và những gì còn lại của một khu vườn trang trí.

- Đội đập nhà! Peter thốt lên. Ông Wiggins đã báo trước cho bọn mình rằng ngôi nhà sẽ bị đập phá để xây những ngôi biệt thự nhỏ!

- Và họ đang ủi vào đất để san bằng! Bob buồn rầu nhận xét. Biết đâu, có khi họ đã đào Con Mắt Lửa lên rồi!

- Mình không nghĩ thế, Gus nói. Nhìn kia! Bóng của đỉnh núi nằm phía bên này, trên bãi cỏ. Mà đội đập phá chưa đi qua đó.

Một chiếc xe tải có goòng đang chạy về hướng nhóm bạn.

- Đi chỗ khác! Tài xế kêu. Để cho tôi chạy. Chúng tôi có lịch trình rất chính xác để thực hiện công việc và chúng tôi phải làm việc nhanh.

Hans vội vàng đậu chiếc xe tải nhẹ sang một bên. Xe kia đã chạy vào con đường. Nhưng một chiếc goòng khác đã có mặt dưới chiếc máy xúc, máy xúc đang tiếp tục phá nhà.

- Anh Hans ơi! Hannibal ra lệnh. Anh hãy lái xe đưa bọn em ra khoảng trống kia. Anh sẽ dừng xe tại đó. Nếu có ai hỏi gì, thì em sẽ trả lời.

- Hiểu rồi, Babal ơi! Hans trả lời.

Hans khởi động xe tải nhẹ trở lại và chạy xe ra cách đó hai trăm mét, đến một chỗ mà rõ ràng không thể làm phiền ai hết. Bốn cậu bước xuống xe và nhìn những gì còn lại của ngôi biệt thự của ông Horatio August quá cố.

Lúc đó, một người đàn ông thấp và lực lưỡng, mặc bộ comple nhưng, đầu đội mũ bảo hộ lao động, bước qua bãi cỏ để đến chỗ nhóm bạn.

- Bọn nhóc làm gì ở đây vậy? Ông hỏi một cách bất nhã. Công trường này cấm không cho dân chúng vào.

Bob và Peter không biết trả lời ra sao, nhưng Hannibal không dễ bị hù dọa.

- Chú của cháu đã mua một phần đồ gỗ của ngôi nhà này, Hannibal tuyên bố. Chú của cháu phái cháu đến đây xem có còn gì bán nữa không.

- Ngôi nhà hoàn toàn trống không, người đàn ông đội mũ khẳng định. Thậm chí một khúc củi cũng không còn. Các cháu có thể về!

- Tụi cháu muốn xem một chút, Hannibal trả lời. Bạn cháu đây - Hannibal chỉ Gus - mới từ Anh quốc qua. Bạn ấy chưa bao giờ thấy xí nghiệp đập phá nhà của Mỹ làm việc như thế nào. Bạn ấy rất quan tâm đến công trường của chú.

- Tôi ra lệnh các cậu hãy rút đi ngay, người đàn ông cầu nhàu. Đây không phải là rạp xiếc... Lỡ có đứa nào bị thương thì sao. Chúng tôi sẽ phải chịu trách nhiệm. Chỉ có công nhân mới có bảo hiểm.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ thật nhanh. Đồng hồ chỉ hai giờ mười lăm.

- Dạ phải, Hannibal nói. Nhưng tụi cháu xin ở lại chỉ mười lăm phút thôi. Tụi cháu sẽ không làm phiền các chú.

Nhưng người đàn ông, dường như là đốc công, rõ ràng là không dễ chịu.

- Thôi! Không nói nữa! Ông nói sáng giọng. Tất cả rút khỏi đây ngay!

Bốn bạn không thể không nhìn hình bóng của đỉnh núi đang trải dài ra trên bãi cỏ. Trong vòng mười lăm phút nữa, mũi nhọn của hình bóng sẽ chỉ chỗ giấu Con Mắt Lửa.

- Dạ được, thưa chú, Hannibal nói, tội cháu sẽ đi. Chắc là chú sẽ cho phép cháu chụp hình ngôi nhà. Chỉ mất một phút thôi.

Không chờ trả lời, Hannibal hướng máy ảnh về mũi nhọn của cái bóng trên bãi cỏ. Hannibal vừa bước đi, vừa giả bộ chỉnh máy ảnh. Ông dốc công vừa mở miệng định phát ra một lời cảm ơn, rồi dường như ông nghĩ lại và quyết định tiết kiệm nước bọt. Hannibal dừng lại cách cái bóng hình mũi tên khoảng một mét, quay mặt đối diện với ngôi nhà, rồi chụp hình. Sau đó, Hannibal đặt máy ảnh xuống bãi cỏ và cột dây giày lại. Xong, Hannibal chạy nhanh trở về với nhóm bạn.

Hans khởi động máy xe rồi lên đường về nhà. Peter thở dài:

- Khổ thật! Peter nói. Bị cái ông mập này đuổi đi đúng lúc sắp lấy lại được gia tài của Gus! Ngày mai, xe ủi sẽ đào bới bãi cỏ mất. Tiều rồi!

- Chưa! Hannibal kiên quyết trả lời. Tối nay, chúng ta sẽ trở lại công trường.

- Trong bóng tối à? Bob kêu. Nhưng làm thế nào tìm ra đúng chỗ nếu trời tối thui? Đỉnh núi sẽ không có bóng núi nữa.

- Ta sẽ nhờ đại bàng tìm ra đúng chỗ, Hannibal nói bằng một giọng đầy bí ẩn.

Sau lời nói khó hiểu này, Hannibal ngậm miệng lại không chịu nói thêm gì nữa hết.

16. CHIẾN THẮNG VÀ... THẤT BẠI

Bốn bạn cảm thấy phần còn lại của buổi chiều như bất tận. Để bù lại thời gian bắt Hans và Konrad phải bỏ công việc. Peter, Bob và Gus làm việc cho thím Mathilda. Thím giao cho ba bạn phải sơn lại một lô ghế để ngoài vườn. Những chiếc ghế này, sau khi xử lý xong, sẽ trông y như mới và sẵn sàng để bán lại.

Phần mình, Hannibal bỏ ra những giờ tiếp theo trong xưởng sửa chữa, để chế tạo một món đồ mới phát minh. Ba bạn đã hoài công hỏi Hannibal về món đồ bí ẩn. Hannibal nhất định không chịu nói gì, nhưng tất cả đều nghi ngờ rằng vật đó sẽ được sử dụng tối nay, khi đi lấy lại Con Mắt Lửa...

Cuối ngày, bốn cậu ăn tối tại nhà ông bà Jones. Sau bữa ăn, Hans lái chiếc xe tải nhẹ ra đậu cách đó vài khu nhà, ở một nơi đã thống nhất trước. Hans kiên nhẫn chờ tại đó, đúng như Hannibal yêu cầu.

- Và bây giờ, thám tử trưởng nói với ba bạn, ta phải tạo một hướng giả, phòng trường hợp có ai

hành chúng ta. Mình đã gọi điện thoại đến hãng Gerlbert để xin xe Rolls và chú Warrington ngay khi trời tối. Lúc đó, chúng ta phải sẵn sàng.

- Cậu có tưởng tượng rằng đây là lần cuối cùng bọn mình có quyền sử dụng chú Warrington và chiếc xe không? Peter kêu lên. Sau này, bọn mình sẽ phải đi bộ.

- Chúng ta vẫn còn xe đạp và xe tải nhỏ - Hannibal đáp.

- Không đủ - Peter cầu nhàu. Có thể, bọn mình sẽ cần xe tải đúng lúc xe không rảnh. Mình có cảm giác thím Mathilda hơi ngán cứ phải cho bọn mình mượn xe hoài. Mà không có phương tiện đi lại, thì vĩnh biệt Ba Thám Tử Trẻ!

- Chúng ta sẽ cố gắng hết sức mình, Hannibal nói. Nhưng cậu nói đúng. Các cuộc điều tra sẽ khó khăn hơn.

Gus thắc mắc hỏi thăm về chiếc xe Rolls và về cách mà Babal đã dành được quyền sử dụng xe.

- Nhưng từ nay, hết rồi, Peter kết luận. Bọn mình đành phải chịu thua.

- Đúng là phiền thật. Gus thừa nhận. Mình cũng thấy là miền Nam Californie này có diện tích rất rộng lớn. Chắc chắn là các cậu cần ô tô.

- Ôi! Chúng ta sẽ nghĩ ra cách khác! Hannibal cam đoan. Ta hãy chuẩn bị dàn cảnh! Mỗi cậu hãy xỏ một áo vét của mình, chồng lên áo đang mặc. Các cậu phải mặc như thế để đi đến xưởng. Xem này, đây có bốn áo vét cũ của mình.

Hannibal vừa nói vừa lấy ra khỏi tủ và phân phát bốn cái áo vét kiểu khác nhau. Peter, Bob, Gus và chính Hannibal cố gắng mặc vào. Áo không vừa lắm và thậm chí Peter khó khăn lắm mới chui vào áo được.

- Trời đất! Bà Mathilda Jones la lên khi thấy bốn cậu ăn mặc kỳ quặc như thế. Các cháu chơi trò gì vậy? Thím thật không hiểu nổi thanh niên ngày nay.

- Tụi cháu định đánh lừa một người, thím Mathilda à, Hannibal giải thích sơ sơ.

Ông Titus Jones cười.

- Từ xưa đến giờ, thanh niên luôn hành động như thế, bà Mathilda à. Ông nói với vợ. Khi bằng tuổi Babal, anh cũng thích chọc phá người ta.

Hannibal và ba bạn rời khỏi nhà ông bà Jones để vào xưởng sửa chữa. Món đồ do thám tử trưởng làm đang nằm trên bàn. Đó là một vật bằng kim loại, hình dáng tròn, có gắn cán thật dài, hơi giống máy đánh bóng sàn nhà chạy điện. Có một cặp tai nghe nối liền với phần tròn của máy bằng dây.

Peter, Gus và Bob cũng nhìn thấy trong một góc bốn manequin thợ may mà chú Titus đã mua cách đây vài ngày. Hannibal đã đặt chúng xếp hàng như lính đang giễu binh.

- Bây giờ, ta hãy mặc quần áo cho từng thằng manequin! Babal ra lệnh. Các cậu hãy cởi áo vét đang mặc ra, và xỏ vào mấy thằng manequin. Chính vì vậy mà mình đã bảo các cậu mặc mấy áo này. Nếu có kẻ theo dõi chúng ta từ khi chúng ta về, thì không nên để hắn thấy chúng ta mang thêm áo vét đến đây... Ta hãy làm nhanh lên!

Ba bạn không hiểu, nhưng vẫn tuân lệnh. Mỗi cậu xỏ cho một manequin một chiếc áo vét, cài

nút từ trên xuống dưới. Khi làm xong, Hannibal xem xét mấy thằng hình.

- Sẽ không lừa được đâu. Peter tuyên bố. Ý mình nói... nếu cậu hy vọng người ta sẽ tưởng đó là người thật.

- Chờ một chút! Babal nói. Chúng ta sẽ gắn thêm đầu. Trông chúng sẽ hay hơn nhiều. Nhìn này! Đây là mấy cái đầu!

Hannibal mở bao giấy lấy ra bốn quả bóng xẹp màu xanh.

- Mỗi cậu hãy thổi vào những quả bóng này cho đến khi bằng kích thước đầu người. Sau đó, các cậu sẽ cột vào cổ manequin.

Nhưng cả khi xong, mấy thằng manequin cũng trông không giống người thật.

- Khi trời tối, sẽ giống hơn. Hannibal cam đoan.

Bốn cậu ngồi chờ. Trời tối dần. Trông bốn thằng manequin đầu bóng có một vẻ kỳ lạ và hơi đáng sợ.

Đột nhiên có tiếng còi xe vang lên ngoài kho bãi.

- Chú Warrington đó, Hannibal nói. Mình đã dặn chú phải cho xe đến thật gần đây nhất. Thôi đi nào! Mỗi cậu hãy ôm một thằng manequin!

Bốn cậu ẵm Manequin luồn lách trong bóng tối đến xe Rolls đang đậu. Warrington đã mở cửa sẵn. Đèn xe tắt.

- Tôi đây, thưa cậu Hannibal, bác tài nói. Sẵn sàng phục vụ cậu như mọi khi.

- Chú Warrington ời, cháu mang hành khách đến cho chú. Hannibal thông báo. Manequin giả dạng bọn cháu.

- Được lắm! Warrington nói, chú không bao giờ ngạc nhiên xúc động vì bất cứ điều gì. Để tôi giúp cậu xếp chúng.

Hai chú cháu đặt manequin chặt vào yên xe. Từ bên ngoài, chỉ nhìn thấy hình bóng mờ hồ và những cái đầu gật gù. Với chút trí tưởng tượng, có thể nghĩ đó là bốn cậu đang ngồi và trò chuyện với nhau.

- Vây tốt quá, chú Warrington à. Hannibal tuyên bố. Bây giờ, chú hãy chạy với vận tốc khá nhanh đến con đường dọc theo bờ biển, rồi chú quẹo về hướng mấy ngọn đồi và cho xe chạy trong khoảng hai giờ. Sau đó chú trở về đây, bỏ manequin xuống. Sau này, e rằng chú cháu ta sẽ không có dịp gặp lại nhau nữa. Tụi cháu sẽ không được phép sử dụng xe chú nữa.

- Tôi hiểu, chú tài nói khế, tôi cùng rất lấy làm buồn. Tôi rất thích thú được làm việc cùng các cậu. Thôi! Tôi phải đi đây!

- Chú hãy cho xe chạy ra mà không bật đèn pha. Hannibal dặn thêm. Chú hãy chờ sau khi quẹo góc đường hãy bật đèn xe lên.

Bốn bạn nhìn theo chiếc xe to lớn chạy ra khỏi kho bãi, đèn tắt hết, y như không muốn bị để ý.

- Như vậy, có thể đánh lạc hướng kẻ thù của bọn mình, nếu lỡ chúng có theo dõi - Bob tuyên bố.

Chúng sẽ tưởng xe Rolls đang chở bọn mình. Ít nhất lúc đầu, chúng sẽ tưởng thế.

- Mình tin chắc bọn chúng sẽ theo dõi xe để xem chúng ta đi đâu. Hannibal nói thêm. Bây giờ đã đến lúc ta hành động. Các bạn ơi! Ta hãy ra bằng ngã Đường Hàm Cánh Cửa Đỏ gặp anh Hans và xe tải. Peter ơi, mình giao cho cậu trách nhiệm mang máy rà của mình.

Peter cầm lấy dụng cụ có cán dài sắp đưa. Rồi bốn bạn rời khỏi kho bãi bằng cách đi qua cái mà Hannibal gọi là Đường Hàm Cánh Cửa Đỏ, là một hành lang ngoằn ngoèo, được giới hạn bởi những tấm ván, nằm ở cuối sân. Bốn bạn ra đến một con đường nhỏ tối tăm, và đi dọc theo nhiều khu nhà trước khi gặp được anh Hans và xe, đang chờ ở một góc đường vắng vẻ. Tất cả leo lên xe, xe chạy ngay. Theo bốn bạn, thì không có ai theo dõi hết!

Đường đi đến Vực Hẻm Mặt Đồng Hồ suôn sẻ. Khi xe tải nhỏ dừng lại trước ngôi nhà bị đập phá hết một nửa, và khi Hans đã tắt máy. Babal vểnh tai lắng nghe, xung quanh không có gì động dậy. Sự im lặng tốt bậc ngự trị trên bãi đất. Nhiều xe tải đang tập hợp trên bãi cỏ, quanh chiếc xe ủi khổng lồ, chờ sáng mai tiếp tục làm việc. Cũng may là không có bảo vệ đêm.

- Anh Hans ơi, khi bọn em xuống xe, Hannibal nói, anh hãy quay lui và dùng xe chặn đường lại. Rồi anh hãy để ý nhìn. Nếu anh thấy có người, anh hãy báo bọn em bằng cách bấm còi xe.

- Được! Hans trả lời.

- Còn bây giờ, Hannibal hạ giọng xuống nói tiếp, ta hãy xem máy rà của mình có biết hỏi đại bàng chỉ cho ta đúng chỗ hay không.

- Mình rất muốn hiểu cậu đang nói gì, Peter nói khẽ, trong khi tất cả đang xuống xe và lấy xuống, cuộc và cái mà Hannibal gọi là máy rà ra khỏi xe. Nhưng Hannibal không chịu giải thích ngay. Cậu chờ đến một nơi nào đó trên bãi cỏ.

- Các cậu có thấy dụng cụ này không? Khi ấy Hannibal nói. Đó là cái máy rà kim loại. Nó có thể tìm ra bất kỳ vật kim loại nào chôn dưới đất. Thậm chí chôn sâu gần một mét.

- Nhưng Con Mắt Lửa đâu phải bằng kim loại! Bob bắt bẻ.

- Tất nhiên! Nhưng, lúc chiều khi mình giả bộ cột dây giày, mình đã nhét một đồng bạc nửa đôla xuống đất để đánh dấu chỗ cần đào. Mà mấy đồng nửa đôla có khắc hình đại bàng ở mặt trái. Lúc này, mình nói về đại bàng đó đó.

Gus nêu ra một nhận xét.

- Nhưng, Hannibal ơi, lúc cậu nhét đồng tiền xuống, thì chưa được hai giờ rưỡi! Lúc đó mới hai giờ mười lăm thôi!

- Mình biết chứ! Nên mình đã ước tính gần đúng chỗ mà mũi nhọn bóng núi sẽ đến vào giờ hệ trọng... Theo mình nghĩ, chắc là rất gần.

Nói xong, Hannibal đặt phần phẳng của máy rà xuống mặt đất. Rồi cậu đeo hai cái nghe vào tai, xoay một cái nút, rồi bắt đầu thả máy rà dây đó trên bãi cỏ.

- Ngay khi nó phát hiện được một vật kim loại, nó sẽ kêu lên. Hannibal thông báo. Trời tối quá, nhưng dường như lúc chụp hình cái nhà, mình đứng đúng chỗ này.

Hannibal đi những vòng tròn cùng lúc càng rộng dần, đẩy cái máy phía trước. Một hồi sau, Hannibal chán quá và đến lượt Peter làm thay. Nhưng máy rà vẫn im lặng.

Peter tiếp tục cuộc tìm kiếm trở lại. Đột nhiên, cậu giật mình. Máy vừa mới phát ra một tiếng ù ù nhỏ.

- Trở lui. Cậu vừa mới đi qua nó! Hannibal thì thầm.

Peter tuân lệnh và kéo máy rà về phía mình. Tiếng ù ù lập lại ngay và vẫn kêu khi Peter để yên máy rà tại chỗ.

- Rồi! Tìm ra rồi! Peter phấn khởi la lên.

Hannibal ngồi xuống và lấy đèn pin treo ở thắt lưng. Cậu rọi ánh sáng xuống dưới đất cho đến khi tìm ra đồng tiền.

- May quá! Hannibal nói. Ta chỉ còn đào nữa là xong! Có thể mình đã không định vị đúng chỗ, và chúng ta sẽ phải đào một cái lỗ thật to!

Peter gần như giật cuống ra khỏi tay Bob và tiến hành đào bới. Peter làm việc hiệu quả và nhanh. Lỗ càng lúc càng sâu, càng rộng ra. Peter không cho phép bạn giúp.

- Các cậu chỉ làm cho mình bị vướng thêm, Peter nói. Làm một mình, nhanh hơn!

Ngoài tiếng cuống, trong vực hẻm không có tiếng động nào khác. Cả mấy con côn trùng cũng im lặng. Hannibal, Bob và Gus lắng tai nghe, không nói một lời nào, vẫn hy vọng nghe thấy tiếng kêu rít của sắt vào hộp chứa Con Mắt Lửa. Nhưng không có gì xảy ra hết. Chẳng bao lâu, Peter đưa một bàn tay dính đầy đất lên cái trán đầy mồ hôi.

- Babal ơi, Peter nói, chắc cậu nhầm chỗ rồi.

Thám tử trưởng không trả lời. Cậu đang suy nghĩ. Hannibal nhìn ngôi nhà, rất khó thấy trong bóng đêm, rồi nhìn hình bóng đỉnh núi đang hiện lên một cách mơ hồ trên bầu trời. Cậu thực hiện một bước tiến lên phía trước.

- Cậu hãy thử đào phía bên này lỗ.

Peter không nói gì và tuân lệnh. Cậu lấy cái xẻng và xúc ra một đồng đất. Rồi, cậu làm lại. Đột nhiên, xẻng của Peter chạm phải đá. Nhưng có phải là đá không?

- Mình đã tìm thấy một cái gì rồi! Peter thốt lên.

- Xem nào, Hannibal nói.

Chiếu đèn xuống, Hannibal nhìn thấy một cái hộp vuông nhỏ, dường như bằng đá, đang nhô lên khỏi đất. Cậu dùng móng tay lấy hết đất ra.

- Đó là cái hộp! Cậu nói khẽ. Bob, cậu hãy cầm đèn, trong khi mình thử mở hộp!

Hannibal xúc động mớ nắp ra. Khi đó, tất cả nhìn thấy, trên một lớp bông gòn trắng, một viên đá đỏ óng ánh lên.

- Đúng nó rồi! Con Mắt Lửa! Peter mừng điên la lên. U ra! Bọn mình đã tìm thấy!

- U ra! U ra! Bob và Gus la theo.

Hannibal sắp nói một cái gì đó. Đột nhiên, cậu lặng người đi. Ba bạn cũng lặng người theo.

Ánh sáng tràn ngập chiếu sáng bóng tối xung quanh bốn bạn. Bây giờ, bốn cậu đang đứng ở giữa một vòng vây những đèn chiếu. Bốn cậu chói mắt thấy mờ hồ những bóng đen đang di chuyển phía sau đèn chiếu. Những bóng người này đang tiến đến chỗ bốn cậu. Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai bốn cậu:

- Bọn nhóc giỏi lắm! Cuối cùng bọn nhóc cũng thành công! Nào, đưa cho tôi viên rubi!

Bốn bạn buồn rầu thấy bốn người đàn ông có ria xuất hiện bên cạnh mình. Một tên đang hươ một khẩu súng to tướng, đầy đe dọa.

- Băng Ria Đen! Bob rên. Bọn chúng chờ mình tại chỗ! Chắc bọn chúng núp sau các xe tải...

Tên cướp Joe mỉm cười.

- Chúng tôi nghe nói các cậu có đến đây lúc chiều, hắc nói. Chúng tôi tin chắc là các cậu sẽ trở lại.

Ba bạn của Hannibal ngạc nhiên thấy rằng thám tử trưởng trông hầu như hoàn toàn khiếp sợ. Hai tay Hannibal run rẩy. Cái hộp và viên rubi tuột ra khỏi tay và rơi xuống lỗ.

- Để... để tôi... tôi lượm lên! Hannibal thông báo bằng một giọng run sợ.

Hannibal cúi xuống, bới đất và lượm viên đá lên.

- Đây... đây này! Hannibal nói cà lăm. Lấy đi! Cầm đi!

Nói xong, bằng một động tác nhanh nhẹn, Hannibal ném viên đá thật xa, qua khỏi đầu của tên Victor. Viên đá đi theo một đường parabol, rồi biến mất vào vòng tối, phía sau đèn chiếu.

17. CON MẮT LỬA

Victor tức giận kêu lên một tiếng.

- Thằng nhóc mắc dịch! Hắc hét lên. Hãy tìm lại Con Mắt Lửa! Quay đèn chiếu sang bên kia!

Ngay lập tức, đèn chiếu rơi vào chỗ viên rubi biến mất. Phần mình, Hannibal ra lệnh ngay:

- Nhanh! Tất cả ra xe! Hannibal nói khẽ với ba bạn. Không ai để ý đến ta nữa!

Hannibal nhảy phốc ra khỏi lỗ. Y như bốn chú thỏ hoảng sợ, bốn cậu vọt băng qua bãi cỏ tối om, và thở hổn hển gặp lại anh Hans đang bình thản chờ đợi. Anh chàng khổng lồ tóc vàng, đúng theo chỉ thị, đang để mắt đến con đường trước mặt. Anh không hay biết gì về những sự kiện vừa mới diễn ra sau lưng.

Bọn Ria Đen sốt sắng tìm kiếm Con Mắt Lửa dưới cỏ. Thậm chí bọn cướp không nhớ đến bọn

trẻ. Bốn cậu có thể nhảy lên xe, mà không hề gì.

- Anh Hans ơi! Hannibal vừa thở vừa giục. Nhanh lên! Nhanh lên! Chuồn khỏi đây!

Hans không nói gì. Máy xe rồ lên. Xe tải nhẹ khởi động, và một hồi sau xe đang chạy thật nhanh trên con đường chật hẹp của Vực Hẻm Mặt Đồng Hồ. Chẳng bao lâu, xe ra đến đường lớn.

Bốn bạn không nói chuyện, tất cả bận tâm bầu vào xe đang xóc và làm té ngã vào nhau, mỗi khi quẹo hơi gắt.

Vào giờ khuya như vậy, xe cộ lưu thông rất ít, cả bọn về đến Thiên Đường Đồ Cổ trong thời gian kỷ lục. Hans đậu xe ngay giữa sân kho bãi. Bốn bạn nhảy xuống xe. Peter có vẻ mặt hết sức buồn rầu, hơn cả Gus và Bob. Tốn bao nhiêu công mà không được gì. Thậm chí, Peter đã phải bỏ lại cái máy rà kim loại, xẻng và cuốc. Còn Con Mắt Lửa, tất nhiên là mất vĩnh viễn.

- Xong! Peter nói. Thất bại hoàn toàn!

- Cuối cùng bọn cướp cũng thắng cuộc! Bob thở dài.

- Đúng, nếu xét theo vẻ bề ngoài. Hannibal nhẹ nhàng nói khẽ.

- Sao! Nếu xét theo vẻ bề ngoài à! Gus ngạc nhiên lập lại. Ý cậu nói gì?

- Mình đã hy vọng rằng bọn cướp sẽ rình và đi theo xe Rolls. Babal giải thích. Nhưng ở đây, bọn chúng đã tỏ ra tài hơn ta. Thay vì theo dõi ta, bọn chúng đã theo dõi ngôi nhà của ông Horatio. Mình cảm giác lờ mờ rằng bọn chúng có thể chơi ta. Cho nên, theo bản năng. mình phòng ngừa thêm. Rồi cuối cùng... Nhìn đây!

Hannibal bật đèn pin lên rọi vào lòng bàn tay đang mở. Ngay giữa tay là một viên đá đỏ óng ánh rực rỡ.

- Xin giới thiệu với các cậu Con Mắt Lửa thật, viên duy nhất, chính cống, độc nhất! Hannibal thông báo. Cái mà mình vớt xuống bãi cỏ chỉ là viên rubi giả của Ba Chấm bỏ lại cho chúng ta. Mình đã mang theo... có thể nói là do có linh cảm. Mình đoán rằng nó có thể giúp ích cho ta. Sau khi buông hộp và viên rubi xuống đất, mình đã giả bộ lượm viên đá lên... và mình đã lợi dụng để tráo.

- Babal ơi! Bob la lên khâm phục. Cậu đúng là thiên tài!

- Rất phải! Gus nhiệt tình thốt lên. Cậu đã đánh lừa bọn cướp!

- Bọn mình xin có lời khen cậu, Peter nói thêm.

- Tôi cũng xin có lời khen. Một giọng nói lạnh lùng, bình tĩnh đột ngột vang lên trong bóng tối. Và bây giờ, anh bạn trẻ ơi, anh làm ơn đưa cho tôi viên rubi nhé?

Trước khi bốn bạn kịp hoàn hồn sau cơn ngạc nhiên, bóng đèn to gắn trên cửa văn phòng sáng lên. Người đàn ông cao ốm, đứng trong góc tối nhất của gian phòng nên không ai thấy, đột nhiên hiện ra. Ông đưa tay ra tiến đến gần nhóm.

Đó là Ba Chấm. Cây gậy kiếm đang đu đưa trên cánh tay ông, như sẵn sàng để được sử dụng.

Bốn bạn im lặng nhìn ông.

- Đùng có hòng chạy trốn! Ông Ấn Độ khuyên, tay vẫn đưa ra, nhưng gây hươ cao hơn một chút.

- Nào! Ông nói thêm, khi thấy bốn cậu vẫn không nhúc nhích. Nào, tôi đang chờ! Thậm chí tôi đã chờ cả buổi tối. Cái mẹo cho xe Rolls chở hành khách giả chạy đi là rất vui, nhưng không giúp ích được gì. Tôi đã tin tưởng vào sự tinh ý và trí tưởng tượng của các cậu. Tôi tin chắc là các cậu sẽ qua mặt được mấy thằng cướp có ria ngốc nghếch kia, cứ nhất định đòi săn lùng mấy bức tượng. Tôi đã hiểu ra rằng mấy bức tượng chỉ là những chỉ dẫn giả, và tôi đã nói với bọn chúng như thế. Tôi đã đoán ra rằng chính các cậu đang đi đúng hướng. Và tôi đã không lầm. Các cậu đã lấy được Con Mắt Lửa. Và các cậu sẽ đưa cho tôi!

Bob tự nhủ rằng, một lần nữa, bốn bạn lại thất bại. Chỉ còn một việc: giao nộp Con Mắt Lửa! Không có cách lựa chọn nào khác.

Tuy nhiên, Hannibal do dự không chịu tuân lệnh. Viên đá đỏ hơi run trong tay Hannibal. Cậu nuốt nước miếng.

- Thưa ông Rhandur, Hannibal nói, có phải ông từ đền thờ Công Lý ở Pleshiwar đến đây không ạ?

- Đúng, anh bạn trẻ à - Ba Chấm khẳng định- Tôi đã được giao nhiệm vụ đi lấy viên rubi về. Từ suốt năm mươi năm nay, những người tiền nhiệm và tôi đã không ngừng tìm kiếm viên đá thần để nó có thể tiếp tục phân xử cái thiện và cái ác ở quê hương chúng tôi. Viên đá đã bị bán đi một cách phản trắc bởi một giáo sĩ phạm thánh ở đền thờ chúng tôi, chính ông này lại sợ sự phán xét của Con Mắt Lửa. Nhưng đó là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Đúng vậy, người giáo sĩ này đã phải chịu những hậu quả khủng khiếp của vụ lấy cắp.

Kể đến đó, Ba Chấm dừng lại để hươ gây một cách đầy ý nghĩa. Nhưng Hannibal không động đây.

- Suốt nửa thế kỷ nay - Đột nhiên Hannibal tuyên bố. Con Mắt Lửa đã được tước khỏi lời nguyên rủa. Tuy nhiên, viên đá phải được tìm thấy, được cho hoặc được mua, mà viên đá không thể bị lấy bằng vũ lực hoặc bị lấy cắp. Dù sao, truyền thuyết cũng nói thế. Tôi đã tìm thấy viên đá, nên tôi không sợ gì hết. Và tôi quyết định... tặng viên đá cho Gus!

Rồi Hannibal quay sang cậu bé người Anh:

- Này Gus! Cầm lấy đi! Hannibal vừa nói vừa đưa viên rubi. Mình cho cậu, nên cậu không có gì phải sợ hết.

Gus nín thở cầm Con Mắt Lửa. Khi đó, Hannibal quay sang Ba Chấm.

- Còn bây giờ, thưa ông Rhandur, Hannibal nói, nếu ông thử giật viên đá từ tay bạn tôi, chính ông sẽ phải gánh chịu hậu quả của lời nguyên rủa.

Ông Ấn Độ phân vân một hồi lâu. Ánh nhìn ông sáng rực như mắt đại bàng. Rồi chậm chậm, ông rút về bàn tay đang đưa ra. Cuối cùng ông dứt tay vào túi.

- Tôi đã hy vọng - ông thú nhận, làm cho các cậu đủ sợ để các cậu đưa cho tôi viên rubi. Nhưng tôi đã lầm. Trái lại, cậu nói đúng... Tôi sẽ không bao giờ dám dùng vũ lực để đoạt lấy viên đá. Nhưng... có cách này...

Bàn tay ông xuất hiện trở ra. Tay ông cầm một tờ giấy xanh mỏng, mà ông đưa cho Gus.

- Tôi vẫn còn khả năng mua viên đá - ông nói. Xin cậu lưu ý rằng tờ ngân phiếu này có chứng

nhận. Thật vậy, tôi đã sắp xếp để có được Con Mắt Lửa nếu không thành công trong việc lấy nó bằng cách khác. Có thể cậu sẽ được giá khá hơn nếu bán cho những người khác. Nhưng cũng có thể người ta sẽ không ra giá bằng tôi. Nên tôi khuyên cậu chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Gus liếc nhìn tờ ngân phiếu. Khi đó, một tiếng thốt ngạc nhiên phát ra khỏi miệng cậu.

-Ồồồ! Gus run rẩy kêu. Tất nhiên, thưa ông. Với giá này, thì ông có thể lấy được Con Mắt Lửa!

Gus cầm lấy ngân phiếu, và đưa viên đá quý. Ông Ấn Độ nhẹ nhàng cầm lấy viên đá cất vào túi.

Rồi ông nghiêm trang cúi người.

- Các cậu không phải sợ gặp bọn cướp rìa dài nữa - ông tuyên bố. Đó chỉ là những tên vô lại hạng thứ đã nghe nói về kho báu của Horatio August, muốn lấy viên đá để bán lại cho tôi. Bây giờ, tôi xin chào vĩnh biệt các cậu!

Ông biến mất vào bóng đêm, mềm dẻo như một con mèo to im lặng. Một lúc sau, bốn bạn nghe tiếng xe chạy. Ba Chấm đã đi...

- Xin ai véo tôi một cái dùm, Bob nói nhỏ. Mình có cảm giác mình đang nằm mơ!

- Mình quá sững sờ để đủ sức véo một ai đó - Gus thú nhận. Tám ngân phiếu này... Đó là một số tiền quá lớn. Gia tài của ông Horatio vượt qua sự tưởng tượng của mình... Ôi! Babal! Chính nhờ cậu mà mình có được như vậy!

Cuối cùng bốn bạn bình tĩnh lại. Khi đó, có những tiếng la, những tiếng thốt, những tiếng cười! Peter, Bob và Gus, vui mừng tốt độ, vỗ thật mạnh vào vai Hannibal!

Nhưng trái lại với những gì người ta có thể mong đợi, Hannibal không hề có thái độ của một người thắng cuộc. Hannibal đứng đó, hai tay lủng lẳng, vẻ mặt buồn bã.

- Sao vậy Babal! Cuối cùng Bob hỏi. Sao cậu làm bộ mặt kỳ vậy! Có chuyện gì không ổn sao?

- Chuyện gì không ổn hả? - Hannibal thở dài và lập lại. Nhìn mình đi. Người mình dính đầy đất từ đầu đến chân tay. Tay, mặt, quần áo... Cậu biết thím Mathilda rồi. Mình bước qua cửa nhà một cái là sẽ nhận được một trận!...

18. ALFRED HITCHCOCK GIẢI THÍCH

Không còn gì để nói về Con Mắt Lửa và câu chuyện của nó.

Sau khi nhận tiền ngân phiếu, Auguste August tỏ ra rất hào phóng đối với Ba Thám Tử. Ba bạn này, cũng không kém hào phóng, chuyển số tiền vào quỹ trường mình đang học. Mặt khác, Gus ký kết một thỏa thuận với ông Gerlbert; theo điều khoản của văn kiện này, hãng thuê xe sẽ thường xuyên cung cấp xe Rolls và chú Warrington cho Hannibal. Như vậy tạo điều kiện cho hãng điều tra của Ba Thám Tử Trẻ hoạt động thuận lợi.

Vài vấn đề phụ đã được làm rõ sau kết cục của câu chuyện. Ông Wiggins, tuy không là thuộc hạ của băng Rì Đen, nhưng đã cấp cho bọn chúng một bản sao bức thông điệp của ông Horatio August. Victor, thủ lĩnh bọn Rì giả, lại chính là cháu ruột ông luật sư. Victor đã nghe ông Rhandur đề nghị cho ông luật sư một số tiền lớn, nếu ông có thể cung cấp thông tin về Con Mắt Lửa.

Khi đó, Victor đã ép chú mình phải đưa cho hắn bức thông điệp. Ông Wiggins đã bịa đặt ra vụ tấn công giả để che đậy lỗi lầm của mình. Victor đang đứng ở phòng bên cạnh, lúc Hannibal và bạn bè giải thoát cho ông Wiggins. Hắn đã nghe nói đến mấy bức tượng bán thân bằng thạch cao và đã nghi ngờ tầm quan trọng của chúng.

Khi ấy, Victor đã liên lạc với ông Rhandur, ông này đề nghị sẽ mua lại viên rubi nếu hắn lấy được. Victor đã thành lập một băng nhỏ, và thuê ông Jackson mà hắn nghĩ là sẽ có ích.

Quan hệ giữa ông Rhandur và Victor giải thích cho điều mà Hannibal thấy lạ: làm thế nào ông Ấn Độ đã nhanh chóng lấy lại được viên rubi, sau khi Victor vừa mới giành giật được! Đơn giản là Victor đến gặp ông Rhandur và giao cho ông viên đá giả. Ông Ấn Độ đã đoán ra ngay rằng viên đá giả. Ông đã làm cho các thám tử tưởng rằng ông đã giết chết Rì Đen, chỉ để làm cho các bạn sợ.

Gus quay về Anh Quốc cùng với món gia tài. Không còn ai nghe nói đến Victor và đồng bọn của hắn. Con Mắt Lửa đã trở về chỗ của nó trong đền thờ Công Lý ở Pleshiwar, tận bên Ấn Độ.

Còn Ba Thám Tử Trẻ thì đang mơ đến một vụ bí ẩn mới.

Tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu như sẽ nghe nói đến ba bạn trong những ngày sắp tới. Khi đó, các bạn đọc giả đừng lo, tôi sẽ thông tin cho các bạn về những cuộc phiêu lưu mới của Ba Thám Tử Trẻ!

HẾT

[1] tìm đọc "*Hòn Đảo Bộ Xương*"

[2] mời các bạn tìm đọc "*Vụ bí ẩn con ma xanh*"

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>